

НОРА РОБЪРТС ИРЛАНДСКА МАГИЯ

Част 1 от „Ирландски сърца“

Превод от английски: Галина Курчатова, 2000

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Адилия Кънан се взираше през прозореца, без да вижда вълшебството на облаците, някои издигащи се като планини, други блестящи като айсберги, плуващи в оковано в лед езеро. Това бе първият ѝ полет със самолет и гледката не я вдъхновяваше. Главата ѝ бе пълна със съмнения и колебания, примесени с остро чувство на носталгия по една малка ферма в Ирландия. Но сега и Ирландия, и фермата бяха много далеч и всяка мъчително точеща се минута я отнасяше все по-близо и по-близо до Америка и чужденците. Тя въздъхна безпомощно, усетила, че нищо в живота ѝ не я бе подготвило както трябва нито за едното, нито за другото.

Родителите ѝ загинаха в една катастрофа с камион и я оставиха сираче на крехката възраст от десет години. В седмиците след смъртта им Адилия се движеше като в мъгла от шока, затворила се в себе си, за да се спаси от агонията на раздялата и странното и ужасяващо чувство, че е изоставена. Бавно успя да изгради стена около болката и се отдаде на работата във фермата със самоотвержеността на възрастна.

Сестрата на баща ѝ, Лети Кънан, пое и детето, и фермата, като се грижеше и за двете с твърда ръка. Макар че никога не се държеше грубо, не бе и нежна — не проявяваше нито търпение, нито разбиране към непредсказуемото и често буйно дете.

Фермата бе единственото, което ги свързваше, и жената и детето бяха скрепили своите отношения с тъмната плодородна почва и часовете труд, които тя изискваше. Живяха и работиха заедно почти тринадесет години, после Лети получи удар, парализира се и Адилия бе принудена да разделя времето си между задълженията във фермата и грижите за болната. Дните и нощите се смесиха, докато тя водеше обречената си борба да поеме нарастващите отговорности.

Враговете ѝ бяха липсата на време и липсата на пари. Когато след шест месеца отново остана сама, Адилия почти бе стигнала до състоянието на изтощено отчаяние. Леля ѝ си бе отишла и макар да бе

работила неуморно, фермата трябваше да бъде продадена, за да се платят данъците.

Писа на единствения си останал роднина, по-големия брат на баща ѝ Падрик, който преди двадесет години бе емигрирал в Америка, за да му съобщи за смъртта на сестра му. Той отговори веднага с топло и любещо писмо, в което я канеше да дойде при тях. Последното изречение от писмото бе простичка, нежна заповед: „Ела в Америка, твоят дом е сега при мен.“

И така, тя събра багажа си, продаде или раздаде онова, което не можеше да вземе със себе си, и каза сбогом на Скибърийн и на единствения дом, който някога бе имала...

Внезапно движение в самолета я изтръгна от спомените. Адилия се облегна на възглавниците на седалката и докосна малкия златен кръст, който винаги носеше на врата си. Вече нищо не ѝ оставаше в Ирландия, каза си, борейки се със свиването на сърцето. Всичко, което бе обичала, вече бе мъртво и Падрик Кънан бе единственият ѝ роднина, единствената ѝ връзка с това, което някога бе имала. Отърси се от неочаквания и непривичен страх. Америка, Ирландия — каква бе разликата? Размърда неспокойно рамене. Тя щеше да успее. Не беше ли винаги успявала? Бе твърдо решена да не бъде в тежест на чичо си, неясния, смътен човек, когото познаваше само от писмата, и когото за последен път бе виждала, когато нямаше и три години. Щеше да се намери работа и за нея, размишляваше Адилия, може би в конефермата, за която чичо ѝ често бе писал през всичките тези години. Способността ѝ да се занимава с животни бе вродена и от опит бе научила много неща за медицината — дотолкова, че често я викаха да помогне при трудно отелване или да зашие рана. Бе силна, въпреки дребния си ръст. Освен това, напомни си тя и несъзнателно изправи рамене, бе Кънан.

Сигурно, каза си по-уверено, за нея щеше да се намери място в Роял Медоуз, където чичо ѝ работеше като треньор на породисти състезателни коне. Там нямаше да има ниви, които трябва да се изорат, нито крави, които да се издоят, ала щеше да си изработва хляба и маслото към него, дори ако се наложеше да работи като миячка на чинии. Изведнъж се замисли дали в Америка имат миячки на чинии.

Самолетът се приземи. Адилия слезе и се озова на терминал „Дълес“ във Вирджиния. Ахна объркано, замаяна от гледката, смутена

от разноезичните гласове, странната смесица от хора. Погледът ѝ се спря върху едно индонезийско семейство, облечено в национални носии. Обърна се и видя двама младежи с избелели джинси, хванати за ръце, а зад тях един забързан бизнесмен, стиснал кожено куфарче.

По-късно, спряла в салона, се огледа с надеждата да види познато лице. Всички бягат, помисли тя. Човек може да го стъпчат и никой да не забележи.

— Дий, малката Дий! — Към нея се втурна набит мъж с буйна посребрена къдрава коса и преди да потъне в топлата му яка прегръдка, Адилия мярна очите му, яркосини като на баща ѝ. Мина ѝ през ума, че от сто години никой не я бе прегръщал толкова силно.

— Малката Дий! Навсякъде бих те познал. — Той се отдръпна и се вгледа в лицето ѝ. Очите му бяха замъглени, а усмивката нежна. — Сякаш отново виждам Кейт. Одрала си кожата на майка си. — Продължи да я оглежда, докато тя се мъчеше да възстанови способността си да говори. Очите му поглъщаха гъстата ѝ тъмнокестенява коса, падаща на блестящи вълни по раменете, големите тъмнозелени очи, дългите мигли, чипото носле и пълните устни, които леля Лети наричаше дръзко лице на уплашена фея. — Колко си хубава — въздъхна накрая с удоволствие.

— Чичо Падрик? — попита Адилия. В главата ѝ се блъскаха безброй въпроси и чувства.

— И кой друг мислиш, че може да бъде? — Той я погледна с тези очи, които така добре помнеше, пълни с любов и смях, и съмненията, страховете и въпросите потънаха, залени от вълна на радост.

— Чичо Пади — прошепна тя и обви ръце около врата му.

Докато пътуваха по магистралата от летището, Адилия се оглеждаше любопитно. Никога не бе виждала толкова много коли, и всичките летящи с такава безбожна скорост. Всичко се движеше ужасно бързо, а шумът, учудваше се тя наум, шумът можеше да събуди и мъртвите. Поклати глава и започна да засипва чичо си с въпроси.

Колко далеч отиват? Всички ли карат така бързо в Америка? Колко коня има в Роял Медоуз? Кога ще може да ги види? Въпросите извираха от съзнанието и от устните ѝ и Пади търпеливо отговаряше, наслаждавайки се на сладкия ѝ като летен бриз глас.

— Къде ще работя аз?

Той отмести очи от пътя и я погледна.

— Няма нужда да работиш, Дий.

— О, чичо Пади, но аз трябва да работя — възрази Адилия и се обърна към него. — Бих могла да се занимавам с конете. Умея да се оправям с животните.

Гъстите му посивели вежди се склочиха замислено.

— Не съм те докарал чак тук, за да те карам да работиш. — Преди да бе успяла да възрази, той продължи: — И не знам какво ще си помисли Травис, ако наема собствената си племенница.

— О, аз ще правя всичко! — Тя отметна назад кестенявите си коси. — Ще тимаря конете, ще рина конюшните, ще карам сено. Няма значение. — Несъзнателно използва по най-възмутителен начин зелените си очи. — Моля те, чичо Пади, ако нямам какво да правя, за една седмица ще се побъркам.

Очите ѝ спечелиха малката битка и той стисна ръката ѝ.

— Ще видим.

Адилия бе толкова погълната от разговора и от зашеметяващото движение, че загуби всякаква представа за време. Когато Пади отби в една алея и спря колата, тя с ново учудване се огледа наоколо.

— Роял Медоуз, Дий — съобщи той и обгърна с жест околността. — Твоят нов дом.

От двете страни на дългата извита алея се издигаха две високи каменни колони, а по пътя, докъдето ѝ стигаше погледът, продължаваха храсти, изпъстрени с обещание за разцъфнали пъпки. Тревата по меко нагънатите хълмове беше блестящо зелена, а в далечината лениво пасяха коне.

— Най-хубавата конеферма в цял Мериленд. Сигурно като съдбата — добави Пади с гордост и продължи по извитата алея. — И, по мнението на Падрик Кънан, най-хубавата в цяла Америка.

Колата зави и Адилия затаи дъх, когато пред очите ѝ се изправи къщата — огромна постройка, или поне така ѝ се стори, с три великолепни етажа от стар и потъмнял камък. Десетки прозорци проблясваха на яркото слънце като големи, ясни очи. Широки и дръзко светещи, те рязко контрастираха с мекотата на камъка. Горните два етажа бяха опасани от балкони с парапети от ковано желязо, преплетено като най-фина дантела. Къщата се издигаше наред леко наклонена окосена ливада, украсена с храсти и величествени дървета, току-що разбуждащи се от зимния си сън.

— Красиво е, нали, Дий?

— Ами да — съгласи се тя, впечатлена от размерите и изискаността. — Най-голямата къща, която някога съм виждала.

— Е, нашата къща не е чак толкова голяма. — До каменната сграда пътят се разклоняваше и той зави наляво. — Обаче е хубава и се надявам, че там ще бъдеш щастлива.

Адилия се обърна към чичо си с усмивка, която превърна лицето ѝ в произведение на изкуството.

— Ще бъда щастлива, чичо Пади, стига ти да си с мен. — Поддаде се на импулса и се наведе да го целуне по бузата.

— Ах, Дий, радвам се, че си тук. — Той здраво стисна ръката ѝ. — Ти донесе със себе си пролетта.

Колата спря и Адилия се обърна да погледне през прозореца.

От това, което се появи пред зелените ѝ очи, устата ѝ увисна. Пред нея се простираше овална алея, а отвъд нея се издигаше голяма бяла постройка, за която Пади обясни, че е конюшната. Поляната бе разделена от огради и кошари и във въздуха се носеше миризма на сено и коне.

Тя се огледа учудено и през ума ѝ мина, че се бе пренесла не от една ферма в друга, а от един свят в друг. У дома фермата означаваше земя, с нейните благословии и проклетия, един малък хамбар, който все имаше нужда да се поправи, и малка поляна за паша. Тук дъхът ѝ секваше от самото пространство — толкова много земя да принадлежи на един човек! Ала освен размерите, Адилия видя и реда в свежо боядисаните бели постройки и огради. В далечината, където започваха да се издигат хълмовете, забеляза пасящи кобили, а край тях жребчета, лудуващи с радостта на пролетта и младостта.

Травис Грант, помисли си тя, спомнила си от писмата на Пади името на собственика. Травис Грант знае как да се грижи за това, което има...

— Това е моята къща — посочи Пади през отсрещния прозорец. — Сега нашата къща.

Адилия се обърна натам и възкликна от удоволствие. Първият етаж на сградата бе голям бял гараж, където, както по-късно разбра, стояха камионите и ремаркетата, в които се превозваха чистокръвните коне. Над него се издигаше каменна конструкция, почти два пъти по-голяма от къщата във фермата, в която бе прекарала живота си. Това бе

миниатюрно копие на главната къща, със същата типична каменна зидария и светещи прозорци с балкони.

— Влез, Дий. Виж новия си дом.

Той я поведе по тясна каменна пътека и нагоре по стълбите към входната врата, разтвори я широко и я пусна пред себе си.

Посрещна я светла, уютна стая със светлозелени стени и блестящ дъбов под. Диван и фотьойл, тапицирани в ярко каре, я подканяха да седне пред камината, когато времето бе студено или за да гледа лъкатушните хълмове през широките прозорци с прозрачни дантелени пердета.

— О, чичо Пади! — Тя въздъхна и безпомощно, но изразително размаха ръце.

— Ела, Дий, ще ти покажа останалото.

Поведе я през къщата. При всяко ново откритие големите ѝ очи се разширяваха все повече — от кухнята със слънчевожълтите си шкафчета и светещи от чистота плотове до банята, в която млечнобелите плочки я караха да мечтае как часове наред си почива в топлата разпенена вана.

— Това е твоята стая, миличка.

Той отвори една врата срещу банята и Адилия пристъпи вътре. Стаята не бе много голяма, ала на несвикналите ѝ очи се стори направо огромна. Стените бяха боядисани в светлосиньо, тънки дантелени пердета се развяваха пред двата отворени прозореца. В синьо и бяло бяха и покривката на цветя на леглото, и пухкавият килим върху дъсчения под. Огледалото над кленовия скрин отразяваше изражението ѝ на потресено удоволствие. От мисълта, че тази стая ще бъде нейна, очите ѝ се напълниха с непривични сълзи. Тя премигна, обърна се и обви ръце около врата на чичо си.

След това прекосиха ливадата и се насочиха към конюшните. Адилия бе свалила роклята, с която бе пътувала, и се бе преоблякла в по-привичните за нея джинси и памучна риза. Кестенявите ѝ къдрици бяха прибрали под синя шапка. Бе успяла да убеди чичо си, че няма нужда от почивка и че най-много от всичко иска да види конете. Пади не можеше да откаже нищо на това сияещо лице и тези умолителни очи.

Докато се приближаваха към конюшните, забелязаха малка група хора, струпани около един червен жребец. Възбудените им гласове

достигнаха до чичото и племенницата, преди някой да бе забелязал присъствието им.

— Какво става тук? — поинтересува се Пади.

— Пади, добре че се върна — поздрави го с очевидно облекчение висок плещест мъж. — Просто Маджести пак е в лошо настроение. Изрита лошо Том.

Пади прехвърли вниманието си към дребен слаб младеж, който бе седнал на земята, държеше крака си и мърмореше.

— Колко лошо, момче? Има ли нещо счупено?

— Ами, нищо счупено. — И в гласа, и в изражението му имаше повече отвращение, отколкото болка. — Но мисля, че два дни няма да яздя. — Той погледна към тъмнокафявия жребец и поклати глава със смесица от възмущение и неволно възхищение. — Този кон може да е най-бързото създание на четири крака, ала е по-злюбен от настъпена по опашката котка.

— Очите му не са зловни — обади се Адилия и няколко погледа за пръв път се насочиха към нея.

— Това е Адилия, моята племенница. Дий, това е Ханк Менърз, помощник-треньор. Том Бъкли, дето е на земята, упражнява конете, а Джордж Джонсън и Стан Бийл са коняри.

След като представянето завърши, Адилия бързо насочи вниманието си отново към коня.

— Не те разбират, нали? Ах, ама ти си много хубав.

— Госпожице — предупреди я Ханк, като я видя, че вдига ръка да го погали по муцуната, — на ваше място не бих го правил. Той поначало не е в най-доброто си настроение, а освен това не се дава на непознати.

— О, но ние няма дълго да сме непознати. — Тя се усмихна, почеса дългата конска муцуна и Маджести изпръхтя през широките си ноздри.

— Пади — започна предпазливо Ханк, ала чичото вдигна ръка да го спре.

— Какъв си хубав, красив кон. Никога не съм виждала друг като теб, честна дума — продължаваше да говори Адилия и да гали врата и хълбоците му. — Ти си създаден да бягаш — силни дълги крака и хубави широки гърди. — Ръцете ѝ се плъзгаха по тялото му, а конят стоеше неподвижно, наострил уши. Тя го почеса по носа и опря буза

на врата му. — Обзалагам се, че се чувстваш самотен, че искаш да си поприказваш с някой.

— Мътните да ме вземат — поклати глава Ханк, докато я гледаше как уверено се държи с буйния жребец. — Той никога не е позволявал на никой да го прави, Пади, дори на теб.

— Животните също имат чувства, господин Менърз. — Адилия вдигна лице и се обърна към него. — Той има нужда някой да го поглези.

— Е, малка госпожице, вие определено имате подход към него. — Усмивката му изразяваше и учудване, и възхищение. — Все пак някой трябва да го раздвижи — каза на Пади. — Ще повикам Стив.

— Чичо Пади! — Тя импулсивно сграбчи ръката му. Очите ѝ светеха от вълнение. — Аз мога да го направя. Нека аз да го пояздя.

— Съмнявам се, че такава дребна жена като вас може да се оправи с такъв огнедишащ змей като Маджести — намеси се Ханк, преди чичо ѝ да бе отговорил, и Адилия се изпъна с всичките си сто петдесет и пет сантиметра и вирна брадичка.

— Няма нищо на четири крака, което да не мога да яздя.

— Травис върна ли се? — попита Пади, като скри усмивката си.

— Не. — Ханк присви очи. — Нали не мислиш да я пуснеш да го изведе?

— Бих казал, че е точно колкото трябва голяма... Не може да тежи повече от петдесет кила. — Той огледа внимателно племенницата си и се почеса замислено по брадата.

— Пади... — Ханк сложи ръка на рамото му, но той не му обърна внимание.

— Ти си Кънан, нали, момиче? Ако ти казваш, че можеш да се справиш с него, значи в името на всички светии можеш.

Тя засия.

— Един Бог знае какво ще каже шефът, като разбере — измърмори Ханк, усетил срещу себе си непробиваемата стена на семейния съюз.

— Остави Травис на мен — отвърна Пади спокойно и авторитетно.

Ханк сви рамене, измърмори още нещо нечленоразделно и се примири със загубата на разсъдък у Пади.

— Като излезеш на трека, Дий — взе да я наставлява чичо й, — пусни го докъдето можеш. По очите му виждам, че му се бяга.

Адилия нахлупи по-ниско шапката си и кимна. Гледаше как добре поддържаните копита нетърпеливо ровят земята. Подскочи леко на седлото, Пади отвори широко вратата и тя изведе Маджести на трека. Конят запристъпва неспокойно, Адилия се наведе над врата му и зашепна в ухото му.

— Готова ли си, Дий? — извика Пади, после се сети нещо и измъкна хронометъра си.

— Да, готови сме. — Тя се поизправи и пое дълбоко въздух.

— Тръгвай! — заповяда той и кон и ездач се понесоха по трека.

Адилия се сниши над врата на жребеца и го пришпори. Той се впусна в галоп, за който копнееше. Вятърът шибаше лицето й, щипеше в очите й. Носеха се по отъпканата пътека със скорост, каквато никога не бе усещала, никога не си бе представяла, ала по някакъв начин се бе стремяла към нея. Бе диво, опияняващо преживяване. Докато препускаха по овалната писта, кон и ездач бяха във възторг от необузданото чувство, от слънцето, вятъра и скоростта. Тя се засмя и извика на партньора си. Едно ново усещане за свобода я караше да се отърси от грижите и безпокойството, които толкова дълго бяха част от нейния живот. За няколко кратки мига сякаш яздеше облаците, далеч от напрежението, далеч от отговорностите, в едно сияйно небе, което я връщаше в безгрижното й детство. Когато се приближиха към края на пистата, Адилия постепенно забави коня, спря го и обви ръце около блестящата му шия.

— Дяволите да ме вземат! — възкликна Ханк с откровено изумление.

— А ти какво очакваше? — попита го Пади, горд като паун с две опашки. — Тя е Кънан. — Протегна хронометъра на Ханк. — И времето не е лошо. — Засмя се и закрачи важно.

— О, чичо Пади! — Адилия скочи от коня и възбудено смъкна шапката от главата си. Очите й блестяха като изумруди. — Той е най-великият кон на света! Сякаш яздех самия Пегас!

— Добра езда, малка госпожице. — Ханк й протегна ръка и поклати глава, възхитен и от способностите й, и от блестящата коса, която сега се бе разпиляла по раменете.

— Благодаря ви, господин Менърз. — Тя пое ръката му с усмивка.

— Ханк.

— Ханк — съгласи се Адилия и се засмя.

— Е, Адилия Кънан... — Пади обви ръка около раменете ѝ. — Роял Медоуз току-що се сдоби с още един жокей. Ти си намери работа.

През нощта, легнала в леглото си, Адилия гледаше с широко отворени очи към тавана. Толкова много неща се бяха случили за толкова кратко време, че съзнанието ѝ отказваше да се успокои и да даде на тялото ѝ почивка.

След като бе яздила породистия жребец, я разведоха из конюшните, запознаха я с много хора и още повече коне, показаха ѝ склада, където имаше повече кожа, отколкото някога бе виждала по едно и също време на едно и също място, и още повече хора и още повече неща, отколкото някога бе виждала през живота си. И всичко това само за един ден.

Пади бе приготвил вечерята, след като твърдо отказа помощта ѝ, а Адилия само го гледаше как снове из кухнята. Печката, реши тя, бе повече вълшебство, отколкото технология. А машината, която миеше и сушеше съдовете само с едно докосване на копчето... Чудеса! Едно бе да слуша и чете за такива неща, но да ги види със собствените си очи... По-лесно бе да повярва в Дядо Коледа и джуджетата. Когато го каза на чичо си, той отметна глава и се смя, докато по бузите му се затъркаляха сълзи, после я грабна в прегръдка, смазваща като онази на летището.

Вечеряха в кухнята на масата до прозореца и Адилия отговори на всичките му въпроси за Скибърин. Вечерята бе изпъстрена с разговори и смях и очите на Пади непрекъснато блестяха при ярките ѝ описания и невероятните ѝ истории. Тук-там тя по малко си измисляше, подкрепяше думите си с жестикулиране и веждите над невинните ѝ очи се вдигаха, когато очевидно леко преувеличаваше истината. Ала чичо ѝ бе забелязал тъмните сенки под тях и я накара да си легне рано, като ловко отхвърли възраженията ѝ с думите, че на сутринта трябва да бъде свежа.

И така, Адилия се подчини, напълни си ваната и се потопи в непознатия лукс. Леля Лети би нарекла това греховно хабене на време. Когато най-после се вмъкна под прохладните свежи завивки, откри, че бе невъзможно да се отпусне. Съзнанието ѝ бе претърпено с нови усещания, нови образи. А тялото ѝ, толкова свикнало с пълното изтощение преди съня, не успяваше да се справи с липсата на физическо усилие. Тя стана, съблече нощницата, сложи си джинсите и ризата, събра отново косите си под смешната шапка и безшумно се измъкна от спящата къща.

Нощта бе ясна, студена и тиха. Едва доловим бриз освежаваше въздуха и само резкият вик на птица нарушаваше тишината. Светлината на луната я водеше към конюшните, докато Адилия вървеше без посока по младата трева. Спокойствието и познатият мирис на животни ѝ напомняха за дома и изведнъж тя почувства задоволството и покоя, без които дори не осъзнаваше, че бе живяла.

Поколеба се пред вратата на голямата бяла конюшня, като се чудеше дали смее да влезе и да прекара остатъка от нощта при конете. Накрая реши, че в това няма нищо лошо и тъкмо посягаше към дръжката, когато една желязна ръка я хвана за рамото, извъртя я и за момент Адилия се озова вдигната от земята като парцалена кукла.

— Какво правиш? И как се озова тук?

Тя се вторачи безмълвно в собственика на грубия сърдит глас, неясен силует, очертан срещу непълната луна, надвиснал над нея като отмъстителен великан. Опита се да каже нещо, но от уплаха и болка си бе глътнала езика. Той я повлече към сградата.

— Я ела да те видя! — прогърмя гласът и мъжът включи осветлението, завъртя я към себе си, смъкна шапката и блестящите ѝ коси се разсипаха по раменете. — Какво по... Ама ти си момиче! — Пусна я и Адилия отстъпи и се нахвърли върху него.

— Разбира се, и ако си наблюдателен, ще забележиш, че... — Яростно потърка рамото си. Зелените ѝ очи се стрелнаха към изненадания ѝ нападател. — И кой си ти, дете ходиш да хващаш невинни хора и да им трошиш костите? Един голям недодялан хулиган, който се промъква зад човека и го влачи насам-натам! Заслужаваш камшик, задето ме уплаши до смърт и едва не ми счупи ръката...

— Ти може и да си дребосъче, ала си натърпкана с динамит — забеляза мъжът, очевидно развеселен. Огледа меките ѝ заоблени форми

и се зачуди как бе могъл да я сбърка с момче. — От акцента ти познавам, че си малката Дий, племенницата на Пади.

— Аз съм Адилия Кънан и не съм ти никаква малка Дий. — Изгледа го с нескрито възмущение. — И не аз имам акцент, ти имаш! — Той отметна глава и избухна в смях, от което Адилия още повече се вбеси. — О, радвам се, че съм те направила щастлив. — Скръсти ръце пред гърдите си и тръсна глава. Тъмните гъсти къдрици буйно се разлюляха. — А ти кой си, за Бога, бих искала да знам?

— Аз съм Травис — отвърна той, все още със смях. — Травис Грант.

ВТОРА ГЛАВА

Сега бе ред на Адилия да ахне. Мъглата от гняв пред очите ѝ започна да се разсейва и тя за пръв път успя да го види ясно. Той бе висок и силен. Ръкавите на ризата му бяха небрежно навити до над лактите и откриваха силно загорели мускулести ръце. Имаше изваяни черти, чисти и остри, а очите му бяха толкова сини на фона на мургавата кожа, че стряскаха случайния зрител. Косата му бе гъста и черна и падаше на разрошени къдрици по яката, а устните, които продължаваха да ѝ се усмихват, бяха добре оформени и разкриваха здрави бели зъби.

Това бе човекът, за когото щеше да работи, това бе човекът, на когото трябваше да направи добро впечатление, мина ѝ през вцепенения мозък, а тя току-що го бе наругала.

— Много ми е приятно — прошепна, затвори за миг очи и се помоли да можеше да изчезне в облак дим.

— Съжалявам, че се запознаваме при такива... Тъъ... — Устните му отново трепнаха. — Смуцаващи обстоятелства, Адилия. Пади е на седмото небе, откак уреди да те докара от Ирландия.

— Не очаквах да се запозная с вас преди утре, господин Грант. — Тя отчаяно се вкопчи в гордостта си и се опита да говори спокойно. — Чичо Пади каза, че няма да се върнете.

— Аз пък не очаквах да намеря такава миниатюрна фея да се промъква в моите конюшни — отвърна Травис и отново се засмя.

Адилия изправи рамене и му хвърли един надменен поглед.

— Не можех да заспя, та излязох да се поразходя. Мислех да погледна Маджести.

— Маджести е много нервен кон — предупреди я той и я огледа от глава до пети. — По-добре да се държиш на почтително разстояние от него.

— И как ще стане това? — поинтересува се тя царствено, смутена от мъжкото одобрение в погледа му. — Нали редовно ще го яздя.

— Как пък не! — Очите му се присвиха. — Ако си въобразяваш, че ще пусна такъв дребосък като теб върху първокласния ми жребец, значи си се побъркала.

— Вече съм била върху първокласния ви жребец! — Гневът се върна и Адилия тръсна глава. — Яздих го по трека и много добре се забавлявах.

— Не го вярвам. — Травис пристъпи към нея и тя бе принудена още повече да наведе назад глава. — Пади не би те пуснал да яхнеш Маджести.

— Нямам навика да лъжа, господин Грант — настоя Адилия с голямо достойнство. — Той беше изритал момчето, Том, затова аз го яздих.

— Яздиласи Маджести? — повтори бавно Травис.

— Така направих — съгласи се тя и забеляза, че гневът в сините му очи се разсея. — Той е красавец, препуска като вятър, но не е зъл. Нямах да ритам Том, ако момчето го разбираше по-добре. — Говореше бързо, без да му даде възможност да се обади. — Горкичкият, просто имаше нужда някой да му поговори, някой да му покаже, че го обича и цени.

— И ти можеш да говориш с конете? — Устните му отново трепнаха.

— Да — потвърди Адилия, без да забелязва подигравката в очите му. — Всеки може, стига да иска. Аз познавам животните, господин Грант. В Скибърийн работех с ветеринаря и знам нещичко и за лекуването. Никога не бих направила нещо, с което да навредя на Маджести или на някой от другите ви коне. Чичо Пади ми повярва. Вие не трябва да му се сърдите.

Той не каза нищо, само се вгледа още по-внимателно в нея, докато необикновените ѝ очи несъзнателно използваша силата си. Мълчанието се проточи и тя усети как я прободат страх, примесен с друго чувство, странно и непознато, което не можеше да определи. — Господин Грант — започна Адилия, преглътнала гордостта си, — моля ви, дайте ми един шанс. Две седмици, не повече. — Пое дълбоко въздух и облиза устни. — Ако след това не ме искате, просто ще ми кажете и аз ще приема вашето решение. Ще кажа на чичо Пади, че работата не ми харесва, че искам да върша нещо друго.

— Защо би го направила? — Той наклони глава, сякаш за да я погледне от друг ъгъл.

— Така трябва — сви рамене тя и отметна разрошените си коси. — Иначе ще го накарам да се измъчва. Той е предан на вас и на това място, знам го от писмата, които ми е писал, ала сега е поел отговорността за мен. Ако му кажа, че ме уволнявате, лоялността му ще се разкъсва между вас и мен. Аз не искам да стана причината за това. Ще ми дадете ли две седмици изпитателен период, господин Грант? — „Гордостта да си отиде преди разрушението“, цитира наум, в опит да си припомни наставленията на леля Лети върху смирението.

Стоеше, решена да не се огъне под мълчаливия му поглед, и ѝ се искаше той да не я гледа така, сякаш разчита мислите ѝ.

— Добре, Адилия — каза Травис накрая. — Имаш твоите две седмици изпитателен период, само между нас двамата.

Лъчезарна усмивка освети лицето ѝ и тя протегна ръка.

— Благодаря ви, господин Грант. Много съм ви задължена.

Той прие ръкостискането, но усмивката му угасна, когато обърна ръката ѝ с дланта нагоре и я огледа. Тя бе изключително малка, с дълги и тънки пръсти, ала загрубяла и втвърдена от годините тежък труд. От продължителния контакт по тялото ѝ полазиха тръпки и Адилия погледна безпомощно към ръката си под критичния му поглед.

— Нещо не е ли наред? — попита с глас, който сама едва позна.

Травис вдигна глава и я погледна в очите с изражение, което тя не можеше да разгадае.

— Престъпление е такава малка ръчичка да е твърда и груба като на копач.

Необяснимо жегната от тихите му думи, Адилия издърпа ръката си и я скри зад гърба си.

— Съжалявам, че дланите ми не са меки като на дама, господин Грант. Но не дамски длани ще ми трябва за работата, която ще върша за вас. Ако сега ме извините, аз се прибирам.

Бързо се шмугна покрай него, побягна като зайче през ливадата и се скри от погледа му.

Песента на птиците наруши нощния сън и Адилия се събуди с първите слънчеви лъчи. Тя бързо се облече, щастлива от очакването за

началото на своята работа, работа, която за нея бе по-скоро вълшебно сбъднало се желание, отколкото труд. Бе сигурна, че можеше да се докаже пред Травис Грант. Нов дом, нов живот, ново начало. Адилия погледна към раждащото се слънце и помисли, че то ще ѝ донесе само чудеса.

Ароматът на пържещ се бекон доведе Пади в кухнята и той за момент остана неподвижен, загледан в движенията ѝ, докато тя забеляза присъствието му. Адилия си тананикаше стара песен, която Пади си спомняше от детството си, и му се струваше възплъщение на сияйната непорочна младост.

— Това със сигурност е най-красивата гледка, която са виждали старите ми очи.

Тя се обърна към него и усмивката ѝ затъмни слънцето.

— Добро утро, чичо Пади. Чудесен, красив ден.

Докато закусваха, Адилия уж между другото спомена, че предишната нощ, докато е скитала, се е запознала с Травис Грант.

— Аз се надявах да те запозная лично тази сутрин. — Той отхапа от хрупкавия бекон и вдигна вежди: — Какво мислиш за него?

Тя тактично запази мнението си за себе си и сви рамене:

— Сигурна съм, че е прекрасен, добър човек, чичо Пади, ала не съм прекарала достатъчно време с него, за да съдя. — Голям, нахален хулиган, добави наум. — Но му казах за случката с Том и че съм постъпила на работа като жокей.

— Така ли? — Пади се усмихна и намаза мармалад на хляба си. — И какво каза той на това?

— Той е достатъчно умен, за да се довери на мнението на Падрик Кънан. — Адилия кръстоса пръсти под масата и се зачуди дали не си бе изработила още една черна точка в често споменавания от леля Лети Списък на ангелите.

Малко след това, застанала пред Маджести, Адилия го чешеше по носа и му говореше, без да знае, че действията ѝ се наблюдават от две тъмносини очи.

— Добро утро, Пади. Чувам, че си наел нов помощник.

Пади прекъсна разговора си с Ханк и поздрави високия строен мъж:

— Добро утро, Травис. Дий ми каза, че снощи се е запознала с теб.

— Така ли ти каза? — Устните му трепнаха. Не отделяше поглед от жената и коня.

— Почакай да видиш как тази малка госпожица язди — вметна Ханк и поклати глава. — Направо ме тръшна в земята.

Травис наклони глава.

— Скоро ще видим. — Приблужи се към Адилия, която още говореше тихо на големия жребец. — Пак здравей, дребосъче. Отговаря ли ти някога твоят приятел?

Тя се извъртя стреснато и отвърна с възмущение на неговото учудване:

— Ами да, отговаря ми, господин Грант, по свой си начин. — Опита се да мине покрай него и да възседне коня, ала той я хвана за китката и я спря.

— Боже мили, аз ли направих това? — Прокара пръст по тъмната синина на ръката ѝ и Адилия проследи погледа му, преди да вдигне очи към него.

— Вие.

Очите му се присвиха за момент. Пръстите му продължаваха да държат леко китката ѝ.

— В бъдеще ще трябва да бъдем по-внимателни с теб, нали, малка Дий?

— Не е първата синина, която съм получавала, не вярвам да е и последната, но друг път няма да имате случай да ме хващате, господин Грант. — С тези думи се метна на Маджести и излезе на трека. По сигнал на Пади двамата се впуснаха в бърз, равномерен галоп.

— Сега нали няма да помислиш, че съм си загубил ума, задето съм назначил племенницата си, а, момче?

— Трябва да призная, че когато ми каза, че е назначена, за момент се усъмних в разсъдъка ти — отговори Травис, без да откъсва поглед от дребничката жена, прилепена към препускащия кон. — Ала аз винаги съм вярвал на твоите преценки, Пади. Ти никога не си ме подвеждал.

По-късно същата сутрин Адилия работеше в конюшните, след като бе настояла пред чичо си, че трябва да помага при тимаренето на някои от конете. Някакъв звук зад нея я накара да обърне глава и тя видя две малки момченца, огледален образ едно на друго. С престорена тревога затвори очи.

— Бог да ми е на помощ, сигурно се побърквам. Виждам двойно! Момчетата избухнаха в смях и обясниха в един глас:

— Ние сме близнаци.

— Истина ли е това? — Адилия дълбоко въздъхна от облекчение.

— Е, радвам се да го чуя. Страхувах се, че ми е направена магия.

— Говориш също като Пади — забеляза едното момче, като я оглеждаше с нескрито любопитство.

— Така ли? — Тя се усмихна на еднаквите им лица. Момченцата бяха около осемгодишни, мургави като циганчета, с искрящи кафяви очи. — Причината за това може да бъде, че аз съм неговата племенница, Адилия Кънан, току-що пристигнала от Ирландия.

Двете личица се намръщиха замислено.

— Той те нарича малката Дий, но ти не си малка, цялата си пораснала — възмути се едното момче, а другото кимна в знак на съгласие.

— Пораснала съм, боя се, колкото изобщо мога да порасна. Ала когато за последен път видях чичо Пади, бях още мъничко бебенце, а и така не станах много висока, затова за него съм малката Дий. А какви са вашите имена? — попита тя и остави чесалото, което държеше.

— Марк и Майк — съобщиха те, отново в един глас.

— Не ми казвайте кой кой е — заповяда Адилия и присви зелените си очи. — Аз ще позная. Много ме бива в познаването. — Обиколи ги и те отново прихнаха. — Ти си Марк, а ти си Майк — обяви тя и сложи ръце на главите им. Два чифта очи се вторачиха изненадано в нея.

— Как разбра? — попита Марк.

— Аз съм ирландка — обясни Адилия, като потисна усмивката си. — Много от ирландките сме феи.

— Фея... Какво е това? — любопитства Майк. В широко отворените му очи светеше любопитство.

— Това значи, че имам необикновена, тайнствена сила. — Тя драматично наклони глава.

Двете момчета се спогледаха, после отново насочиха вниманието си към нея, видимо впечатлени.

— Марк, Майк! — В конюшнята влезе една жена и отчаяно поклати глава. — Трябваше да се сетя къде сте вие двамата.

Адилия се загледа в новодошлата, потресена от нейната красота и елегантност. Тя бе висока и стройна, облечена в семпли, но за несвикналите очи на Адилия невероятно красиви тъмносини панталони и бяла копринена блуза. Край лицето ѝ се спускаха черни, нежни като коприна къдрици. Меките ѝ устни бяха леко начервени, носът класически прав, а тъмносините очи, които приличаха на очите на Травис, бяха оброчени с гъсти ресници.

— Надявам се, че не ви пречат. — Жената погледна надолу със снизходително раздражение. — Невъзможно е човек да ги следи непрекъснато.

— Не, уважаема госпожо — увери я Адилия и се запита дали някога е имало по-прелестна жена. — Много симпатични момчета. Ние тъкмо се запознавахме.

— Вие трябва да сте Адилия, племенницата на Пади. — Красивите устни се разтеглиха в усмивка.

— Да, госпожо. — Адилия успя да отвърне на усмивката и се запита какво би било да си грациозна като върбова клонка.

— Аз съм Триш Колинз, сестрата на Травис. — Тя протегна ръка и Адилия ахна от ужас. След думите на Травис предишната вечер тя се смущаваше от състоянието на ръцете си и умът ѝ бързо заработи.

Как можеше да сложи твърдата си, груба ръка в такава красива и мека длан? И въпреки това нямаше как да го избегне, без да се държи подчертано невъзпитано, затова се изтри в джинсите си и пое ръката на Триш. Жената бе забелязала колебанието ѝ и когато ръцете им се срещнаха, разбра причината за него, ала не каза нищо.

В този момент в конюшната влезе Травис заедно с Пади и един нисък слаб мъж, когото Адилия не познаваше.

— Пади! — Близнаците се хвърлиха към набитата фигура.

— Е, това ако не са Хопчо и Тропчо! И каква беля сте намислили този хубав ден?

— Дойдохме да се запознаем с Дий — оповести Марк. — Тя позна кой от нас кой е.

— Тя е фея — добави Марк важно.

Пади кимна също толкова сериозно и очите му блеснаха, като срещнаха погледа на Адилия над двете малки главички.

— Да, това е факт. Много Кънанови са имали тази дарба.

— Адилия Кънан... — представи я Травис и върху устните му заигра лека усмивка, — доктор Робърт Ломан, нашият ветеринар.

— Приятно ми е да се запознаем, докторе — поздрави го Адилия и стратегически скри ръцете си зад гърба.

— Роб идва да види Соломи — обясни Пади. — Тя скоро ще се ожреби.

Прелестното лице на Адилия се озари от радост и като я погледна, Травис вдигна вежди:

— Искаш ли да я видиш, Адилия?

— Много. — Тя засия в усмивка, забравила предишната враждебност.

— Доста късно се ожребва — отбеляза Травис, докато групата вървеше през дългата конюшня.

— Официалният рожден ден на един породист кон е първи януари и обикновено го имаме предвид, когато заплождаме кобилите. Но ние се сдобихме със Соломи преди шест месеца, и тя, разбира се, вече беше бременна. Соломи е с добро родословие, а конят е от същия баща като Маджести.

— Тогава трябва да имате големи надежди за жребчето — отвърна Адилия, като си мислеше за стила и бързината на Маджести.

— Според мен — съгласи се той с усмивка, — спокойно можеш да кажеш, че имаме големи надежди за това жребче. — Сложи ръка на рамото ѝ и я обърна към една клетка. — Адилия — произнесе с весела официалност, — запознай се със Соломи.

Тя въздъхна от удоволствие при вида на животното, тъмна, блестяща дореста кобила с дълга копринено черна грива. Прекара ръка по бялото петно на челото ѝ и се вгледа в тъмните интелигентни очи.

— Каква си прекрасна дама! — Погали я по гладката кожа и кобилата одобрително изцвили.

— Предполагам, че искаш да я видиш по-отблизо. — Травис отвори вратата и я покани с жест.

Адилия влезе преди него и ветеринаря и докато поддържаше тихия си разговор със Соломи, прегледа издутия ѝ корем, като го опипваше с нежни и уверени пръсти. След малко спря и загрижено се обърна към засмените очи на Травис:

— Кончето е обърнато не както трябва.

Смехът в сините очи угасна. Травис се вгледа настойчиво в нея.

— Съвсем вярно, госпожице Кънан — съгласи се Робърт Ломан с професионално кимване. — Бърза диагноза. — Той влезе в клетката и също прокара ръце по корема на кобилата. — Надяваме се жребчето да се обърне преди термина.

— Ала не мислите, че това е много вероятно. Моментът почти е дошъл.

— Да, така е. — Докторът се обърна с гръб към Адилія, леко изненадан и много любопитен от нейните познания. — Ще трябва да сме готови и за възможността за седалищно раждане. Имате ли някакво образование?

— Повече практика, отколкото образование. — Тя сви рамене, смутена, че бе привлякла вниманието към себе си. — Работила съм с един ветеринар в Ирландия. Правила съм израждания, малко шевове и шиниране. — Излезе от клетката и застана до Пади да гледа как ветеринарят продължава работата си. Ръката на чичо ѝ се обви около раменете ѝ и Адилія облегна глава на него. — Не ми се мисли колко ще ѝ бъде трудно. Веднъж имахме седалищно раждане и аз трябваше да обърна кончето. — Въздъхна при спомена за преживяното. — Още виждам нещастните, доверчиви очи на кобилата. Как не ми се искаше да ѝ причинявам болка.

— Ти сама си обърнала кончето? — попита Травис и я върна в настоящето. — Тази работа е доста трудна като за голям мъж, какво остава като за дребно създание като теб.

Тя се наежи и се изпъна в цялата си височина.

— Аз може и да съм дребна, господин Грант, но съм достатъчно силна, за да направя това, което трябва да се направи. — Погледна го предизвикателно изотдолу и вирна гордо брадичка. — Знаете ли какво ще ви кажа, при всичката ни разлика във височините мога да работя цял ден наравно с вас!

Едва сдържайки смеха си, Пади се вторачи в някакво петънце на тавана, а Травис отговори на възмущението ѝ със студен, спокоен поглед. След миг Адилія се обърна и тръгна към изхода на сградата.

— Наистина ли си виждала как се ражда кон, Дий? — Близнаците подтичваха подире ѝ, кипящи от вълнение.

— Много пъти, и крави, и прасета, и всякакви такива. — Тя хвана по една малка ръчичка в двете си ръце и продължи към

бетонната врата. — Веднъж израздах две агънца близачета и това беше най-прекрасната гледка...

Травис продължи да гледа след нея, след като гласът ѝ отмря в далечината.

Следващите няколко дни минаха спокойно. Адилия започна да свиква с новия си живот и с новото си обкръжение. Когато се случеше да говори с Травис, непрекъснато се бореше да сдържа острия си език, който той сякаш имаше навика да предизвиква. Травис събуждаше странни чувства в нея, чувства, които тя не можеше нито да разбере, нито да спре, и защитата ѝ срещу него добиваше формата на бързи отговори и хвърлящи огън очи. Макар всяка нощ да си напомняше колко лош е гневът, когато го срещнеше през деня, клетвите ѝ да се сдържа се изплъзваха между пръстите ѝ.

Веднъж се улови, че го гледа, докато той крачеше към конюшните, сякаш изяждаше разстоянието с безгрижна жизненост. Синята джинсова риза бе опъната на широките му гърди. Сърцето ѝ странно трепна и Адилия въздъхна, после ядосано прехапа устни. Всичко бе само защото Травис бе такъв хубав, добре сложен мъж, каза си тя, строен и силен. Скочи от коня, който разхождаше, и яко разтърка врата му. Винаги се бе възхищавала от мощта и силата, по същия начин, както се възхищаваше от това силно, добре сложено животно. Всеки, когото бе срещала, се отнасяше към Травис Грант с уважение и възхищение. Когато той нареждаше нещо, заповедта се изпълняваше без никакви въпроси. Изглежда само Пади имаше правото да го съветва или пита.

Ала тя бе Адилия Кънан, напомни си, и никой мъж нямаше да я покори. Тя нямаше да се държи като селянка със своя земевладелец и да му сваля шапка, когато го види да минава. Вършеше работата и я вършеше добре. Травис нямаше да има причина да се оплаче от това. Но щеше да си казва каквото ѝ е на ума и дяволите да го вземат, ако това не му харесва!

Всеки следобед Адилия отиваше при Соломи. Бе сигурна, че кобилата ще роди всеки момент и като знаеше, че раждането ще е трудно, при посещенията си успокояваше Соломи и печелеше доверието ѝ.

— Скоро ще си имаш един хубав, силен син или дъщеря — каза ѝ Адилия, като затвори вратата на клетката след посещението си. — Искан ми се да ви взема с бебето и да избягаме някъде. Какво мислиш, че би казал той затова?

— Би се изкушил да те обеси за конекраство.

Тя се обърна и погледът ѝ попадна върху силното тяло на Травис, облегал лениво на съседната клетка.

— Имате лошия навик да се промъквате и да стряскате до смърт човека — сонна му се Адилия и реши, че неравномерните удари на сърцето ѝ са резултат от изненадата.

— Аз случайно съм собственикът на всичко това, Адилия — отвърна ѝ той с тих и спокоен глас, който само я доразядоса.

— Това е факт, който няма как да забравя. Няма нужда да ми го напомняте. — Тя вирна брадичка като защита срещу него и срещу непреставащото свиване в стомаха ѝ. Знаеше, че трябваше да си мери думите и знаеше, че това бе извън силите ѝ. — Аз по цял ден работя за вас, ала може би вие мислите, че си забравям мястото. Трябва ли да ви направя реверанс, господин Грант?

— Ах ти, нахакано момиченце — промърмори Травис и се изправи. — Започва да ми омръзва да ме хапеш с този твой остър език.

— Е, извинете ме за това. Най-добрият съвет, който мога да ви дам, е да не говорите с мен.

— Това е най-добрата идея, която ти е идвала. — Той я сграбчи през кръста и я повдигна от земята, така че очите им се изравниха. — Искан да направя това от първия път, когато ме бодна с острия си ирландски език.

Притисна устните си към нейните и пресече разгорещения ѝ отговор. Прекалено изненадана от действията му, за да го отблъсне веднага, Адилия започна да изпитва непознати и смущаващи чувства, топлина и слабост като след цял ден, прекаран на полето. Ръцете му стискаха в желязна хватка тънкия ѝ кръст и държаха тялото ѝ във въздуха, докато устните му се нахвърляха върху нейните, езикът му проникваше в устата ѝ в една целувка, и опустошителна, и различна от всичко, което някога бе познавала.

Притиснатата силно към него, тя усещаше как топлината му, ароматът му проникват в нея, искащи и получаващи. Чувстваше властните ръце, които я държаха, вкусваше умението на устните му,

които искаха нейните, и тялото и съзнанието отстъпиха и пред двете. Неспособна да се пребори с вълнението на неизвестното, Адилия усети как то я завъртя като циклон, понесе я към слънцето, докато топлината заплаши да се превърне в огън.

И тъй като всяко от сетивата ѝ бе нападнато и завладяно, Травис продължаваше да изследва устата ѝ и ѝ се наслаждаваше като мъж, който познава женския вкус. Той го поемаше, а Адилия представа си нямаше какво угощение му дава, топло, зряло и свежо.

Сякаш цял живот мина, преди да я освободи и да я пусне на земята и тя се вторачи в него занемяла, с разширени от смущение очи.

— Е, дребосъче, за пръв път те виждам да загубиш дар слово. — Откровено ѝ се подиграваше и устните, които току-що бяха овладели нейните, се разтегнаха в самодоволна усмивка.

Подигравката му разруши странната магия, която бе парализирала ума и езика ѝ, и очите ѝ заискриха с разтопен зелен пламък.

— Ти, кучи сине! — избухна Адилия и последва пълноводен поток от ирландски проклетия и ужасяващи пророчества, изречени с такъв силен акцент, че бе почти невъзможно да се разберат думите.

Когато въображението ѝ най-накрая се изчерпа и тя можеше само да го гледа задъхано, Травис отметна глава и се смя, докато започна да ѝ се струва, че ще избухне.

— Ох, Дий, невероятна гледка си, когато изригваш огън! — Не се и опитваше да скрие веселието си и вбесяващата усмивка не слизаше от лицето му. — Колкото повече се ядосваш, толкова си по-хубава. Ще трябва по-често да те предизвиквам.

— Предупреждавам ви — отвърна тя със заплашителен глас, от който усмивката му стана само още по-широка, — ако още веднъж се опитате да ме задявате, ще усетите не само езика ми. — Вдигна глава и излезе от конюшната, вкопчила се в последните остатъци от достойнството си.

Не каза нищо на Пади за сцената с Травис, но беснееше из кухнята, докато приготвяше вечерята — мърмореше кратки, несвързани изречения за огромни нахални зверове и яки хулигани. Бесът ѝ към Травис бе примесен с бяс към самата себе си. Фактът, че докосването му ѝ бе донесло и вълнение, и необяснимо удоволствие, я

ядосваше още повече и Адилия се укоряваше заради неконтролируемото привличане, което изпитваше към него.

ТРЕТА ГЛАВА

До следващия ден гневът на Адилия премина. Тя не можеше дълго да бъде в лошо настроение — избухваше като пламък, после бавно се охлаждаше. Остана обаче едно смущаващо ново усещане, усещане и за самата себе си, и за непознатите женски копнежи, и за вбесяващия, привлекателен мъж, който ги бе освободил.

Цяла сутрин успяваше да избягва да се срещне лице в лице с Травис, вършеше си работата по обичайния начин и внимателно следеше той да не се появи отнякъде. Когато свърши със задълженията си, се запъти към ежедневната си среща със Соломи. Ала вместо да се надвеси над ниската бариера да я посрещне, както ѝ бе обичаят, Соломи лежеше на една страна върху сламата и дишаше тежко.

— В името на всички светии и апостоли! — Адилия се втурна вътре и коленичи до кобилата. — Времето ти е дошло, миличка — заприказва тя напевно и прокара ръце по големия издут корем. — Сега само си лежи спокойно, аз веднага се връщам. — Скочи и изтича от конюшната.

Мярна Том в другия край на ливадата, събра като фуния ръце пред устата си и извика:

— Соломи ражда. Извикай Травис! Обадете се на ветеринаря! Бързо! — Без да чака отговор, се втурна обратно вътре да успокоява раждащата кобила.

Когато Травис и Пади дойдоха, Адилия шепнеше и галеше изпотените ѝ хълбоци. Тихите думи и нежните ѝ длани бяха успокоили животното, чиито тъмнокафяви очи бяха приковани към зелените ѝ очи.

Травис коленичи до Адилия и започна заедно с нея да гали лъскавата козина. Макар да говореше на него, тя не откъсваше очи от кобилата.

— Жребчето продължава да е обърнато наопаки. Трябва да се завърти, и то бързо. Къде е доктор Ломан?

— Има спешен случай. Няма да може да дойде по-рано от половин час. — Гласът му прекъсваше. Неговото внимание също бе насочено към Соломи.

Адилия обърна глава и улови погледа му.

— Господин Грант, казвам ви, че тя няма толкова време. Жребчето трябва да се обърне веднага, иначе ще ги загубим и двамата. Аз мога да го направя, правила съм го и преди. Господ ми е свидетел, господин Грант, Соломи няма много време.

Дълго се гледаха. Очите на Адилия бяха широко отворени и умолителни, неговите присвити и настойчиви. Соломи изцвили агонизиращо, почувствала следващата контракция.

— Сега, миличка... — Адилия отново насочи вниманието си към кобилата си и зашепна успокоителни слова.

— Добре — съгласи се Травис и въздъхна дълбоко. — Но аз ще го обърна. Пади, извикай някои от мъжете да я държат.

— Не! — извика Адилия, кобилата се стресна и тя заговори тихо, като не спираше успокояващо да я гали: — Няма да доведете една тълпа грубияни, които да я насинят и да я уплашат. — Отново вдигна очи към Травис и продължи със спокойна увереност: — Аз ще я накарам да стои мирно. Знам, че мога.

— Травис — намеси се Пади, преди Травис да бе успял да възрази, — Дий знае какво прави.

Травис кимна и се отдалечи да си измие ръцете.

— Внимавайте — предупреди го тя, като го видя, че се приготвя да започне. — Копитата на малкото са остри, а утробата бързо може да се свие около ръката ви. — Пое дълбоко въздух и облегна глава на бузата на Соломи. Ръцете ѝ галеха мократа плът в равномерен ритъм, а тя напяваше тихо на келтски.

Кобилата потрепери, когато Травис проникна в нея, ала остана неподвижна, успокоена от гласа на Адилия.

Въздухът сякаш се сгъсти, натежал от дишането на Соломи и от мистичната красота на древната музика на езика, който Адилия нашепваше. Той донесе тежка топлина в пролетния следобед и ги изолира от всичко, освен борбата за живот.

— Хванах го — съобщи Травис. По лицето му се стичаше пот, дишаше тежко и тихо ругаеше, но Адилия не чуваше нищо, приковала цялото си внимание към Соломи. — Готово. — Той се отпусна на пети

и погледна към жената до него. Тя не му даде никакъв знак, само продължи бавните си, ритмични напеви, заровила лице във врата на кобилата, докато ръцете ѝ нежно галеха корема ѝ.

— Ето го, излиза! — извика Пади и Адилия обърна глава да види чудото на раждането. Когато жребчето най-после се появи на бял свят, и жената, и кобилата въздъхнаха и потрепериха. — Какъв хубав, силен син имаш, Соломи. Ах, наистина, няма по-красива гледка от един невинен нов живот!

Обърна сияещото си лице към Травис и го дари с усмивка, която затъмни слънцето. Очите им се срещнаха и погледът ставаше все по-дълбок, докато започна да ѝ се струва, че времето е спряло. Почувства се увлечена в тъмносините дълбини, неспособна да диша или да говори, сякаш се бе спуснала някаква невидима преграда, отделяща ги от всичко, освен един от друг.

Може ли любовта да дойде в един миг, чудеше се вцепененото ѝ съзнание. Или може би винаги я е имало? Преди да бе успяла да стигне до отговора, бе прекъсната от появяването на доктор Ломан, който разруши магията.

Ветеринарят започна да разпитва Травис за раждането на жребчето и Адилия бързо се изправи. Зави ѝ се свят и тя прехапа устни да се пребори със слабостта си. Да поддържа кобилата спокойна бе върховно натоварване, почти сякаш самата Адилия бе изпитвала всяка родилна болка, а неочакваната вълна от чувства, заляла я, когато Травис се вгледа в очите ѝ, я изтощи и замая.

— Какво има, Дий? — попита разтревожено Пади и я хвана за ръката.

— Нищо. — Тя притисна длан към слепоочието си. — Просто ме боли глава.

— Заведете я у дома — нареди Травис, внимателно вгледан в нея. Очите ѝ бяха блестящи и огромни върху преbledнялото ѝ лице и изведнъж му се стори много дребничка и безпомощна.

Той се изправи и тръгна към нея, ала Адилия отстъпи назад, ужасена, че може да я докосне.

— Няма нужда. — Гласът ѝ бе спокоен и безизразен. — Ще се кача горе да се измия. Много съм добре, чичо Пади. — Усмихна се към намръщеното му лице, като отбягваше по всякакъв начин да погледне

към Травис. — Не се безпокой. — Излезе бързо от конюшната и пое дълбоко свежия, чист въздух.

Тази вечер Адилия бе смълчана и замислена. Не бе свикнала да е смутена и несигурна. Обикновено знаеше какво трябва да се направи и го правеше. Винаги бе живяла просто — когато животът предявяваше някакви изисквания към нея, тя ги изпълняваше. В съществуването ѝ, изградено върху черното и бялото, нямаше място за нерешителност или мъгляви съображения.

След вечерята се забави в кухнята, като се помъчи да разсъждава разумно. Раждането бе трудно, бе изсмукало силите от тялото ѝ, а видът на новороденото жребче бе замъглило съзнанието ѝ. Това бе причината да реагира така силно на Травис. Не можеше да бъде влюбена в него — почти не го познаваше, а това, което познаваше, съвсем не бе по неин вкус. Той бе прекалено голям, прекалено силен, прекалено самоуверен и прекалено арогантен. Напомняше ѝ за феодален владетел, а Адилия бе прекалено много ирландка, за да изпитва някаква симпатия към Поземлената аристокрация.

Обаче, след като си свърши работата, остана странно уморена и тревожна. Седна на пода в краката на Пади и с въздишка облегна глава в скута му.

— Малката Дий — промълви той и погали гъстите кестеняви къдрици. — Твърде много работиш.

— Каква глупост — възрази тя и се сгуши по-дълбоко в непривичното за нея утешение. — Не съм работила и един цял ден, откак съм пристигнала. Ако бях във фермата, денят още нямаше да е свършил.

— Трудно ли ти беше, момиче? — попита Пади. Предполагаше, че може да не е готова да говори за това.

Адилия отново въздъхна и неспокойно размърда рамене.

— Не бих казала трудно, чичо Пади, но всичко се промени, откакто мама и татко умряха.

— Горкичката Дий, такова малко дете да загуби толкова много.

— Когато те умряха, ми се струваше, че светът за мен е свършил — прошепна тя, без да усеща, че говори на глас. — По едно време ми изглеждаше, че самата аз съм умряла, толкова бях сърдита и уплашена,

а после бях вцепенена и нищо не чувствах. Ала започнах да си спомням как живееха двамата заедно. Не съм виждала други двама души, които толкова да се обичат. Такава красива, пълна любов, че дори и дете можеше да я види. — Мъжът и жената бяха толкова погълнати в разговора си, че никой от тях не чу звука от стъпките, изкачващи стълбите. Травис понечи да почука и спря, загледан в трогателната сцена, а думите на Адилия долитаха през стъклото: — Единственото, което можех да им дам, беше фермата и тя беше всичко, което ми бе останало от тях. Горката леля Лети, толкова много работеше, а аз през цялото време бях кръстът, който тя трябваше да носи. — Засмя се на спомена, проблеснал в съзнанието ѝ. — Леля все не можеше да разбере защо аз трябва да яздя толкова бързо. „Ще си счупиш врата“, викаше подире ми и размахваше юмрук. „Кой ще ми помага в оранта, ако си строшиш главата по пътя?“ Тогава аз се вбесявах и започвах да крещя и да проклинам, което, боя се, ми се случваше доста често, а тя се кръстеше и се молеше за загубената ми душа... Колко работехме! — Адилия въздъхна дълбоко и затвори очи. — Но бе прекалено много като за една жена и едно полупораснало момиче. Нямахме пари да си наемем помощници, а без помощ нищо не можеше да се направи. Знаеш ли какво е, чичо Пади, когато виждаш това, което ти трябва, ала колкото повече се приближаваш към него, то толкова повече се отдалечава? Винаги ти се изплъзна, винаги на една ръка разстояние. Понякога, когато се обърна назад, не мога да различа един ден от следващия. После леля Лети получи удар и как мразеше да лежи ден след ден безпомощна.

— Защо никога не си ми казвала как стоят нещата? — попита Пади и сведе поглед към тъмнокосата ѝ глава. — Аз можех да ви помогна, да ви изпратя пари или самият аз да се върна.

Тя вдигна лице и му се усмихна.

— Да, точно така щеше да направиш, и защо? Да си пилееш парите, да се откажеш от живота, който си си избрал... И за минутка не бих приела това, нито леля Лети, нито мама и татко. Сега фермата я няма, тях ги няма, Ирландия я няма. Сега имам теб и не ми трябва нищо друго. — Погледна в очите му, видя загрижеността в тях и изведнъж ѝ се прииска да си бе мълчала.

— Как е станало така, Падрик Кънан, че такъв добър, красив мъж като теб така и не се е оженил? — Усмивката ѝ стана дяволита и в

очите ѝ заиграха пламъчета. — Сигурно е имало десетки жени, които са били готови. Не си ли намерил някоя, която да обичаш? Той докосна бузата ѝ и ѝ се усмихна тъжно:

— Да, момиче, намерих, но тя избра баща ти.

Тъмнозелените ѝ очи се изпълниха с изненада, която преля в съчувствие.

— О, чичо Пади! — Обви ръце около врата му, а Травис се отдръпна от вратата и тихо слезе по стълбите.

На следващата сутрин въздухът сякаш въздишаше от пролетта, шепнеше обещания за цветя и прохладни, раззеленени дървета. На Адилия тя донесе спомени за други пролети. Нейният свят винаги се бе въртял около земята, с нейните дарове и мъки, с нейните изисквания и обещания.

От балкона на къщата на Пади Адилия оглеждаше земята, която принадлежеше на Травис. Земята сякаш се простираше до безкрай, разлюляна като спокойно море, ала зелените и кафяви вълни бяха изпъстрени не с лодки, а с изваяните фигури на расови коне. Мина ѝ през ума, че няма представа какво има зад последния хълм. Земята все още ѝ бе непозната. От момента на пристигането си в Америка не бе виждала почти нищо, освен това, което принадлежеше на Травис Грант.

В чистия свеж въздух от време на време се разнасяше цвилене или вик на птица, но иначе цареше тишина. Нямаше го пронизителното кукуригане на петела, оповестяващ настъпването на новия ден, нямаше изорани полета, които чакат да получат семена, нямаше бурени, които трябва да се оплевят. Изведнъж я заля вълна на носталгия, толкова силна, че тя успя само да затвори очи и да се опита да устои на бурята.

Толкова много неща вече ги няма, помисли и обви ръце около себе си. Никога вече няма да мога да се върна, да видя отново тази ферма. Въздъхна, отвори очи и се опита да се отърси от меланхолията. Нямаше какво да се направи. Мостовете бяха изгорени. Сега това бе нейният дом и ако не бе наистина неин, поне по-неин от него нямаше да намери.

— Къде си, момиче?

Адилия леко се стресна, когато ръката на Пади се обви около раменете ѝ. После отново въздъхна и облегна глава на рамото му.

— Предполагам, че се бях върнала във фермата. Мислех за пролетната сеитба.

— Денят е подходящ, нали? Въздухът е прохладен, а слънцето е топло. — Той леко стисна раменете ѝ и изцъка някак разочаровано с език: — Днес трябва да ходя в града. Жалко.

— Защо жалко?

— Надявах се да засадя малко семена край пътеката. Мислех, че мога да направя и една цветна леха пред къщата. — Поклати глава и въздъхна: — Просто не знам кога ще намеря време.

— О, аз ще го направя, чичо Пади. Аз имам много време. — Отдръпна се и го погледна с такова невинно приемане на измисленото му обяснение, че той едва не се разсмя.

— Малка Дий, не бих могъл да те карам да правиш всичко това в почивния си ден. — Нагласи замислено изражение на лицето си и я потупа по бузата. — Не, прекалено много е. Аз ще се заема с това, когато намеря малко свободно време.

— Чичо Пади, не ставай глупав. Аз с удоволствие ще го свърша. — Усмивката ѝ отново разцъфтя и издуха облаците от очите ѝ. — Само ми покажи какво искаш да се направи.

— Ами... — Той ѝ позволи да поспори още няколко минути, докато накрая се остави да бъде убеден.

Въоръжена със стотици пликчета със семена и с малка лопатка, Адилия стоеше върху тясното парче земя, обкръжаващо къщата на Пади, и чертаеше наум оформлението му. Петунии покрай пътеките, астри и невенчета срещу къщата, маргаритки край оградата. И грах, помисли тя с усмивка, за дървената решетка, която бе помолила Пади да купи. През есента щеше да засади луковици, колкото земята поемеше — нарциси и лалета.

Доволна от плана си, започна да обръща земята. Слънцето стана по-топло и скоро Адилия нави ръкавите си до лактите. В далечината се чуваха звуците на хора и коне, следващи ежедневието си ритъм — вик, смях, тропот на копита по отъпканата земя. Тя тихо запя песен, която помнеше от детството си. Думите бяха познати и я успокояваха, мирисът на прясна земя разсея болката, с която се бе събудила.

Върху нея падна сянка и Адилия нервно хвърли лопатата. Над главата ѝ се бе надвесил Травис.

— Накарах те да спреш. Извинявай.

Както бе застанал над нея, изглеждаше невъзможно висок. Тя отметна назад глава и примижа срещу слънцето, сияещо като ореол около главата му. В един фантастичен момент ѝ се стори, че прилича на рицар, тръгнал да победи драконите.

— Не, просто ме стреснахте. — Адилия взе лопатката, каза си, че е глупачка и започна отново да копае.

— Нямах предвид саденето. — Той приклепна до нея и раменете им се допряха. — Говорех за песента. Изглежда много стара и много тъжна.

— Да, тя е и двете. — Адилия леко се отдръпна и внимателно затъпка почвата около семената. — Повечето келтски песни са стари и тъжни.

Травис подви крака под себе си, седна удобно на тревата и се загледа, в нея.

— За какво се пее?

— О, за любов, разбира се. Най-тъжните песни са винаги за любов. — Тя вдигна глава да му се усмихне. Лицето му бе близо, устните му на един дъх разстояние. Лопатката увисна в ръката ѝ, а Адилия се вторачи в него и се запита какво ли би направила, ако това разстояние се стопи и устните му намерят нейните.

— Любовта винаги ли е тъжна, Адилия? — Гласът му бе мек като бриза, който танцуваше около тях.

— Не знам, аз... — Усети как я обзема слабост и откъсна очите си от неговите. — Говорехме за песни.

— Вярно — промълви той и отметна косите, които падаха върху лицето ѝ. Тя преглътна и започна да копае с нов ентусиазъм. — Така и не ти благодарих както трябва за помощта ти вчера за Соломи.

— О, ами... — Адилия размърда рамене, без да вдига поглед от земята. — Не съм направила кой знае какво. Радвам се, че Соломи и кончето са добре. Обичате ли цветята, господин Грант? — попита, за да смени темата.

— Да, обичам цветята. Какво садиш? — попита той дружелюбно и вдигна пакетче семена.

— Различни видове — обясни тя и този път успя да вдигне глава и да се усмихне. — През лятото ще бъдат прекрасна гледка. Почвата ви е плодородна, господин Грант, тя иска да дава. — Стисна шепа пръст и протегна ръка.

— Ти сигурно разбираш от това повече от мен. — Хвана дланта ѝ и огледа пръстта. — Ти си фермерката.

— Бях — поправи го Адилия и се опита да освободи ръката си.

— Боя се, че не разбирам много от сеитба, независимо дали на зеленчуци, или на растения. — Той я погледна в очите, без да обръща внимание на опитите ѝ да издърпа пръстите си. — Предполагам, че това е дарба.

— Просто трябва време и труд, както за всичко друго. Ето. — Реши, че ако му даде нещо друго да прави, Травис ще освободи ръката ѝ, и му протегна малко семенца. — Просто пуснете няколко и ги заровете. Не много — добави, когато той се подчини, — трябва им място да пораснат. Сега ги заровете и оставете природата да си свърши работата. — Усмихна се и разсеяно прокара ръка по бузата си. — Каквото и да правите, природата във всеки случай винаги има последната дума. Един фермер тук го знае точно толкова добре, колкото го знае и един фермер в Ирландия.

— Значи сега, след като съм ги сложил в земята — заключи Травис с усмивка, — просто седя и ги чакам да пораснат.

— Е... — Тя отметна глава и го погледна сериозно. — Може да има още едно-две неща, като поливане и плевене. Тези семена ще поникнат бързо и цветята ще разцъфнат, преди да се усетите. Там ще засея грах. — Адилия посочи към отсрещния край на поляната, забравила, че в другата си ръка още държи пръст. — Когато бризът повее през нощта, ароматът ще долети през прозореца. Грахът е много особено растение. Пониква съвсем малък, ала продължава да се катери, докато има за какво да се залови. Трябва да има и един розов храст — прошепна почти на себе си. — Когато миризмите се смесят, нищо на света не може да се сравни с това.

Червени рози, които едва се разпъпват.

— Страдаш ли от носталгия, Дий? — Въпросът бе тих и нежен, но тя изненадано отметна глава.

— Аз... — Сви рамене и се наведе отново към лехата, смутена, че бе разчел толкова ясно чувствата ѝ.

— Това е съвсем естествено. — Той вдигна брадичката ѝ, докато очите им отново се срещнаха. — Не е лесно да оставиш зад гърба си всичко, което някога си познавала.

— Така е — Адилия отново размърда рамене и започна да разпръсква семената на невените. — Ала аз направих своя избор и наистина исках точно това. Това — повтори по-твърдо. — Не мога да кажа, че съм била нещастна и един миг, откакто слязох от самолета. Не мога да се върна и всъщност не знам дали бих искала, ако можех. Сега имам нов живот. — Отметна косите си и му се усмихна. — Тук ми харесва. Хората, работата, конете, земята. — Обгърна с жест всичко наоколо. — Вие имате прекрасен дом, господин Грант. Всеки би бил щастлив тук.

Той изчисти една пращинка от бузата ѝ и отвърна на усмивката.

— Радвам се, че мислиш така, но това е и твойт дом.

— Вие сте щедър човек, господин Грант. — Тя го гледеше спокойно, ала усмивката ѝ внезапно стана тъжна и сладка. — Няма много хора, които могат да го кажат и наистина да го мислят и аз съм ви благодарна. Но, за добро или за лошо, фермата беше моя. — Въздъхна и прокара пръст по земята. — Беше моя...

На следващата сутрин, когато върна на коняря един от породистите жребци, които разхождаше, към нея с приятелска усмивка се приближи Триш Колинз.

— Здравей, Адилия. Как свикваш?

— Добре, уважаема госпожо, и добро утро. — Тя се вгледа с ново възхищение в тъмната красота на Триш. — А къде са момчетата тази сутрин?

— На училище, ала утре ще бъдат тук. Направо са луди да видят новото жребче.

— Красива гледка е той.

— Да, аз току-що му хвърлих един поглед. Травис ми каза колко добре си се справила с кобилата.

Адилия за момент остана с отворена уста, изненадана и страшно доволна, че Травис я бе похвалил.

— Радвах се да помогна, уважаема госпожо. Соломи свърши цялата работа.

— Наричай ме Триш — тръсна глава жената. — „Уважаема госпожо“ ме кара да се чувствам стара и капризна.

— О, не, уважаема госпожо, изобщо не сте стара — запелтечи ужасено Адилия.

— Не ми се иска да мисля така. Ние с Травис ще навършим тридесет и една чак през октомври. — Триш се разсмя, като видя потресеното ѝ лице.

— Значи и вие сте близнаци — заключи Адилия и се поуспокои. — Сигурно затова първия път, като ви срещнах, видях очите на брат ви.

— Ние наистина много си приличаме, затова все му казвам колко е хубав. — Адилия се засмя със своя лек, мелодичен смях и тя ѝ се усмихна. — Задържам ли те? Заета ли си?

— Не, уважаема госпожо. — Видя вдигнатите вежди на Триш и се поправи: — Не, Триш. Тъкмо се гласях да си почина и да си направя чаша кафе. Искаш ли и ти една чашка?

— Да, благодаря. С удоволствие.

Спряха на най-горното стъпало на стълбата към къщата с гаража и Адилия се наведе да вземе дълга бяла кутия.

— Това пък какво може да бъде?

— Трябва да са цветя — предположи Триш, като забеляза отпечатаното име на един местен цветар.

— Какво ще правят тук? — намръщи се към кутията Адилия и двете влязоха вътре. — Някой трябва да е сбъркал къщата и да ги е оставил тук.

— Можеш да ги отвориш и да видиш — посъветва я Триш, развеселена от съсредоточеното ѝ мръщене. — След като на кутията е написано твоето име, може просто да са за теб.

Адилия прихна, тръсна глава и къдриците ѝ затанцуваха по раменете.

— Ами, кой ще ми праща цветя? — Остави кутията на масата, вдигна капака и извика от удоволствие: — О, само погледни! Виждали ли си някога такава гледка? — Кутията бе пълна с рози с дълги дръжки. Полуразтворените им тъмночервени листенца бяха като кадифе. Тя колебливо вдигна една роза и я поднесе към носа си. — Ах... — Вдъхна и я подаде на Триш. — Направо от небето. — После сви рамене и се върна към по-практичния въпрос: — За кого ли може да са?

— Трябва да има картичка.

Адилия намери малката бяла бележка, прочете я мълчаливо, после втори път и очите ѝ се разшириха. Вдигна поглед към откровено любопитното лице на Триш.

— За мен са — произнесе невярващо и ѝ подаде картичката. — Брат ти ми ги изпраща да ми благодари, че съм му помогнала със Соломи.

— „Дий, благодаря ти за помощта за новото жребче“ — прочете на глас Триш и добави под носа си: — Значи си можел да бъдеш и романтичен, братко.

— През целия ми живот — промълви Адилия и докосна нежните листенца — никой никога не ми е подарявал цветя.

Триш бързо я погледна и забеляза блесналите ѝ очи и потресеното удоволствие. Адилия преглътна сълзите си и въздъхна:

— Много мило от негова страна. Вкъщи има един розов храст... Също червени рози. Майка ми го беше засадила. — Усмихна се, почувствала се невероятно щастлива. — Това ги прави още по-хубави.

По-късно, когато се връщаха към конюшните от сградата се появиха Травис и Пади и ирландецът ги поздрави със сияеща усмивка:

— Травис, трябва да сме умрели и да сме отишли на небето. Ето два ангела са дошли да ни посрещнат.

— Чичо Пади! — Адилия го щипна по бузата. — Животът в Америка не е намалил дарбата ти за ласкателства. — Вдигна поглед към мъжа, който се извисяваше над всички останали, и го дари с чиста, искрена детска усмивка: — Искам да ви благодаря за цветята, господин Грант. Прекрасни са.

— Радвам се, че ти харесват — отвърна той, като се наслаждаваше на усмивката ѝ. — Това е най-малкото, с което мога да ти се отблагодаря за онова, което направи.

— Ето още нещо за теб, Дий. — Пади бръкна в джоба си и извади лист хартия. — Заплатата ти за първата седмица.

— О! — засмя се тя. — За пръв път ми плащат с пари, задето съм свършила нещо. — Намръщи се объркано към чека и при изражението ѝ Травис развеселено вдигна вежди.

— Нещо не е ли наред, Адилия?

— Да... Не... Аз... — заекна тя и вдигна очи към чичо си.

— Чудиш се какво прави това в лири — реши той с весела усмивка.

— Мисля, че не съм ги пресметнала правилно — отговори Адилия, смутена от погледа на Травис.

Той се засмя, пресметна наум и ѝ каза. Объркването отстъпи място на изненада и нещо, приличащо на ужас.

— Какво ще правя с толкова пари?

— За пръв път някой тук се оплаква, че му е платено прекалено много — отбеляза Травис и получи един унищожителен поглед.

— Ето — Адилия насочи вниманието си отново към чичо си и му подаде чека. — Ти го вземи.

— Че защо? Това са си твои пари, Дий. Ти си ги изработила.

— Но аз никога през целия си живот не съм имала толкова пари закуп. — Погледна го умолително. — Какво ще правя с тях?

— Излез и си купи от онези женски парцалки и джунджурийки — махна той неопределено с ръка и ѝ върна чека. — Почерпи се нещо. Господ е свидетел, че ти е време.

— Ама, чичо Пади...

— Защо не си купиш една рокля, Дий? — намеси се Травис с усмивка. — Любопитен съм да видя дали имаш крака под тези джинси.

Тя рязко вдигна глава и го стрелна с опасен пламък в очите.

— Да, имам крака, господин Грант, и един-два пъти ми е казвано, че не е мъчение да се гледа към тях. Ала вие няма защо да се тревожите. Не рокли ще ми трябват, за да се грижа за вашите коне.

От това усмивката му стана само още по-широка и той сви рамене:

— За мен няма значение, ако искаш да те вземат за момче.

Адилия кипна, точно както Травис бе искал.

— Има само един, който някога е правил тази грешка, защото е невъзпитан сърдит грубиян, без мозък в празната си глава.

— Пазаруването е прекрасна идея — намеси се Триш, решила, че бе време да поеме ролята на миротворец. — Всъщност, Травис... — усмихна се и запърха с мигли. — Дий днес повече няма да работи, за да можем да направим точно това.

— О, така ли? — поинтересува се той сухо и скръсти ръце пред гърдите си.

— Да, точно така! Хайде, Дий.

— Но аз не съм свършила...

Триш хвана Адилия за ръката и я помъкна към една нова спортна кола. Преди да бе имала време да премисли нещата, тя вече се бе сдобила със сметка в местната банка, чекова книжка и повече пари в налични, отколкото можеше да пресметне.

— А сега — заяви Триш и изкара колата от паркинга — отиваме да пазаруваме.

— И какво ще си купя? — Адилия се вгледа с пълен ужас в чистия ѝ профил.

Триш спря на червен светофар и се обърна към разтревоженото ѝ лице.

— Кога за последен път си си купувала нещо само заради удоволствието? Купувала ли си си някога нещо, само защото си го искала, а не защото ти е трябвало? — Светна зелено, тя въздъхна към неразбиращото изражение на Адилия и се включи в движението. — Не ме разбирай погрешно. Не казвам, че хората трябва просто да си пилеят парите, ала е крайно време да си купиш нещо за себе си. — Погледна към свъсените ѝ вежди и с усмивка поклати глава: — Ти можеш да си позволиш за миг да спреш, Дий, да си починеш един ден, да си купиш нещо глупаво, да разпериш криле, да поемеш въздух. — Адилия я зяпна и тя се засмя: — Небето няма да се срути, ако Адилия Кънан си вземе почивка, за да се позабавлява.

Никой не можеше да е по-изненадан от Адилия, когато усети, че наистина се забавлява. Търговската улица я очарова с различните си малки специализирани магазинчета и големите супери. Там имаше повече дрехи, отколкото някога бе виждала, с цветове и меки материи, които я караха да се взира в тях и да ги докосва с откровено възхищение.

Докато тя зяпаше наоколо, Триш критично разглеждаше дрехите, вървеше от щанд на щанд, отхвърляше десетки рокли, поли и блузи, от време на време избираше нещо и го премяташе през ръката си. Накрая Адилия се озова в пробната пред закачалка, отрупана с дрехи. Тя пое дълбоко въздух, свали ризата и джинсите си и облече една рокля в пастелно зелено.

Усещането за коприна върху кожата ѝ бе странно и прекрасно. Мекият плат прилепваше към нежните извивки и падаше грациозно до

под коленете. Адилия ахна, като видя непознатата в огледалото и ръката ѝ потърси кръстчето на шията, за да се увери, че е още същият човек.

— Дий! — извика Триш иззад паравана, — облече ли вече нещо?

— Да — отговори тя бавно и Триш дръпна завесата и тържествуващо се усмихна на отражението в голямото огледало. — Знаех си, че тази рокля е само като за теб, още от момента, в който я видях.

— Не я усещам като за мен — смотолеви Адилия и се обърна към Триш. — Много е красива, но какво ще правя аз с такава разкошна рокля? Аз яздя коне, работя в конюшня...

— Дий! — прекъсна я решително Триш. — С каквото и да се занимаваш, ти си човешко същество и си жена, изключително красива жена. — Очите на Адилия се разшириха, тя отвори уста да възрази, ала преди да бе успяла да произнесе думите, Триш я хвана за раменете и я обърна към огледалото. — Погледни се, наистина се погледни — заповяда с нетърпящ възражение глас. — Ще има моменти, когато ще искаш само да бъдеш жена. Тази рокля е за такива моменти. А сега — добави делово и я пусна, — пробвай нещо друго.

До вечерта Адилия остави Триш да поеме командването. За пръв път през последните повече от десет години позволяваше на някой друг да взема всички решения и, кой знае защо, откри, че това бе забавно.

Спряха се пред един козметичен щанд и Триш започна да пръска аромати, докато Адилия изръмжа в знак на протест.

— Ето. — Триш избра едно от шишенцата, което бе опитвала. — Леко и нежно, с едва загатнато настроение. — Плати одеколона и ѝ връчи пакетчето. — Подарък.

— О, но аз не мога да го приема.

— Можеш. На приятелите им доставя удоволствие да си правят подаръци. Сега, тази твоя прекрасна кожа няма нужда от никаква помощ, ала мисля, че ще трябва да подчертаем очите ти... И малко червило, не много ярко. — Тя спря и се засмя: — Тероризирам те, нали?

— Да — съгласи се Адилия. Чувстваше се понесена от жизнерадостна вихрушка и откриваше, че ѝ бе приятно.

— Е, ти имаше нужда от това — заяви Триш твърдо. — Има ли още нещо, което да искаш?

Тя се поколеба, после бързо изтърси:

— Нещо за ръцете ми. Брат ти каза, че имам ръце като на копач.

— Този човек! — възкликна с отвращение Триш. — Той е самото въплъщение на тактичността и дипломацията.

— Триш, здравей!

Адилия се обърна и първото ѝ впечатление бе за поразителни буйни сребристоруси къдрици и мускусен аромат. В следващия момент Триш потъна в темпераментна прегръдка.

— Толкова се радвам, че те виждам, скъпа! — Заедно с аромата долетя звънлив, бълбукащ глас. — От седмици не сме се срещали.

— Здравей, Лора. — Триш се освободи от прегръдката с нежна усмивка. — И аз се радвам да те видя. Запознайте се, Лора Бауърс, Адилия Кънан.

— Приятно ми е, госпожо Бауърс.

Лора отвърна на поздрава с ослепителна усмивка и отново насочи вниманието си към Триш:

— Скъпа, как е страхотният ти брат?

— Страхотно — отвърна Триш и се усмихна закачливо на Адилия.

— Нали не ми казваш, че той не гасне по Марго? — въздъхна Лора и изпърха с дългите си мигли. — Толкова се надявах да го утеша. Нито дори една-две сълзи, които трябва да бъдат избърсани?

— Изглежда, че успява да се справи с напрежението — отговори Триш. Адилия долови в гласа ѝ непривичен сарказъм и изненадано я погледна.

— О, добре, ако няма нужда от утешение — продължаваше Лора, очевидно незасегната от тона ѝ, — значи още е свободен, така да се каже. Ако скъпата Марго е преиграла с изчезването си в Европа, аз нямам нищо против да запълня празнотата. Чувала ли си я скоро?

— Нито вест, нито кост от нея.

— Добре тогава, ще приема, че липсата на новини е добра новина. — Намигна на Триш и тръсна блестящите си къдрици. — Такъв умопомрачителен мъж. Познаваш ли Травис, Аделаид?

— Адилия — поправи я Триш, преди Адилия да бе успяла да го стори. — Да, Дий познава Травис много добре.

— Очарователен мъж — избълбука Лора. — Сега, когато Марго е извън играта, поне временно, просто ще трябва да му надяна пръстен. Кажу му, че ще се обадя, а? — Сред още един водовъртеж от къдрици кльвна Триш по двете бузи. — Не ми се иска, но просто трябва да бягам. Не забравяй да предадеш на Травис най-добрите ми пожелания. Много се радвам, че се запознахме, Аманда.

Адилия отвори уста, ала Лора отлетя сред облак мускусен аромат и тя отново я затвори.

— Извинявай, Аманда — засмя се Триш и я потупа по бузата. — Лора е наистина много сладка и общо взето е мила, обаче е малко глупавичка.

— Има толкова красива коса. — Адилия откъсна поглед от отдалечаващата се фризура на Лора и се обърна към Триш. — Никога досега не съм виждала такъв цвят коса. Тя сигурно много се гордее с нея.

Триш се разсмя и се смя, докато започна да си бърше сълзите, а Адилия я гледеше неразбиращо.

— Ох, Дий, обожавам те! Ела, ще вземем един крем за ръце и после ще те черпя чаша чай.

Докато чакаше търпеливо своята наставничка, която претегляше плюсовете и минусите на различни мазила, Адилия се замисли върху разговора на Триш с Лора Бауърс. Марго, повтори наум и разсеяно прехапа устни. Коя е тази Марго и какво общо има тя с Травис? За момент се пребори с желанието да попита направо Триш, после си спомни доброто възпитание и премълча. „Може би той е влюбен в нея.“ Тази мисъл предизвика такава остра, неочаквана болка, че едва не изохка на глас. „Не е“, настоя друго гласче. Ако Травис Грант някога се влюбеше в някоя жена, никога не би я пуснал да си замине.

Би отишъл на края на света, за да я върне. Освен, разбира се, ако не е бил отхвърлен. Гордостта никога не би му позволила да преследва жена, която му е отказала. Но коя жена би отказала на такъв мъж? Не е моя работа, каза си ядосано и се помъчи да се съсредоточи върху подробните описания на Триш на различните кремове за ръце.

Най-после Триш бе доволна. Адилия бе подходящо облечена и имаше всичката козметика, която според нея й бе необходима. Натоварени с пакети, двете жени се запътиха към колата. За пръв път Адилия бе загубила дар слово. Седеше изправена на предната седалка,

докато Триш караше бързо по виещите се провинциални пътища, и бе прекалено развълнувана, за да се радва на хълмовете и на силуетите на конете, пасящи по ливадите, обрисувани от залязващото слънце.

Пади бе у дома и ѝ отвори вратата, когато тя нахлу с новите си съкровища.

— Малка Дий, изглеждаш толкова щастлива, колкото първия път, когато язди Маджести по трека.

— Това беше почти толкова вълнуващо, чичо Пади. — Тя се засмя и влезе. — Никога не съм виждала толкова много дрехи, толкова много хора. Знаеш ли, мисля, че всички в Америка непрекъснато бързат, карат бързо коли, тичат през магазините... Сякаш нищо никога не се движи бавно. Това място, където ме заведе Триш, беше изумително. Всичките тези магазини в една голяма сграда, и в нея имаше фонтани, направо вътре. — Адилия въздъхна, после сви рамене и се засмя: — Знам, че трябва да ме е срам, задето така прахосвах пари, ала не ме е срам. Много добре си прекарах.

— Крайно време беше, момиче, крайно време. — Той я целуна по бузата и влязоха в хола.

— Е, Пади, тя е загубила своята невинност. — Травис стана от фотьойла и се усмихна към Адилия и нейните пакети. — Триш я е развалила. Знаех си аз, че не трябва да позволявам на тази моя сестра да я хване в ръцете си.

— Сестра ви е прекрасна дама, господин Грант! — Адилия отметна назад глава да срещне погледа му и кестенявите къдрици се разпиляха по раменете ѝ. — Тя има добра и щедра душа и доста подобри обноски от някои други.

Той вдигна рамене и погледна над главата ѝ към Пади, който едва сдържаше усмивката си.

— Изглежда, Триш си има защитник, и то такъв, който нямам желание да предизвиквам. — Отново насочи погледа си към сърдитото лице на Адилия. — Поне не днес... — добави със загадъчна усмивка.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Съботата бе слънчева и необичайно топла като за сезона. Дърветата вече напълно се бяха разлистили и във въздуха се носеше сладостният дъх на пролетни цветя. Адилия пееше щастливо и решише Форчън, силен тригодишен жребец, който слушаше с одобрение високия ѝ весел глас.

— Дий! Хей, Дий! — Тя се обърна и видя как в конюшната се втурват Марк и Майк. — Мама каза, че можем да дойдем да те видим, и новото конче.

— Добър ден, господа. Радвам се, че ме посещавате.

— Ще ни покажеш ли кончето? — настоя Майк и Адилия се усмихна на нетърпението му.

— Ще ви го покажа, господин Майкъл, веднага щом свърша с моя приятел тук. Сега. — Тя остави четката и пъкна ръка в задния си джоб.

— Къде съм пъкнала това шило? — Джобовете ѝ бяха празни и Адилия намръщено огледа по земята. — Пак са работили малките хора.

— Ние не сме го взели — възрази Марк.

— Хората винаги обвиняват за всичко децата — взмути се справедливо Майк.

— О, но аз не говоря за децата. Това са елфите.

— Елфите ли? — повториха в един глас близнаците. — Какво значи елфи?

— Да не би да ми казвате, че никога не сте чували за елфите? — изненада се тя. Момчетата поклатиха отрицателно еднаквите си глави и Адилия скръсти ръце пред гърдите си. — Е, образованието ви много куца, младежи. Много е лошо да не знаете нищо за малките хора.

— Разкажи ни, Дий — задърпаха я те развълнувано за ръцете.

— Ще ви разкажа. — Тя седна на една пейка, а децата се разположиха на земята в краката ѝ. — И така, елфът е странен човек. Баща му е зъл дух, а майка му — фея, изпаднала в немилост. По

природа той е пакостник. Пораства само до един метър, на колкото и години да стане. Някои казват, че елфът обича да язди овце и кози, така че ако на сутринта стадото е уморено и изтощено, човек разбира, че малките хора пак са правили номера и са използвали животните да си свършат някаква работа, за която не им се е искало да пътуват пеша. Когато решат, могат да са много мързеливи... Те обичат да правят бели и вкъщи. Ами един елф може да накара тенджерата да заври на печката или пък да не ѝ даде да заври, както му скимне. Или ще открадне бекона, или пък ще разхвърля мебелите, само защото обича безпорядъка. Друг път ще изпие млякото или ракията и ще напълни шишето с вода. А сега — продължи Адилия със светнали очи, докато двете момчета поглъщаха всяка нейна дума, — да се хване елф носи щастие на този, който е достатъчно хитър, че да може да го улови. Единственият момент, когато можеш да го хванеш, е когато е седнал, а той никога не сяда, освен ако трябва да си закърпи обувките. Елфът вечно тича, така че ги износва, и когато усети, че краката му стъпват по земята, сяда зад някой плет или във висока трева и започва да ги кърпи. И тогава... — Тя драматично сниши гласа си до шепот и главите на момчетата се приведоха напред. — Ти се промъкваш, безшумен като котка, и здраво го сграбчваш с две ръце. — Адилия бързо стисна въображаемия елф и извика: — „Дай ми твоето злато“, казваш му. „Аз нямам злато“, отвръща той. — Разтвори ръце да пусне невидимата си плячка и се усмихна дяволито на Марк и Майк: — Обаче, има злато цял тон и това е чистата истина, и той може да ти каже къде да го намериш, но няма да ти каже, докато не го накараш. Някои се опитват да го удушат или да го изплашат, ала каквото и да правиш, не трябва нито за миг да откъсваш очи от него. Ако го сториш, той моментално ще изчезне и повече няма да го видиш. Този хитър дявол има цял джоб с номера за измъкване и може да омае и птиците по дърветата, ако реши. Но ако не се предаваш и не отделяш очи от него, златото му е твое и си направил състояние.

— Ти виждала ли си някога елф, Дий? — попита Марк, като подскачаше от възбуда.

— Кълна се във всички светии, мисля, че съм виждала един-два пъти. — Тя кимна сериозно. — Ала никога не съм се приближавала достатъчно, преди да изчезне, бърз колкото си искате. Затова... — Адилия скочи от пейката и разроши двете тъмнокоси главички. — Ако

не намеря някой, дето да е пристигнал чак в Америка, трябва да работя, за да си изкарвам хляба. — Взе шилото от пейката. — И това ще направя сега, иначе ще ме уволнят заради мързел и ще трябва да прося грошове.

— Няма да допуснем да се стигне дотам, нали, момчета?

Адилия се обърна бързо и се изчерви, като срещна насмешливата усмивка на Травис. Отдаде бумтящите удари на сърцето си на изненадата и бе принудена да преглътне нервно, преди да заговори:

— Имате навик да се промъквате и да стряскате хората, господин Грант.

— Може да съм те сбъркал с елф. — Усмивката му бе закачлива, но Адилия реши, че няма да се хване на въдицата и се наведе да вдигне копитото на Форчън.

Травис поведе близнаците да им покаже кончето и тя пусна крака на коня и се загледа как широкият му гръб се отдалечава по пътеката.

Защо винаги я караше да се разтреперва? Защо пулсът ѝ започваше да препуска бързо като Маджести всеки път, когато вдигнеш поглед и срещнеш тези изненадващо сини очи? Облегна буза на яката шия на жребеца и въздъхна. Бе изгубена. Бе загубила битката и колкото и да продължаваше да се бори срещу това, бе влюбена в Травис Грант. Това бе невъзможно, призна Адилия. Никога нищо не можеше да стане между собственика на Роял Медоуз и една незначителна работничка в конюшните.

— Освен това — прошепна тя на отзивчивия кон, — той е един нагъл грубиян и аз не вярвам дори ей толкова да го харесвам.

Чу близнаците да се приближават, наведе се и вдигна да почисти още едно копито.

— Бягайте навън, момчета. Искам да поговоря с Дий. — При командата на Травис децата излетяха навън, като не преставаха да бърбят и да се възхищават от кончето. Адилия остави крака на коня и пребледняла се изправи да го посрещне.

По дяволите проклетия ми език, помисли тя с отчаян укор към себе си. Леля Лети хиляда пъти ми е казвала докъде ще ме докара този мой нрав.

— Аз... Нещо сбъркала ли съм, господин Грант? — заекна Адилия и смутено прехапа устни.

— Не, Дий — отговори той и се вгледа в разтревоженото ѝ лице. — Да не помисли, че ще те уволня? — Гласът му бе странно нежен и тя потрепери от необичайния тон.

— Вие казахте, че имам две седмици, а остават няколко дни до...

— Няма нужда от изпитателен срок — прекъсна я Травис. — Вече реших да те задържа.

— О, благодаря ви, господин Грант — започна Адилия, обляна от вълна на облекчение. — Много съм ви благодарна.

— Ти имаш изключителната дарба да работиш с конете, някаква странна съпричастност. — Той погали хълбока на Форчън и отново прикова очи към нея. — Би било невъзможно да се оплача от работата ти, освен за това, че работиш прекалено много. Не искам повече да чувам, че в десет часа вечерта си чистила амуниции.

— О, ами... — Тя се обърна към пейката и насочи цялото си внимание да остави шилото на мястото му. — Аз само...

— Недей да спориш и друг път не го прави — заповяда Травис и Адилия почувства как ръцете му се спускат към раменете ѝ. — Знаеш ли, ти изглежда разделяш времето си между работа и спорене. Ще трябва да видим дали можем да намерим в какво друго да изразходваш тази енергия.

— Аз всъщност не споря... Е, може би понякога. — Тя сви рамене. Искаше ѝ се да има смелостта да се обърне и да се изправи лице в лице с него. Ала той изпревари решението ѝ, като я завъртя и я вдигна отново на пейката.

— Може би понякога — съгласи се Травис и ѝ се стори много смущаващо, че усмивката му бе толкова близо, а ръцете му все още бяха обвити около кръста ѝ.

— Господин Грант... — подзе Адилия и преглътна, когато той протегна ръка, смъкна шапката от главата ѝ и косите ѝ се разпиляха като пухкав кестеняв облак. — Господин Грант, аз имам работа.

— Кестеняви — изкоментира той разсеяно, зает да навива една къдрица около пръста си. — Винаги съм имал слабост към кестенявите. — Засмя се и дръпна силно косата ѝ, докато лицето ѝ се вдигна към неговото. — Голяма слабост.

— Искате ли да видите зъбите ми? — Търсейки защита срещу бързо надигналата се вълна на желание, тя се наежи и му изпрати един, надяваше се, смъртоносен поглед. Травис избухна в несдържан смях и

в очите ѝ се разгоря зелен пламък. Адилия се опита да се смъкне от пейката.

— О, не! — Той я задържа с минимално усилие. — Досега трябва вече да си разбрала, че ми е невъзможно да се сдържам, когато започнеш да бълваш пламъци.

Бързо улови устните ѝ. Едната му ръка още бе вплетена в косите, другата се плъзна под ризата по гладката кожа на гърба ѝ. Второто пътуване през бурята ѝ се стори не по-малко опустошаващо от първото и докато волята ѝ се разтопяваше под неговата сила, сетивата ѝ се изостряха. Миризмата на кожа, коне и мъж се засили и я обгърна, странна, опияняваща миризма, която, тя знаеше, вече винаги щеше да свързва с него. Чувстваше силата му, когато Травис я увличаше все по-дълбоко в целувката и искаше всяка нейна капка сладост. Твърди и търсеци, устните му разтвориха нейните и езикът му увлече нейния. Адилия стана мека и податлива в ръцете му.

За пръв път усети болката и желанията на женствеността, бавната болка, надигаща се в сърцевината на нейната същност и разпространяваща се, за да я обгърне цялата, докато не остана нищо, освен жаждата и мъжът, който можеше да я утоли. Когато устните ѝ се оказаха свободни, чу тих стон, без да осъзнава, че това бе собственият ѝ слаб протест срещу това освобождаване, и клепачите ѝ бавно се вдигнаха, като разкриха потъмнели и унесени от страст очи.

— Намирам — отбеляза Травис с тих, ленив глас, — че по-уместно е да се използва времето така, отколкото като се спори.

Тя гледаше как очите му се спускат към устните ѝ, все още топли от неговите. Ръката му стисна косата ѝ, после бавно се отпусна, очите му се вдигнаха към нейните и през лицето му премина усмивка.

— Това изглежда е и единственият начин да те накарам да замълчиш. — Отново нахлупи шапката на главата ѝ и прокара пръст по бузата ѝ. — Според мен ирландският характер има определени предимства.

Отдалечи се и Адилия объркано проследи с поглед дългите му грациозни стъпки. Притисна ръка към бузата си, там, където се бе докосвал пръстът му.

След като се отърси от загадката, която не можеше да разреши, прекара остатък от деня в състояние на еуфория. Оставаше на работа! Бе намерила своето място в огромната конферма, бе намерила един

чичо, който имаше нужда от нея и я обичаше, бе намерила работа като сбъдната мечта. И поне, мислеше щастливо, щеше да е близо до Травис, да го вижда почти всеки ден, да задоволява нуждата си от вида на високата му силна фигура, от няколко откраднати думи. Това засега бе достатъчно, а бъдещето бе нещо, с което щеше да се справя, когато дойдеше...

Дълго след като чичо ѝ си легна, Адилия остана будна. Опита да се приспи с книга, но настроението ѝ бе прекалено приповдигнато, за да стои неподвижно, затова затвори книгата и се измъкна навън.

Реши да се разходи до конюшните, като си обеща, че няма да пипне нищо, само ще хвърли един поглед на конете. Нощта бе топла, небето — обсипано със звезди, толкова ясни и живи, че едва не протегна ръка да откъсне една от тях от меката черна завеса. Спокойна и в хармония със света, се насочи към голямата бяла сграда.

Влезе и включи слабо осветлението, за да разсее непрогледната тъмнина. Бе изминала не повече от двайсет крачки, когато тихо стенание привлече вниманието ѝ и тя сепнато се обърна по посока на един празен бокс. Някакъв мъж лежеше безжизнено на земята и Адилия от тревога затаи дъх.

— Милостиви небеса! — изтича и се наведе над него. — Какво се е случило? Ох! — възкликна с отвращение и се изправи, опряла ръце на кръста си. — Ти си пьян, Джордж Джонсън, и си наистина жалка картинка. Вониш на бъчва. За какво си се натряскал като брадва и сега се въргаляш в конюшнията?

— А, сладката малка Дий — изломоти завалено Джордж и се надигна. — На гости ли си ми дошла? Идваш да се почерпим?

Тя не харесваше този коняр и го отбягваше. Често бе усещала погледа му върху себе си, а похотливата му усмивка я бе накарала инстинктивно да се отдръпне. Сега обаче бе ядосана и отвратена и не се и опитваше да го скрие.

— Не, няма да се черпя с такъв като теб. Не понасям пьяни копелета. Измъквай се оттук и си върви по пътя. Нямах тук работа със замъглен от уиски ум.

— Сега заповеди ли раздаваш, малка Дий? — Той с мъка се изправи на крака и застана срещу нея. — Много си добра, за да пиеш с такива като мене, а? — Огледа я от глава до пети с мътните си очи, като на извивката на гърдите се спря и облиза устни. — Може да не ти

се пие, когато има по-интересни неща за правене. — Сграбчи я за раменете и впи устни в нейните. Удари я силната миризма на уиски и Адилия го отблъсна с всички сили.

— Мръсна свиня! — избухна тя, вбесена, че я бе докоснал. — Гаден, олигавен пиян плъх, да не си посмьл още един път да ме пипнеш! Насмукал си се като смок! Ако само си ме пипнал, така ще те изритам, че до другата седмица да ти държи...

Джордж прекъсна словоизлиянията ѝ, като я сграбчи с такава сила, че дъхът ѝ секна.

— Не само ще те пипна... — Ръката му запуши устата ѝ и той я блъсна грубо върху сламата в бокса.

Адилия бясно се бореше, риташе и го дереше, а ръцете му мачкаха тялото ѝ, докато Джордж се бореше с гаденето си и в същото време устните му се впи ваха в нейните. Блузата ѝ се разкъса на раменете и звукът избухна в ушите ѝ. Гневът отстъпи място на ужаса и тя започна да се бори още по-яростно. Ноктите ѝ се забиха до кръв в раменете му и той изпсува от болка и вдигна глава. Писъкът ѝ разцепи безмълвната нощ.

Една ръка я зашлеви през лицето и отново затисна устата ѝ. Адилия продължаваше да го удря и свободната му ръка сграбчи гърдите ѝ и жестоко започна да ги мачка. Силата ѝ гаснеше и тя осъзна, че бе безсилна срещу предстоящото насилие. Джордж дърпаше джинсите ѝ, ала бе толкова пиян, че не успяваше да разкопчае ципа. Ръката пред устата ѝ я задушаваше и пред очите ѝ притъмня. Повдигаше ѝ се.

Моля ви се, някой да ми помогне, който и да е, молеше се Адилия отчаяно наум. Внезапно се почувства освободена от смазващото му тегло, чу приглушена ругатня и глух удар на плът в плът. Тя изпълзя към вратата на бокса и пое дълбоко въздух. Гадеше ѝ се. Травис, помисли замаяно, като различи силната му фигура в полумрака.

Той биеше по-дребния мъж с безпощадна решителност, събаряше го със съкрушителни удари на земята, само за да го вдигне за яката и отново да го просне. Джордж не се съпротивляваше — всъщност, не можеше, осъзна Адилия, когато мозъкът ѝ се проясни, защото вече беше в безсъзнание. И въпреки това Травис продължаваше

да го блъска, да го издърпва на огъващите се крака и отново да го удря. Той ще го убие, помисли тя внезапно, скочи и се втурна към тях.

— Недей, Травис, ще го убиеш! — Вкопчи се в твърдото му мускулесто рамо. — За Бога, ще го убиеш!

Той отскочи назад и за момент Адилия се уплаши, че ще я перне като муха и ще довърши мъжа, който лежеше на неподвижна купчина в бокса. Когато се обърна към нея, тя отстъпи назад, стресната от яростното му изражение. Лицето му сякаш бе изсечено от гранит, стоманеносините му очи я пронизваха. Адилия потрепери от израза на силното, сурово лице и се помоли наум никога тази смъртоносна ярост да не бъде насочена към нея.

— Добре ли си? — Гласът му бе накъсан, очите му се впиваха в нейните.

— Да. — Тя преглътна конвулсивно и сведе очи пред погледа му. — О, Травис, ръцете ти! — Без да се замисля, ги хвана. — Целите са в кръв. Трябва да ги оправиш. Аз имам един мехлем, който...

— По дяволите, Дий! — Той издърпа ръцете си, хвана я за раменете и наведе назад главата ѝ, така че очите ѝ отново да се изправят срещу ледената му ярост. Огледа разкъсаната ѝ блуза, синините, които вече се забелязваха върху млечнобялата ѝ кожа, гъстите коси, разрошени около бледото лице. — Много ли те удари? — Гласът му бе нисък и неравен.

Тя се мъчеше да говори спокойно и да не се поддаде на истерията, напиреща под повърхността.

— Не много, повече ме уплаши. Удари ме само веднъж. — При нейните думи по лицето му изби червенина, тъмна и гневна, ръцете му неволно се свиха върху раменете ѝ. — Жив ли е? — попита Адилия едва чуто.

Травис въздъхна дълбоко, пусна я и се обърна да огледа рухналото тяло.

— Да, за съжаление. Небесата са ми свидетел, че нямаше да е жив, ако ти не се беше намесила. Сега с него ще се заеме полицията.

— Не! — Викът ѝ го накара отново да насочи вниманието си към нея.

— Адилия... — започна той внимателно, — този човек се опита да те изнасили, не разбираш ли?

— Знам много добре какви бяха неговите намерения. — Тя обви ръце около себе си да спре конвулсивното треперене, което я обземаше. — Обаче не можем да повикаме полицията. — Травис не възрази и Адилия бързо продължи: — Не искам чичо Пади да разбере за това. Не искам той да се тревожи и разстройва заради мен. Нищо ми няма и не искам да тревожа чичо Пади... Казвам ви, не искам! — Тя повиши глас и Травис обви ръка около раменете ѝ.

— Добре, Дий, добре — заговори успокоително и я прегърна по силно, като я усети, че трепери. — Ще извикам двама души да го изхвърлят от имението. Никаква полиция. — Поведете я навън. — Ела, ще те заведа вкъщи.

Помещението започна да се накланя опасно, главата ѝ забуча, а мъждивата светлина избледня, докато вече почти не можеше да вижда.

— Травис... — Гласът ѝ прозвуча странен и далечен през оглушителното бучене в главата ѝ. — Извинявай, но ще припадна. — Докато говореше, тъмнината я обгърна и я погълна.

Адилия бавно и нерешително отвори очи. Върху челото ѝ имаше нещо студено и приятно, а някой я галеше по бузата и повтаряше името ѝ. Тя въздъхна и отново затвори очи, като се наслаждаваше на новото усещане някой да я глези, после ги отвори и се опита да ги фокусира.

Стаята бе осветена с мека светлина, стените бяха боядисани в прохладен млечнобял цвят, с резбовано тъмно дърво. Адилия различи стол с висока облегалка и тъмна махагонова маса, върху която стоеше старинна кръгла лампа. Очите ѝ обходиха мъжа, който бе приклепнал до нея, и се спряха върху лицето на Травис.

— Аз съм в голямата къща — заключи тя и разтревоженото му изражение се смени с развеселена усмивка.

— Очаквах да кажеш обичайното „Къде съм?“ — Той махна мократа кърпа от главата ѝ и седна до нея на дългия диван. — Не познавам друга жена, която би могла спокойно да съобщи, че се извинява, но ще припадне, и после да го направи.

— Досега никога през живота си не съм припадала — обясни Адилия изненадано. — Сигурна съм, че не ми хареса.

— Е, сега цветът ти се е върнал. Никога не съм виждал човек да става толкова бял. Изкара ми ангелите.

— Извинявам се... — Тя му се усмихна слабо и седна. — Беше много глупаво от моя страна и... — Изведнъж замълча, когато ръката ѝ се вдигна към шията и откри, че кръстчето, което винаги висеше там, го нямаше. — Кръстчето ми — заекна и сведе поглед към ръката си. — Трябва да съм го загубила в конюшната. Трябва да го намеря. — Опитва се да стане и Травис твърдо я натисна обратно.

— Ти сега не си във форма да ходиш там, Дий...

— Трябва да го намеря — прекъсна го Адилия, борейки се с ръката му. — Не може да е изчезнало. — Отново бе пребледняла и той я бутна да легне на дивана.

— Дий, за Бога, ще се проснеш по очи.

— Пусни ме да изляза. Не мога да го загубя.

Травис се опитваше да я успокои, ала се чувстваше безпомощен срещу нейната надигаща се истерия. Бе я виждал кипяща от гняв, бе я виждал дълбоко развълнувана, но никога толкова отчаяна, и се мъчеше да овладее и нейното, и своето настроение.

— Дий! — Разтърси я леко. — Стегни се. Това е просто едно кръстче.

— То беше на майка ми. Трябва да го намеря... То е всичко, което ми е останало от нея. То е всичко, което имам. — Тя трепереше неудържимо и Травис я привлече в топлатата си прегръдка и започна да я утешава с вечното като света люлеене.

— Ще ти го намеря, не се безпокой. Тази вечер ще се върна и ще го намеря.

Адилия се облегна на силното му рамо и се почувства странно доволна. И паниката, и заплашващите да избликнат сълзи се разсеяха.

— Обещаваш ли?

— Да, Дий, обещавам. — Той потърка буза в коприната на косите ѝ и тя изведнъж се зачуди какво толкова има в мъжете, че е толкова приятно да те прегръщат... Или може би точно в един мъж? Въздъхна и си позволи още един миг на удоволствие, притисната към него.

— Вече съм добре, господин Грант. — Отдръпна се, доколкото ѝ позволяваха ръцете му. — Извинете, че се държах така.

— Няма за какво да се извиняваш, Дий. — Ръката му се вдигна да отметне гъстите къдрици, които се виеха край лицето ѝ. — И преди

малко бях Травис. Хайде да го оставим така. Много ми харесва начинът, по който го казваш.

Адилия почувства, че пулсът ѝ реагира на мекия му глас и на нежното докосване. Усещаше го все по-силно, докато ѝ се стори, че вените ѝ ще се спукат от напрежение.

— Аз... Искаш да кажеш, че имам акцент? — Вдигна вежди в шеговито възмущение като защита срещу внезапно опасната атмосфера.

— Не. Аз съм този, който има акцент.

Усмивката му я накара и тя да се усмихне, ала невинната интимност само засили смущението ѝ. Адилия почувства как се изчервява и сведе поглед. Той се усмихна на необичайната ѝ свенливост, стана и отиде до малкия бар в другия край на стаята.

— Мисля, че ще ти дойде добре да пийнеш нещо, преди да те заведеа вкъщи. — Вдигна една кристална гарафа. — Малко бренди?

— Брендите не ми е познато, но може би ако имаш малко ирландско... — Тя се поизправи, благодарна за разстоянието между тях.

— Трудно би било да нямам, след като Пади е мой треньор — забеляза Травис и сипа малко уиски в една чаша. — Ето. — Върна се при нея и ѝ подаде чашата. — Това ще те позакрепи, за да не паднеш пак в ръцете ми.

Адилия взе чашата и я пресуши на един дъх без да трепне, докато той я наблюдаваше с вдигнати вежди. Травис погледна към празната чаша, която тя му подаде, и избухна в смях.

— И какво толкова смешно има? — Адилия наклони глава и го изгледа с любопитство.

— Че дребосъче като теб може да гаврътне два пръста уиски, сякаш пие чаша чай.

— Да, ами, предполагам, че това ми е в кръвта. Аз не съм от тия, които пият често, обаче, когато пия, мога да нося... Което не може да се каже за онази свиня, коняря. — Той се бе обърнал да остави празната чаша на бара и нямаше как да види, че чертите ѝ бяха се опънали. — Травис... — Тя се поколеба да произнесе името му и той се обърна спокойно. Благодарна съм ти за това, което направи. — Изправи се и се приближи към него. — Задължена съм ти, Травис, макар че един Бог знае как някога ще ти се отплатя.

Той за момент я погледна втренчено, обгръщайки вдигнатото ѝ към него лице. После чертите му се отпуснаха в усмивка и Травис прокара пръст по бузата ѝ.

— Може би някой ден ще си поискам дълга.

Слънцето струеше върху кухненската маса, докато Адилия разчистваше съдовете след закуската. Бе благодарна, че Пади не забеляза нещо да не е наред, защото снощи, когато тя се прибра закъсняла и разчорлена, той спеше дълбоко. Тази сутрин я поздрави с обичайната си весела усмивка и Адилия отвърна на усмивката му, решително изхвърлила от съзнанието си снощната среща.

Чу, че към кухнята се приближават стъпки, и затвори вратичката на миялната машина.

— Веднага идвам, чичо Пади. Вече съм нагласила всички бутони. Странно как... О! — Замълча, като се обърна и видя Травис, облегнат на рамката на вратата. — Добро утро. — Прокара ръка през косата си, сякаш да накара мисловния си процес отново да тръгне.

— Как си? — Той се приближи към нея и очите му напрегнато я огледаха.

— Ддобре съм, много съм ддобре — заекна Адилия, бясна на себе си. Винаги ли щеше да се държи така, когато Травис се появеше неочаквано? Опита се да се усмихне слабо. Той хвана брадичката ѝ и тя замръзна, докато Травис се вглеждаше в лицето ѝ.

— Сигурна ли си?

Тя кимна, после осъзна, че бе задържала дъха си и бавно издиша.

— Много съм добре, наистина. — Очите ѝ гледаха покрай него и той лесно разгада тревогата ѝ.

— Пади вече излезе. Казах му, че искам да поговоря с теб за минутка. — Пусна я, бръкна в джоба си и извади нейното кръстче и верижката.

— О, ти си го намерил! — Лицето ѝ грейна и освети стаята по-ярко от слънцето. — Благодаря ти, Травис, за безпокойството. То значи много за мен.

— Няма нужда да ми благодариш, и не ставаше дума за безпокойство. — Той прибра кичур коса зад ухото ѝ с нежен жест, от

който коленете ѝ омекнаха. — Закопчалката е счупена. Ще трябва да ти я занеса на поправка.

— Няма нужда да се занимаваш с това. Аз мога...

— Казах, че ще я занеса на поправка. — Гласът му бе твърд и в тона му прозираше гняв. Веждите му се склупиха и Травис пусна обратно в джоба си кръстчето, после внимателно обхвана с длани лицето ѝ. — Адилия, аз съм отговорен за това, което се случи снощи. Не, недей да спориш — заповяда ѝ, когато тя отвори уста да възрази. — Аз отговарям затова, което се случва с теб, с хората, които работят за мен. Искан да ти кажа, че съм намерил кръстчето ти, за да не се безпокоиш. Ще имам грижата тази верижка да се поправи и ще ти го върна колкото е възможно по-скоро.

— Добре — промълви Адилия и усети как токове на удоволствие текат по кожата ѝ, докато ръцете му продължаваха да държат лицето ѝ, сякаш бе нещо чупливо и скъпоценно.

Той се усмихна и пръстът му мъчително леко описа устните ѝ.

— Понякога, Дий, можеш да бъдеш изненадващо послушна. А после, точно когато съм си помислил, че вече си свикнала с юздите, отново започваш да се опъваш.

Тя се дръпна и изправи рамене.

— Аз не съм кобила, която трябва да бъде водена на повод.

Травис се разсмя, разроши косите ѝ, хвана я за ръката и я издърпа от стаята.

— Може би ще откриеш, че зависи кой държи повода.

Дните минаваха бавно за Адилия, защото двамата най-важни мъже в живота ѝ отсъстваха за известно време. Чичо ѝ бе заминал с Маджести във Флорида за подготовка за конните надбягвания „Фламинго“. Тя бе свикнала да приема за естествено, че няма нужда от никого и с изненада откри, че нощите без компанията на Пади стават по-дълги. Къщата ѝ изглеждаше огромна, тиха и празна. Когато вечер седеше сама, мислеше колко лесно човек може да изгуби сърцето си по друг човек. За време, по-малко, отколкото бе нужно на луната да се превърне от сияеща в цялата си прелест месечина в тъничък сърп светлина, върху нея бе връхлетяла любовта и я бе оставила уязвима.

Любовта към Пади, сладко, топло чувство на притежание, и любовта към Травис, болезнена, всеобхващаща нужда.

Накладе си огън, макар че през отворения прозорец долиташе мек пролетен въздух, и се сви пред камината, опряла глава на облегалката на фотьойла. Пади щеше да се върне утре и мисълта за това ѝ се стори успокоителна, защото когато той бе тук, нямаше толкова дълго да бъде сама, нямаше да има толкова часове за мислене. Травис нямаше да напусне мислите и сърцето ѝ, и да го вижда всеки ден бе за нея и мъчение, и наслада.

Огънят догаряше и мислите ѝ отлетяха към него, ресниците ѝ се затвориха да скрият мечтите ѝ, косите ѝ паднаха като завеса преде лицето.

— Дий. — Една ръка я погали по главата и тя въздъхна, изгубена в сумрачния свят на мечтите. — Дий, събуди се.

Клепачите ѝ бавно се отвориха и замъглените ѝ от съня очи се спряха върху Травис. Ръката ѝ се вдигна да докосне лицето му, преди фантазията да бе избледняла съвсем.

— О! — Адилия отпусна ръка, с усилие се надигна да седне и отметна косата си да го погледне. — Травис. — Почувства как зачервените ѝ от съня страни още повече пламват и придърпа яката на избелелия си син халат. — Трябва да съм заспала.

— Ако можех да разбера как на някой може да му е удобно в такава поза, нямаше да те закачам. — Той се усмихна и приседна на облегалката на фотьойла, където допреди малко бе лежала главата ѝ.

Отчаяно почувствала близостта му, тя се сви в ъгъла и скръсти ръце в скута си.

— Точно си мислех, че чичо Пади ще се върне утре — призна Адилия половината от истината.

— Да. Искане ми се да бях заминал с него, ала просто не можах да се измъкна. — Повдигна с пръст брадичката ѝ. Умирацията огън играеше в очите ѝ. — Той ти липсва.

— Да — усмихна се тя и обходи с поглед лицето му. — И Маджести също. — Травис отвърна на усмивката ѝ и моментът толкова се проточи, че ѝ се прииска да наруши контакта. — Съжалявам, че Маджести не е спечелил надбягването. — Пръстите ѝ пригладиха полата.

— Хм? — Ръцете му изследваха искриците светлина в косите ѝ и Адилия припряно повтори последните си думи.

— Е, той се е постарал и е бягал добре. Победата иска време, Дий. — Травис със смях разроши косата ѝ. — Време, търпение и стратегия... Виж, имам нещо за теб. — Бръкна в джоба си и измъкна кръстчето. — Нямах възможност да ти го дам днес по-рано.

— О, Травис, благодаря ти. — Тя вдигна лице и отново се усмихна. — Това значи много за мен.

— Знам. — Вместо да ѝ го подаде, той отвори закопчалката и окачи верижката на шията ѝ. Ръцете му върху кожата ѝ бяха топли и нежни и Адилия сведе очи, като се помъчи да не потрепери. — Сега по-добре ли си? — попита Травис, когато верижката бе закопчана.

Тя кимна и преглътна, преди да успее да проговори:

— Много по-добре. Благодаря ти, Травис.

Той за момент се вгледа в наведената ѝ глава, после хвана ръката ѝ и я вдигна на крака.

— Хайде, ела затвори вратата след мен и си лягай. Ти си уморена. — Като стигна до вратата, спря с ръка на дръжката. — Приличаш на дете. — Кестенявата ѝ коса се спускаше свободно по халата и Травис прокара длан по нея. — Едно дете не може да бъде сложено да спи без целувка за лека нощ. — Преди да бе успяла да отстъпи, той обви ръка около шията ѝ и устните му се спуснаха да докоснат бузата ѝ. Нейните устни гладно се разтвориха, но гладът ѝ трябваше да остане незадоволен, защото Травис само целуна и другата ѝ буза. Като в сън Адилия го видя как се изправи, обърна се да си тръгне и тихо затвори вратата зад себе си...

След връщането на Пади, Роял Медоуз се впусна в подготовката на Маджести за състезанието „Блуграс“. Надбягването предхождаше най-престижното състезание в страната, дербито „Кентъки“. Постиженията на Маджести бяха впечатляващи и доброто му представяне във Флорида даваше надежда, че следващия път, когато излезе на пистата, ще бъде още по-добър.

Адилия се бе облегла на оградата, обкръжаваща манежа, опряла брадичка на скръстените си ръце, докато Стив Паркър, младият жокей, яздеше Маджести по голямата овална писта. Двамата с

дребничкия мъж веднага се бяха харесали, сближени от общата си любов към конете. Сега тя го наблюдаваше как препуска и се наслаждаваше на съвършената хармония между кон и ездач.

Пади натисна копчето на хронометъра, който държеше, възкликна одобрително и го подаде на Травис.

— Ако бяга така и в Кентъки, на финала никой кон няма да се доближи и на пет дължини от него. Държи завоите като любовник.

— Да, освен това бяга заради самата любов към бягането — обади се Адилия и въздъхна, като видя Стив да води жребца в бавен раван към тях.

— Да се надяваме, че и в Кентъки толкова ще обича да бяга — вметна Травис и отиде да говори с жокея.

— Вълнуваш ли се заради първото си състезание, малка Дий? — попита Пади и разроши косата ѝ.

— Може да се каже, че малко се вълнувам — отговори тя с усмивка. — Няма да откъсна очи от телевизора. И цял тон динамит няма да може да ме помести оттам.

— Телевизор ли? — изненада се Пади и около очите му се появиха весели бръчици. — За какъв телевизор си мислиш? Ти идваш с нас.

— Идвам с вас? — повтори Адилия и го погледна объркано.

— Разбира се, Адилия.

Като чу гласа на Травис, тя се завъртя и очите ѝ попаднаха първо върху широките му гърди, после вдигна глава и срещна спокойния му поглед.

— Защо пък трябва да идвам с вас?

— Защото — отговори той безизразно — аз го казвам.

— Така ли? — кипна Адилия, вбесена от заповедническия му тон. — Е, ако ти трябва коняр, има други, които по-отдавна работят тук. Стан или Том заслужават повече от мен да отидат.

— Но, Дий — възрази Стив с широка усмивка, като се приближи към тях, — ти си много по-хубава от тези двамата. Бих предпочел да гледам теб, ти ми даваш вдъхновение.

— Вдъхновение, така ли? — попита тя, удивена от комплимента. — Ти си откачил. — Отново се обърна към Травис и вдигна високо глава да срещне очите му. — Мисля, че е най-добре да вземеш някой от

мъжете — започна тя, ала Травис я прекъсна, присви очи и я сграбчи за ръката.

— Извинете ни — подвижна той през рамо, докато се отдалечаваше, дърпайки Адилия зад гърба си. Когато най-после спря на достатъчно разстояние от групата, тя вбесено се извъртя към него.

— Какво, по дяволите, си въобразяваш, като търчиш така и ме влачиш подире си? — Задъхваше се от гняв. — Краката ти са дълги почти колкото цялото ми тяло и аз трябва направо да тичам, за да не изоставам. — Изгледа го като самото възпъщение на справедливото възмущение.

— Предпочитам да спорим насаме, Адилия — започна Травис студено и с непоклонливо самообладание посрещна метежния ѝ поглед. — Аз управлявам Роял Медоуз и аз раздавам заповедите. — Дори през собствения си гняв тя видя, че той бе ядосан. Очите му бяха твърди и гледаха право към нея. Изведнъж съвсем заприлича на господар. — Няма да позволя да оспорваш разпорежданията ми насаме, а още по-малко пред хора. — Думите му я раздразниха още повече, просто защото разбираше, че е прав. — Трябва да си набиеш в дебелата глава, че това, което трябва да се направи, вече не зависи само от теб. Сега, струва ми се, въпросът тук е твоето присъствие в Кентъки — продължи Травис спокойно с безизразно лице.

— Аз ти казвах...

— Аз ти казвам — прекъсна я той властно, — че заминаваш.

При тази заповед очите ѝ пламнаха. Защо, помисли Адилия, ако Господ иска да не избухвам непрекъснато, ме е надарил с такъв избухлив характер?

— Маджести те приема по-добре, отколкото който и да било друг — продължи Травис. — Искам ти да се грижиш за него. — При неговите думи гневът ѝ бавно отмря и тя сведе очи към земята, докато обмисляше казаното от него. — Ти ще дойдеш в Кентъки, защото на мен ми е удобно да си там, а аз съм свикнал да имам това, което ми е удобно. — Неочаквано се усмихна развеселено, когато Адилия рязко вдигна глава с наново пламнал гняв. Ръцете му уловиха кръста ѝ, после бавно се плъзнаха нагоре и спряха от двете страни на твърдите ѝ млади гърди. Гневът се стопи в смущение. Палците му направиха по един бавен кръг, после лениво се спуснаха по меките извивки, задържаха се за малко върху тях и спряха отдолу. Устните ѝ се разтвориха, но тя не

намери сили да възрази срещу непознатата интимност. Тялото ѝ реагираше на докосването му и притъпяваше волята ѝ. Тя се усети вдигната от земята и ръцете ѝ машинално се опряха на раменете му.

— Свали ме долу. — Заповедта се получи като треперлив шепот и усмивката му стана още по-широка, преди устните му да се спуснат към нейните.

— След малко.

Устните му бяха властни и уверени и когато целувката я окова в своя затвор, пръстите ѝ се забиха в раменете му. В едно последно просветление Адилия осъзна, че тук никога не би могла да се бори с Травис. След това всичко потъна в тъмните дебри на желанието.

— Стив е прав — прошепна той и зъбите му се впиха леко в долната ѝ устна. По вените ѝ полетяха искри. — Ти си по-хубава от Том и Стан.

С последна силна и кратка целувка я пусна на земята и се отдалечи с привичната си арогантност, подсвирквайки си първите тонове от „Моята дива ирландска роза“. Адилия гледаше задъхано след него, разтреперана от смущаващата смесица на възмущение и копнеж.

ПЕТА ГЛАВА

Адилия за втори път през живота си се озова в самолет. Този самолет обаче бе много различен от претъпкания второкласен салон на пътническия гигант, с който бе пътувала през Атлантическия океан. Сега щяха да прелетят сравнително краткото разстояние между Мериленд и Кентъки в луксозния комфортно, специално оборудван частен самолет на Травис. Настроението ѝ по време на този полет също бе много по-различно, отколкото първия път. Тя като омагьосана гледаше през прозореца, запленена от планинския пейзаж на Западна Вирджиния.

Наблюдаваше килима от зелено и тъмнокафяво, изпъстрен с малки къщички, градове като играчки и сивите ленти на пътищата, извиващи се като змии да ги съединят. Имаше реки и покрити с борови гори планини. От птичи поглед цветовете им се смекчаваха и Адилия с удоволствие помисли, че светът е наистина прекрасно място. Погълната от новите си открития, не забеляза кога Травис бе седнал до нея.

— На гледката ли се наслаждаваш, Дий? — попита той накрая, усмихнат на начина, по който тя притискаше чело към прозореца, като дете пред витрина на сладкарница.

Адилия се стресна от гласа му, после се обърна към него и отметна кестенявите къдрици, които се бяха разпилели по лицето ѝ от бързото движение.

— Милостиви небеса, ти винаги ме изненадваш. Движиш се като вятър през клоните на върбата.

— Извинявай. Ще се упражнявам да тропам. — Травис се засмя и се размърда на мястото си, за да я погледне по-добре. — Аз пък винаги съм мислил, че ти се движиш като една от онези феи, с които Ирландия е толкова прочута, или може би като някой от твоите елфи.

— Е, не може да е и като двете. Елфът не се смята за прилична компания на една почтена фея.

— Само на непочтена фея — отвърна той, развеселен от сериозното ѝ обяснение.

— Да, и те повечето се държат добре, надяват се в деня на Страшния съд да ги пуснат обратно в Рая.

— Изгонени са оттам, така ли?

— Когато Сатаната се разбунтувал, те не се включили в битката, не искали да вземат страна, преди да разберат как ще свърши всичко. Но тъй като това е единственото им прегрешение, са изгонени на земята, а не хвърлени в преизподнята при другите бунтовници.

— Струва ми се честно — кимна Травис. — Доколкото си спомням, те имат доста страшната способност да превръщат човек в куче или прасе или нещо също толкова неприятно, ала ако се отнасяш към тях с подобаващото уважение, обикновено са склонни към добри дела.

— Точно така — съгласи се тя. — Откъде знаеш?

— Пади се погрижи да запълни пропуските в моето образование. — Той се надвеси с усмивка над нея, Адилия се натисна назад във възглавниците и очите ѝ се разшириха. — Отпусни се. — В гласа му се прокрадна раздражение. — Няма да те изям. — Закопча колана на кръста ѝ и се облегна назад. — След минутка кацаме.

— Толкова скоро? — Тя се опита да говори спокойно, въпреки че ударите на сърцето ѝ вибрираха в ушите.

— Да — отвърна Травис със същия тон и закопча и своя колан. — От известно време гледаш Кентъки.

С изненадваща организация и пестене на движения самолетът се приземи, Маджести бе свален и прехвърлен в чакащия фургон, а пътниците поеха към Чърчил Даунс.

Впечатлението на Адилия от Луисвил бе смътно. Мислите ѝ бяха отзад във фургона, при Маджести. Безпокоеше се, че той може да е уплашен и объркан от непознатата гледка и дългото пътуване. Когато изказа на глас тревогите си, Травис я възнагради с дълбок, бурен смях. Без да обръща внимание на опасния пламък в очите ѝ, той ѝ съобщи, че Маджести е свикнал с пътуванията и ги понася леко.

Докато стигнаха до големите конюшни в Чърчил Даунс, раздражението ѝ премина. Травис незабавно потвърди уговорките за бокса и храната на Маджести.

Травис Грант бе добре известен и много уважаван в състезателните кръгове. Адилия забеляза, че мъжете и жените, въртящи се около конете, го поздравяват топло. Той се извисяваше цяла глава над групата и излъчваше сила и мъжественост, която, както тя установи с внезапно пробола я ревност, очевидно се оценяваше от жените. Вбесена на себе си заради слабостта си, Адилия се обърна към Маджести и въведе блестящия жребец в бокса му.

Времето минаваше бързо в грижи около нуждите на животното. Тя го решеше, успокояваше и поддържаше едностранен разговор. Докато изпълняваше задълженията си, чу да се приближават гръмогласни стъпки и се обърна да види кой вдига такъв шум.

— Достатъчно силно ли тропам? — усмихна ѝ се неочаквано, момчешки закачливо Травис.

— Да — съгласи се Адилия и кимна сериозно. — Тропаш като стадо големи африкански слонове. Смешен човек си ти, Травис — отбеляза тя и наклони глава да го огледа.

— Така ли? Защо?

— Понякога раздаваш заповеди като местния земевладелец, а стоманата в очите ти може да накара човек да се смръзне. Тогава си мисля, че си тежък характер. А пък понякога... — Адилия замълча, сви рамене и отново се обърна към Маджести.

— Не спирай сега. — Той я завъртя към себе си. На устните му играеше лека усмивка. — Заинтригува ме.

Сега тя се чувстваше неудобно и от все сърце ѝ се искаше да се бе научила да мисли, преди да говори. Но Травис не обръщаше внимание на смутеното ѝ изражение. Ръцете му леко, ала здраво държаха раменете ѝ, очите му искаха обяснение.

— Понякога... Виждала съм те как се смееш и говориш с хората, или как носиш някой от близнаците на раменете си. И виждам какви са отношенията ти с чичо Пади, как се държиш с конете. Тогава си мисля, че в теб има някаква нежност и че в края на краищата не си толкова твърд — довърши припряно. Искаше ѝ се никога да не бе започвала. Обърна се към Маджести и без нужда отново прокара четката по гърба му.

— Това е много интересно — отбеляза той, взе четката от ръцете ѝ и продължи да разресва коня. — Тя те разглезва — съобщи Травис на

Маджести и с любов прокара ръка по хълбока му. — Ако я оставя, още цял час ще седи тук да те чеше.

Адилия откъсна поглед от пръстите му, които галеха червеникавата козина.

— Аз не го разглезвам. Просто му давам любов и грижа. Всеки от време на време има нужда от това.

Той обърна глава и срещна очите ѝ с дълъг, спокоен поглед.

— Да, от време на време всички имаме нужда от това.

Тази нощ тя не можа да заспи в непознатото легло, въртя се и се мятта, преобръща и блъска невинната възглавница. Любовта определено бе неудобна, непредсказуема и неканена. Адилия въздъхна, прегърна възглавницата, която току-що бе набила, и решително се опита да изтрие невероятно сините очи от сънищата си.

На следващата сутрин Адилия за пръв път истински видя Чърчил Даунс. Когато изведе Маджести от конюшните и стигна до манежа, спря и зяпна с откровено изумление. Конят търпеливо я чакаше.

Хиподрумът бе огромен. Широкият двукилометров манеж обкръжаваше тревна площ, оградена с решетки и изпъстрена с добре оформени храсти и ярки цветни лехи. Погледът ѝ се насочи към огромните трибуни и тя изведнъж се зачуди кой ли ще се занимава с външния свят, когато те се изпълнят с хора. Трибуните бяха покрити, забеляза Адилия, а по покривите имаше островърхи кулички.

— Нещо не е ли наред, Дий? — Наблюденията ѝ бяха прекъснати от въпроса на Травис и тя подскочи изненадано. — Извинявай — допълни той, без да си прави труда да се опитва да скрие усмивката си. — Забравих да тропам.

— Вече трябваше да съм свикнала. — Адилия въздъхна и отново поведе Маджести. — Колко е огромно тук — обгърна тя пространството с широк жест, докато Травис изравни крачка с нея.

— Едно от любимите ми места. Архитектурата е в общи линии същата, както когато е било построено преди повече от сто години. И, както добре знаеш, тук е най-известната от всички писти, защото тук се провежда Дербито. А всеки знае за Дербито. През първата събота на май тази писта става златна и за няколко минути светът спира, остава само състезанието. — Обърна се към нея с усмивка. — Всичко се свежда до предизвикателството на последния завой, когато до целта остава още половин километър. От хиляда осемстотин седемдесет и

пета тук са бягали най-добрите коне и тук са побеждавали най-добрите коне. Това не е само класическо състезание, това е състезание на породи и няма човек в Щатите, който не би предпочел да отгледа победител за тук, вместо за което и да е друго надбягване. Победителят в Дербито става конят, който трябва да бъде победен през останалата част от сезона. Магията остава с него. А този тук — продължи той и приятелски потупа Маджести по хълбока — обича да побеждава.

— Да, това много го обича — съгласи се Адилия и с любов се усмихна на жребеца. — И не скромничи, когато става дума за неговите възможности. Чувства се доста сигурен в себе си. Иска да преодолее състезанието „Блуграс“, за да продължи към Дербито.

— Така ли? — Маджести зарови муцуна в рамото ѝ и угълчетата на устните на Травис трепнаха. — А ти как се чувстваш? — Пръстът му докосна бузата ѝ и тя се обърна към него. — Искаш ли да преодолееш предварителното състезание, за да продължиш към Дербито?

— Още не съм готова за първото — сви рамене Адилия и едва не се спъна, когато главата на Маджести се опря в гърба ѝ. — Ако някой бърза, това е този тук. Но на мен ми харесва гледката. — Отново обгърна с ръка Чърчил Даунс. — Харесва ми да знам, че през всичките тези години тук не се е променило много. — Тръгна, подтиквана от жребеца. — Никога не съм си представяла, че ще видя такова място.

— Има други хиподруми, които може би повече ловят окоето — отбеляза той, проследил очарования ѝ поглед. — В Хаялия във Флорида имат стотици розови фламинго в езерото в средата на тревната площ.

Тя спря и се обърна към него с широко отворени очи.

— Бих искала да видя това.

— Сигурен съм, че ще го видиш — обеща Травис и нави на пръста си крайчетата на дългите ѝ вълнисти коси. После нахлупи шапката по-ниско над очите ѝ и повтори по-безгрижно: — Да, Дий, сигурен съм, че ще го видиш.

Седмицата бавно се изнизваше. Часовете бяха претоварени с работа и задължения. По-голямата част от дните на Адилия бяха заети с грижи за Маджести — разговори, галене, както и сресване и занимания с по практичните му нужди. Тя прекарваше свободното си време основно със Стив Паркър, като го подкачаше за приятелките му

или гледаше как привиква Маджести към манежа. Останалото време прекарваше с Пади — обсъждаше качествата на чистокръвните коне и стила на другите жребци, които щяха да се надбягват в квалификационните състезания.

— Конят, който спечели, автоматично се класира за Дербито — обясни ѝ той, оглеждайки внимателно Маджести, докато Адилия наблюдаваше от вратата на бокса. — Разбира се, Травис избира своя кандидат още когато се роди, както кончето на Соломи, и го поддържа, докато расте. Той знае кога има победител. Травис винаги с едното си око гледа към бъдещето.

— Той се отнася добре към конете — забеляза Адилия. Очевидната гордост и любов в гласа на Пади стопляха сърцето ѝ. — Личи си, че ги обича. Не става въпрос само за парите, които ще му донесат.

— Да, обича ги — съгласи се Пади и любовно плесна Маджести по хълбока. — И е бесен, когато става дума за допинг или други такива неща, за които се знае, че другите използват. Ако някой от конете му не е готов за състезание, той не бяга и толкова. Разбира се, парите не са проблем за Травис, ала и да бяха проблем, пак щеше да е същото, защото е такъв човек. Е, той може да бъде и практичен. — Пади излезе от бокса и обви ръка около раменете на Адилия. — Инвестиции... Много го бива в това. Знае как да купи или продаде едно жребче и да направи пари. Има усет — добави и кимна мъдро. — И един-два пъти умножи и моите грошове, макар и не в такъв мащаб, както неговите. Травис се грижи сам за себе си. — Стисна рамото ѝ и я изведе на ярката слънчева светлина. Тя мълчаливо обмисляше тази нова страна на мъжа, когото обичаше.

В деня на надбягванията „Блуграс“ небето бе притъмняло. Въздухът бе натежал. Оловносивите облаци бяха надвиснали като тежко одеяло. Напрежението сякаш започваше от челото на Адилия и се разпространяваше чак до пръстите на краката ѝ. Неподвижността на въздуха тежеше като воденичен камък на шията ѝ. За да отклони мислите си от предстоящото състезание, тя измисляше работа и за ръцете, и за съзнанието си. Вдигна глава, видя, че Травис влиза в сградата и му се усмихна.

— Сигурен съм, че ако можеше, днес щеше да навлечеш старите си джинси и да го яхнеш.

— Истината е, че според мен той така няма да се чувства толкова уплашен. — Безгрижната му усмивка й действаше успокояващо. — Но не мисля, че Стив ще е много доволен.

— Да — кимна Травис сериозно. — Няма да е доволен. Ела с мен на трибуните. Пади ще поеме дежурството.

— О, но... — Той прекъсна възражението й, като я хвана за ръката и я поведе към вратата. — Чакай! — извика Адилия, бързо се завъртя към Маджести, обви ръце около шията му и му прошепна нещо в ухото.

Когато настигна Травис, той я изгледа развеселено и с неприкрито любопитство.

— Какво му каза?

Вместо отговор тя се усмихна загадъчно, а когато се приближиха към трибуните, бръкна в задния си джоб и пъхна в юмрука му някакви банкноти.

— Ще заложиш ли от мое име? Аз не знам как се прави.

— Да заложа? — повтори Травис и погледна двата долара в ръката си. Когато вдигна очи, изражението му бе съвсем сериозно. — На кого искаш да заложиш?

— На Маджести, разбира се. — Адилия се намръщи на въпроса, ала когато си припомни някои от фразите, дочути в конюшните, лицето й се проясни: — Да спечеля залога.

За негова чест, той остана сериозен.

— Разбирам. Добре, да видим... В момента залозите за него са пет към две. — Със ключени вежди се вгледа в таблото. — Сега, за номер три са десет към едно, но това не е кой знае какво за един истински играч. За номер шест са две към едно. Доста скромно.

— Нищо не разбирам — прекъсна го тя и объркано махна с ръка. — Всичко това са само числа.

— Адилия... — произнесе той бавно и я потупа по рамото. — Човек никога не трябва да залага, ако не знае залозите. — Вдигна поглед към проблясващите цифри. — За номер две са три към едно, добър избор, ако искаш да спечелиш, да инвестираш или просто да се включиш в играта.

— Травис, зави ми се свят от всичко това. Аз искам само да...

— И петнайсет към едно за номер пет. — Той погледна двете смачкани банкноти в дланта си. — Можеш да натрупаш малко състояние, ако номер пет излезе пръв.

— Не става въпрос за парите — въздъхна тя нетърпеливо. — Това е за късмет.

— А, разбирам — кимна Травис сериозно и най-после не успя да съдържи усмивката си. — С ирландския късмет човек не може да се шегува.

Макар че Адилия се мръщеше сърдито, той обви ръка около раменете ѝ и я поведе към гишето за двудоларови залози.

Скоро тя се озова до него на трибуните и откровено се дивеше на тълпите, които се събираха. Огромният стадион събираше сто двадесет и пет хиляди души, както я осведоми Травис, и ѝ се струваше, че хората не са по-малко. Няколко души го поздравиха и Адилия на няколко пъти се притесни, когато погледите любопитно прескачаха към нея. Ала когато времето за старта наближи, смущението отстъпи място на вълнение. Тя гледаше как конете излизат на манежа и очите ѝ веднага се приковаха върху Маджести и ездача в червено-златна копирена униформа на гърба му. Щом оповестиха името на Маджести, Адилия затвори очи. Комбинацията от вълнение и нерви бе прекалено много за нея.

— Изглежда готов — забеляза безгрижно Травис и се разсмя, когато тя подскочи сепнато. — Успокой се, Дий, това е просто поредното състезание.

— И сто състезания да видя, няма да съм спокойна — закле се тя. — О, ето го идва чичо Пади. Ще започва ли?

Вместо отговор той посочи и Адилия видя, че конете се подреждат на старта. Конвулсивно стисна кръстчето на шията си и почувства как ръката на Травис се обви около раменете ѝ. В този момент гонгът удари и десет мощни тела се понесоха напред.

Конете препускаха в пакет и ѝ се струваше, че вижда само маса от летящи сред оглушителния тропот копита. И въпреки това очите ѝ бяха приковани към Маджести, сякаш бягаше само той. Ръката ѝ сама се вдигна да хване ръката на Травис върху рамото ѝ и силно я стисна, все едно че можеше така да пришпори жребеца. Той неотклонно напредваше, сякаш следваше далечната ѝ команда. Изпревари първо един кон, после още един и още един, докато изскочи напред.

Изведнъж дългите крака усилиха крачка, полетяха по пистата и когато пресече финала, съперниците можаха само да изгледат гърба му.

Травис я прегърна и тя се озова притисната към твърдите му гърди, уловена между стройното му тяло и набитата фигура на чичо си. Беше като зазидана между две неподвижни, любещи стени и това чувство ѝ се стори мъчително прекрасно, опияняваща смесица на аромати и усещания. Гласът на чичо ѝ гърмеше развълнувано в ушите ѝ, а главата ѝ бе сгушена в гърдите на Травис, сякаш там ѝ бе мястото. Адилия затвори очи и реши, че победата на Маджести е най-хубавият подарък, който някога бе получавала.

Всеки мъж, жена и дете в Луисвил ядеше, спеше и дишаше с Дербито „Кентъки“. Дните се топяха и изглеждаше, че самият въздух трепти от очакване.

Адилия виждаше рядко Травис. Разговорите им се въртяха около жребеца и единствената проява на лично отношение бе, че от време на време разсеяно я потупваше по главата. Тя започна да си мисли, че да се кара с него си има своите предимства и се опитваше да успокоява чувството си на безсилие, като прекарваше повече време с Маджести.

— Ти си прекрасен, велик кон — говореше му, докато го галеше по муцуната и го гледаше в интеллигентните очи. — Обаче не трябва да се оставяш всичко това да ти замае главата. Следващата събота имаш да вършиш работа, и то голяма работа. Сега аз ще изляза за няколко минути и искам през това време да си починеш, после може и да помислим за разресването.

Доволна от мълчаливото съгласие на Маджести, Адилия излезе от конюшната в яркото майско слънце и се озова заобиколена от журналисти.

— Вие ли се грижите за Маджести от Роял Медоуз? — Въпросът бе изстрелян от един от хората, които внезапно я зазидаха от останалата част от света със стена от тела. Чувството бе объркващо и тя с копнеж си помисли за сумрачното усамотение в конюшните, когато чу друг глас:

— Човек рядко вижда коняр, който да изглежда така.

Адилия се обърна към мъжа, който бе заговорил, и примижа срещу слънцето, за да го види по-късно.

— Така ли? — попита раздразнено. — Мислех, че червеникавата коса се среща достатъчно често в Америка.

Групата избухна в смях и човекът, към когото бе насочена забележката, отговори с добродушна усмивка. Към нея започнаха да изстрелват въпроси и за няколко минути тя се поддаде на натиска и отговаряше, като самоотвержено се опитваше да отдели единия въпрос от следващия. Накрая вдигна ръце и тръсна глава:

— В името на всички светии! Всички говорите накуп. — Килна назад шапката си и пое дълбоко въздух. — Ако искате повече информация, най-добре попитайте господин Грант или треньора на Маджести. — Разбута ги решително, но в този момент усети на рамото си една ръка. Бе журналистът, който я бе изкоментирал.

— Госпожице Кънан, извинявайте, ако бяхме малко груби с вас. — Той ѝ се усмихна доста чаровно и Адилия се улови, че отговаря на усмивката му.

— Няма нищо.

— Аз съм Джек Гордън. Може би ще ми позволите да ви възмездя, като ви заведа днес на вечеря.

Тя бе едновременно изненадана и поласкана от поканата. Изпитваше чисто женското удоволствие, че един хубав мъж ѝ обръща специално внимание. Той обаче бе непознат и Адилия тъкмо отваряше уста да откаже, когато край нея се разнесе един глас:

— Извинете, приближаването до моята конярка е забранено.

Тя се извъртя и видя, че Травис ги наблюдава. Сините му очи гледаха студено право към нея. Кипналият гняв ясно се изписа в пламналите ѝ очи.

— Нямаш ли си работа, Адилия? — попита той и царствено вдигна вежди.

Погледът ѝ красноречиво му каза какво мисли тя за въпроса му, после Адилия се завъртя и тръгна към конюшнията.

Петнайсетина минути по-късно Травис се освободи от ненаситните журналисти и дойде при нея. Тя го гледаше как се приближава, небрежно пъхнал ръце в джобовете на тесните си джинси.

— Не знаеш ли, че не бива да ходиш на срещи с непознати мъже, Адилия? — Тонът му бе демонстративно високомерен и вбесяващ.

— Моят личен живот си е моя работа! — нахвърли се тя срещу него. — Ти нямаш право да ми се бъркаш.

— Доколкото работиш за мен и отговаряш за моите коне, твоят живот е моя работа.

— Да, господарю — сопна му се Адилия, без да се впечатлява от присвиването на очите му. — Няма да забравя да ви поискам разрешение, преди следващия път да си поема въздух. — Тропна гневно с крак. — Аз не съм от вчера на тази земя. Мога да се грижа сама за себе си.

— Преди две седмици в конюшната грижеше ли се за себе си? — Тя побледня и се извърна. Травис изруга приглушено и я обърна към себе си. — Дий, извинявай. Това не беше честно.

— Не беше. — Тя се отскубна и очите ѝ заблестяха от сърдити сълзи. — Ала не ме изненадва, че го казваш. Ти имаш навика да ме поставяш на мястото ми, господарю, и току-що ми напомни, че си имам работа. Така че върви си по пътя и ме остави да си я върша. — Свали си шапката и направи реверанс. — Ако това ще достави удоволствие на Ваше Височество.

— Достатъчно, зеленоока вещице — измърмори той и направи една крачка към нея. — Искане ми се да те просна на коляното си и да те натупам, но по-добре ще те накажа по друг начин. — Притисна я към себе си със скорост, която ѝ остави време само да ахне възмутено, преди устните му да се спуснат бързо към нейните, първо твърди, после искащи, после собственически. Когато Травис вдигна глава, Адилия имаше чувството, че бе изтръгнал душата ѝ. — Нямам намерение това да ми става навик — прошепна той и отново улови устните ѝ, пръстите му се вплетоха в косите ѝ, после се плъзнаха по гърба ѝ, докато започна да ѝ се струва, че ще загине от разливащата се в нея горещина.

Там, където дланта му минаваше по гръбнака ѝ, всичко се разтреперваше и я обземаше някакъв прелестен страх. Чувстваше натиска на ръцете му върху гърба си, чувстваше твърдите му устни върху своите, устни, които искаха не отговор, а подчинение. Когато силата му срази дори мисълта за съпротива, почувства собствената си крехкост, която никога досега не бе осъзнавала. Всичко изчезна, остана само усещането за силно тяло и настойчиви устни, които вземаха от нея толкова много, че стана невъзможно дори да диша.

Травис се отдръпна и я задържа, когато тя се олюля. За момент остана вгледан в зачервеното ѝ лице.

— Знаеш ли, Дий — каза накрая спокойно, колкото Адилия бе разтърсена и объркана, — прекалено си мъничка, за да имаш такъв опасен нрав. — Перна я приятелски по носа и излезе на слънце.

Денят на Дербито бе като реклама на пролетта, топъл, с мек, уханен бриз и ясно, безоблачно небе. За Адилия нямаше никакво значение колко прекрасно бе времето, нервите ѝ бяха така опънати, че не забелязваше дали бе лято или люта зима. Видя Травис няколко пъти сутринта и в ранния следобед. И му завиждаше, и му се ядосваше за спокойствието, докато тя си оставаше кълбо от треперещи нерви. Между още незабравеното усещане от последната си среща с него и очакването на състезанието, с върховно усилие на волята успяваше да се държи поне малко от малко нормално. За нея бе истинско мъчение да изчака предварителните състезания.

Озова се до Травис в конюшната. Мислеше си, че ако състезанието не започне скоро, ще трябва да я откарат някъде и да я заключат, докато всичко свърши.

— Вземи.

Адилия погледна към чашата, която той ѝ подаваше, после вдигна очи към него.

— Какво е това?

— Ментов коктейл с уиски. — Травис хвана ръката ѝ, сложи чашата в дланта ѝ и обви пръстите ѝ около нея. — Изпий я — заповяда и се усмихна на намръщаното ѝ изражение. — Служи за две неща. Първо, това е традиция и после можеш да си запазиш чашата, за да ти напомня за първото ти Дерби. И второ — продължи със смях, — имаш нужда от нещо, което да ти успокои нервите. Страхувам се, че ще се катурнеш.

— Така е — призна тя и отпи. — Травис, мога да се закълна, че тук има повече хора от миналия път. Откъде са дошли всички те?

— Отвсякъде — отговори той, като проследи очарования ѝ поглед. — Надбягването за розите е най-важното състезание на сезона.

— Защо го наричат така? — поинтересува се Адилия. Откри, че съчетанието от разговор и ментово питие ѝ действа успокояващо.

— По време на почетната обиколка победителя го намятат с покривало от червени рози, а жокеят получава огромен букет. Затова —

продължи Травис и надигна чашата си, — го наричат Надбягване за розите.

— Много хубаво — одобри тя и вдигна козирката на шапката си. — На Маджести червените рози ще му харесат.

— Сигурен съм, че е луд по тях — съгласи се Травис подозрително сериозно и възмутеният ѝ отговор бе прекъснат от първите ноти на „Моят стар дом в Кентъки“.

— Ох, Травис, парадът започва! — Адилия прикова поглед към Маджести и дребния мъж на гърба му, облечен в червено-златен копиринен костюм. Другите, с техните контрастни сини, зелени и жълти цветове бледнееха пред очите ѝ. За нея нямаше друго животно, което можеше да се сравни по сила и красота с породистия жребец на Травис. И, ако се съдеше по начина, по който Маджести пристъпваше наперено, той бе напълно съгласен с нея.

— Господ да ни е на помощ, чичо Пади — промълви тя, като видя чичо си до себе си. — Сърцето ми направо ще изхвъркне. Мисля, че не съм създадена за такива вълнения.

Очите ѝ не се откъсваха от Маджести, докато го заведоха на старта. Виеше ѝ се свят от звуците на тромпетите и виковете на зрителите. С бързина, от която дъхът ѝ спря, вратичките се отвориха и конете се понесоха напред.

Погледът ѝ следваше жребеца, който уверено галопираше по манежа. Адилия дори не бе осъзнала, че когато прозвуча гонгът, сграбчи ръката на Травис и с всяка секунда я стискаше все по-силно. Въздухът се тресеше от рева на тълпата, в който отделните виковете се сливаха в общо вибриращо боботене. Тя сякаш изминаваше заедно с Маджести всеки сантиметър от пистата, сякаш чувстваше вятъра върху лицето си и мощния ритъм на конските копита под себе си.

След втория завой Стив насочи Маджести към вътрешния парапет и жребецът излезе начело. Той сякаш без никакво усилие увеличаваше преднината си и премина финала с четири дължини пред най-близкия си съперник.

Адилия без колебание се хвърли в прегръдките на Травис и се притисна към него с радост, която можеше да изрази само физически. Бъбреше несвързани и накъсани изречения и на него, и на чичо си, който до нея се опитваше да танцува някакъв буен танц.

— Ела. — Травис обви ръка около рамото на Пади. — Да слезем долу, преди да се е струпала тълпа.

— Аз ще ви почакам тук — дръпна се Адилия и се наведе да вдигне падналата си шапка. — Не искам всичките тези журналисти да ме зяпат, да ме снимат и да се нахвърлят върху мен с техните въпроси. Ще почакам отвън и когато всичко свърши, ще отведа Маджести.

— Добре — съгласи се Травис. — Ала довечера ще празнуваме. Какво ще кажеш, Пади?

— Ще кажа, че изведнъж страшно ми се допи шампанско.

Двамата мъже се погледнаха и се разсмяха.

Адилия гледаше отражението си в голямото огледало в своята стая. Косите ѝ се спускаха буйно върху раменете и блестяха като излъскана мед на фона на приглушения зелен цвят на роклята.

— Е, Адилия Кънан, я се виж. — Тя доволно се усмихна към огледалото. — Никой в Скибърийн няма да те познае с такава рокля и това си е чистата истина. — На вратата се почука и Адилия извади ключа от чекмеджето. — Идвам, чичо Пади.

Отвори вратата с ослепителна усмивка, но срещу нея бе не засменият ѝ чичо, а невероятно красивият Травис, облечен с тъмен официален костюм и бяла копринена риза, която блестеше върху фона на силно загорялата му кожа. За момент останаха мълчаливо един срещу друг. Погледът му се плъзна по нея, от блестящата коса и тъмозелените очи до меките, заоблени извивки, подчертани от дрехата. Очите му отново се вдигнаха към лицето ѝ, ала той не се усмихна.

— Е, Адилия, ти си удивително красива.

Очите ѝ се разшириха от комплимента и тя се зачуди какво подходящо да каже.

— Благодаря — успя най-сетне. — Мислех, че това е чичо Пади.

Очите му продължаваха да я държат на вратата и Адилия облиза устни с невинно подканващ жест.

— Пади ще ни чака долу със Стив.

От простодушната настойчивост, с която я оглеждаше, тя бързо започваше да губи самообладание и припряно се обади:

— Най-добре да отиваме при тях... Ще ни чакат.

Травис само кимна, като едва наклони глава и Адилия пристъпи към него, но той не се отмести да я пусне да мине. Тя нервно спря, вдигна очи от ризата му към лицето и отвори уста да каже нещо, ала откри, че в главата ѝ няма нищо. Травис я гледа още един дълъг мъчителен момент, после ѝ подаде една червена роза и я постави в ръката ѝ.

— Маджести ти я изпраща. Каза, че обичаш червени рози.

— О! — Той не се усмихваше на шеговитите си думи и съзнанието ѝ трескаво започна да търси нещо, което да разсее внезапното вълнение, физическата сила на неговия поглед. — Не знаех, че можеш да разговаряш с конете.

— Уча се — обясни Травис и прокара пръст по голото ѝ рамо. — Имам добър учител.

Адилия сведе очи към цветето в ръката си и помисли, че за втори път през живота си получава цветя, и двата пъти от Травис, и двата пъти червени рози. Усмихна се. Знаеше, че никога вече няма да види червена роза, без да се сети за него. Такъв подарък бе по-ценен от диамант. Усмивката ѝ се вдигна към него, открита и невинна.

— Благодаря ти, че ми я донесе. — Импулсивно се вдигна на пръсти и го целуна по бузата.

Той се вгледа в нея и за момент ѝ се стори, че вижда в очите му някакво колебание, някаква нерешителност. След това чертите му се отпуснаха в усмивка.

— Няма защо, Дий. Вземи я, отива ти. — Взе ключа от ръката ѝ, пусна го в джоба си и я поведе към асансьора.

Празничната вечеря бе нещо ново за Адилия. Изисканият ресторант, непривичните ястия и първата ѝ среща с шампанското ѝ създадоха едно бляскаво чувство за нереалност. Напрежението, предизвикано от няколкото минути насаме с Травис, бе сменено от спокойно приятелското му отношение по време на вечерята. Почти сякаш чувството, припламнало между тях, никога не се бе появявало. Вечерта преминаваше в шемета на щастието.

Следващата седмица обаче тя бе в Мериленд, с джинси и шапка, изпълняваше задълженията си и изисканите вечери и елегантните рокли излетяха от главата ѝ. Дългите часове чистене, разхождане и тренировки на конете изпълваха дните ѝ и ѝ оставяха малко време да се задълбава върху странните нови емоции, които бе събудил в нея

Травис. Адилия избягваше журналистите, които често се въртяха край манежа и конюшните. Не искаше отново да я притиснат в ъгъла и да я засипват с въпроси. През нощта обаче ѝ бе по-трудно да избягва мечтите, които преследваха разбудените ѝ сетива.

Дните преминаваха в седмици и макар тя да даваше на всички коне своята любов и внимание, продължаваше най-много да милее за Маджести.

— Не се самозабравяй, само защото снимката ти се е появила в разни лъскави списания — поучаваше го Адилия, въпреки че докато го решеше, не успяваше да задържи гласа си строг.

Пади влезе в конюшните и сложи ръка на рамото ѝ.

— Стягаш го, а малка Дий? Не искаш да си навири носа, нали?

— Това няма да го допуснем. — Тя се обърна да се усмихне на чичо си и внимателно се вгледа в него. — Изглеждаш уморен, чичо Пади. Не се ли чувстваш добре?

— Добре съм, Дий, много съм добре. — Той я потупа по розовата буза и ѝ намигна. — Мисля, че когато „Белмънт“ мине, ще спя цяла седмица.

— Ти си заслужил почивката си. Работиш много и работиш отдавна. Малко си блед. Сигурен ли си, че...

— Не, не се тревожи — прекъсна я той и се намръщи добродушно. — Няма нищо по-ясно от разтревожена жена. Ти си мисли за това момче тук. — Той потупа Маджести по хълбока. — Не се безпокой за Пади Кънан.

Адилия пусна това покрай ушите си и се закле наум да не го изпуска от поглед.

— Чичо Пади, важен ли е „Белмънт“?

— Всяко състезание е важно, миличка, а това е едно от най-важните. Сега, този младеж тук, с този огромен гръден кош... — Той наклони глава към Маджести и отново намигна. — Ще се справи там добре. Надбягването е дълго, повече от два километра, а той за това е отгледан. Бегач на дълги разстояния, при това един от най-добрите. Не е като Форчън, да знаеш. Форчън е спринтьор и може да победи почти всеки на къси разстояния. Травис е достатъчно умен, за да отглежда коне и за дълги дистанции, и за спринт. Затова пусна Форчън на „Прикнес“ в Пимлико и той се класира втори, изостана само с половин дължина. И това си е съвсем добре. Но този тук е за „Белмънт“. —

Хвана муцуната на Маджести и леко я разклати. — Ти също — добави Пади и потупа Адилия по главата.

— Аз? И аз ли ще ходя?

— Точно така. Травис не ти ли е казал?

— Ами, не. Аз почти не съм го виждала, откак се върнахме от Кентъки.

— Много е зает.

Тя отговори нещо разсеяно и започна да обмисля доколко би било мъдро да пробва да откаже. Ала като си спомни резултата от предишния си опит, реши, че не би било лошо да посети Ню Йорк.

Белмънт Парк на Лонг Айлънд гъмжеше от журналисти. Адилия успяваше през повечето време да остане на заден план, а когато все пак я заловяха, се измъкваше колкото бе възможно по-бързо. Тя нямаше представа за приказките за нея и за отношенията ѝ със собственика на Маджести от Роял Медоуз. Обичайните ѝ джинси и риза с нищо не скриваха красотата ѝ, а нежеланието ѝ да разговаря с журналистите само засилваше нейния ореол на загадъчност, който възбуждаше апетита на гладната тълпа репортери. На моменти се чувстваше като преследван дивеч и съжеляваше, че не бе проявила твърдост и не бе отказала да дойде. След това виждаше Травис да се приближава към конюшните, пъхнал ръце в джобовете, с разрошена от вятъра коса и признаваше, макар това много малко да я утешаваше, че би се побъркала, ако не я бяха взели.

Когато за трети път отиде с Травис на претъпканите трибуни, изобщо не мислеше за вестници и журналисти. С известно притеснение забеляза, че Белмънт и неговите посетители бяха поизискани, отколкото Чърчил Даунс. Тук размерите се компенсираха от очарованието на един стар свят, от мекия, ленив акцент на Луисвил. По някакъв начин Белмънт изглеждаше по-огромен, по-плашещ, и до изтънчените, елегантно облечени жени по трибуните и в клуба Адилия се чувстваше простовата и не на място.

Това е глупаво, помисли тя и изправи рамене. Аз не мога да бъда като тях, а и те във всеки случай не ме забелязват. Повечето от тези фини дами не могат да откъснат поглед от Травис. Сигурно са от този

тип жени, с каквито той се среща в своя клуб или извежда на интимни вечери.

Депресията заплашваше да се спусне върху нея като черен облак, но Адилия пое дълбоко въздух и я издуха.

Тя си бе повтаряла, че вече трябваше да е свикнала с напрежението и с многото хора, ала колкото повече приближаваше състезанието, толкова повече усещаше как я завладяват познатата тревога и несъмненото вълнение. Когато Маджести се запъти към старта, Адилия не намираше нито думи, нито сили да говори и се вкопчи с две ръце в парапета на оградата. Жребецът бе нетърпелив, пристъпваше нервно и се вдигаше на задните си крака, а Стив се опитваше да го овладее и го водеше към мястото му на старта.

— Ще трябва по-често да те водя до манежа, Дий. — Травис леко стисна рамото ѝ. — След два месеца вече ще бъдеш ветеран.

— Страх ме е, че никога няма да стана ветеран, защото всеки път ми се струва, че е първи път. Едва издържам.

— Все едно, ще продължа да те водя — съобщи ѝ той и за момент нави около пръстите си краищата на кичурите ѝ. — Ти ми връщаш вълнението. Май го приемах за нещо дадено.

Тя се обърна към него, смутена от нежността в гласа му, и отвори уста да каже нещо, но в този момент се разнесе звънът на гонга и тълпата ревна. Породистите коне се понесоха с тропот по манежа и блестящите копринени униформи се размазаха в една разноцветна вихрушка.

След първия завой групата се разпръсна и от една обща маса препускащи крака се превърна в движещи се на зигзаг блестящи тела. На Адилия ѝ се струваше, че Маджести си проправя път напред като ярка комета. Той надминаваше един по един конете, докато стигна до водача. После, като по команда, дойде мощта, удължаването на крачката, играта на мускулите, непрекъснатото увеличаване на преднината, докато премина победоносно през финала, грабвайки мечтаната победа със сила и стил.

Тълпата полудя. Виковете и приветствията се сляха в един оглушителен рев. Адилия усети как краката ѝ се отделят от земята. Травис я вдигна и я завъртя в кръг, а тя се вкопчи във врата му. Той продължи да я притиска към себе си и когато Пади ги прегърна двамата заедно, те всички станаха едно цяло, обединени от радостта и

вълнението. Думите, които се крещяха, за нея нямаха смисъл и по-късно Адилия си казваше, че временната лудост я бе накарала да посрещне устните на Травис със своите. Дори когато се опитваше да си спомни по-късно, не разбираше кой бе започнал целувката, ала знаеше, че бе отговорила. Обви ръце около врата му и трепетната ѝ възбуда бе по-силна дори от препускащата суматоха на надбягването. Когато краката ѝ докоснаха земята и Травис откъсна устни от нейните, главата ѝ още се въртеше от светлини и цветове, тялото ѝ трепереше от бурни усещания. Можеше само да го гледа безмълвно. За момент изпита същото, както в деня, в който се роди жребчето, и многолюдните шумни трибуни на Белмънт Парк се изгубиха в нейния свят. Не забелязваше тълпата и любопитните погледи, знаеше само, че ръцете ѝ бяха обвити около кръста му, а тя бавно и безнадеждно потъваше в очите му.

— Да слезем долу, момче — обади се Пади и сложи ръка на рамото на Травис, като първо дискретно се прокашля.

Очите на Травис се откъснаха от нейните и се насочиха към чичо ѝ. Коленете ѝ омекнаха. Адилия изведнъж се почувства замаяна и неориентирана, сякаш рязко се бе събудила от сън.

— Да — усмихна се Травис със своята момчешка усмивка. — Да вървим да поздравим победителя. Ела. — Завъртя Адилия и я поведе.

— Няма да дойда там — възрази тя и безрезултатно се опита да се издърпа.

— Ще дойдеш. — Той не си и направи труда да я погледне. — Предния път ти позволих да стане твоето, но сега не. Ти ще слезеш долу да помогнеш на Маджести да приеме цветята си, този път бели карамфили, и един ще е за теб.

Възраженията и опитите ѝ да се освободи останаха незабелязани и Адилия се озова на манежа заедно с другите.

Имаше микрофони и светкавици и тя оставаше на заден план, доколкото това бе възможно.

Все още бе разтърсена от силата на желанието, което се разля в нея в прегръдките на Травис, силно, диво желание да му принадлежи напълно. Усещането бе като за неутолима жажда и я ужасяваше. Моралът бе дълбоко вкоренен в нея, съчетание от религиозни вярвания и лични убеждения. Адилия обаче разбираше, че копнежът по Травис,

любовта ѝ към него я правеше слаба и че ако той се възползваше от това, всякаква съпротива би се стопила като пролетен сняг.

Трябва да стои далеч от него, реши твърдо, да избягва ситуации, в които можеха да останат сами и тя да не можеше да се справи с неговата опитност и със своята слабост. Погледна към високото му стройно тяло, очите им се срещнаха и Адилия потрепери. Ресниците ѝ се спуснаха и тя безпомощно разбра какво чувства заекът, когато е притиснат в ъгъла от силна, хитра лисица.

ШЕСТА ГЛАВА

Когато се върнаха в хотела, Адилия изпрати чичо си до стаята му. Нямахше желание да остава сама с мислите си. Травис тръгна с тях по покрития с килим коридор и се спря пред вратата.

— Направил съм резервация за нас. — Зъбите му блеснаха в усмивка. — Стив ще има свое собствено празненство с онази миньонка, която върви по петите му след Дербито.

— Ах, Травис... — Пади седна тежко на леглото. — Ще трябва да минете без един уморен старец. Изтощен съм до мозъка на костите си. — Усмихна се и поклати глава. — За днес не мога да понеса повече възмущения. Ще се правя на господар и ще вечерям в леглото като крал.

— Чичо Пади... — Адилия се приближи и сложи ръка на челото му. — Ти не се чувстваш добре. Ще остана с теб.

— Върви — махна с ръка той. — Суетиш се около мен, както на времето баба ти. Уморен съм, не съм болен. Сега остава да ми налееш в гърлото някакво гадно лекарство или да се заканиш, че ще ми сложиш синапена лапа. — С многострадална въздишка вдигна поглед към Травис. — Хем дребна, хем вредна. Измъкни я оттук и остави старите ми кокали да си починат.

Травис кимна с мъжко разбиране и се обърна към Адилия:

— След четиридесет и пет минути да си готова — нареди ѝ той. — Не обичам да закъснявам.

— Това направи, онова направи! — ядоса се тя и вдигна ръце. — Никога „би ли“ или „може ли“. Сега не съм ти в конюшната, Травис Грант, и няма да търпя да ми се заповядва. — Отметна назад буйните си къдрици и скръсти ръце пред гърдите си.

Травис присмехулно вдигна вежди и тръгна към вратата.

— Облечи онова зеленото нещо, Дий. Харесва ми. — Затвори вратата пред всякакви възможни възражения.

Дий бе готова в уреченото време, след като чичо ѝ я придума да го остави и да върви да празнува победата на Маджести. Тя си каза, че излиза с този нахален грубиян само заради Пади и тъкмо закопчаваше зелената рокля, когато на вратата се почука. Мърморейки сърдито, отвори вратата и го изгледа намръщено.

— Добър вечер, Адилия — поздрави я Травис, очевидно, без да забелязва войнствената ѝ поза. — Изглеждаш чудесно. Готова ли си?

Тя му се мръщи още една минута, като съжали, че няма под ръка нещо, което да хвърли по него. После вирна глава, излезе в коридора и затръшна със сила вратата зад себе си.

Мълчеше упорито, докато таксито се провираше през натовареното движение, ала Травис оставаше невъзмутим — говореше дружелюбно и ѝ показваше разни интересни места. Беше ѝ много трудно да поддържа гнева си.

Когато влязоха в ресторанта, по-голям, отколкото някога би могла да си представи, повече не можеше да се прави, че не го забелязва. С широко отворени очи Адилия се огледа наоколо и, силно впечатлена от високопоставените личности в техните вечерни облекла и от елегантността на метрдотела, без да се съпротивлява, позволи на Травис да я отведе до една тиха маса в ъгъла. Меко осветена и усамотена, масата бе разположена високо над гъмжащия град. Контрастът с тяхното усамотение се засилваше от примигващите под тях светлини. Тя вдигна очи, когато сервитьорът я попита какъв коктейл ще желае, после погледна към Травис и безпомощно поклати глава. Той се усмихна и поръча шампанско.

— Жалко, че не можахме да доведем с нас Маджести — забеляза Адилия и се засмя, забравила враждебността си. — Той свърши цялата работа, а ние ще прием шампанското.

— Много се съмнявам дали би го оценил, дори ако му занесем една бутилка. Уж е кралски кон, пък има селски вкус. Затова... — Травис замълча и пръстът му леко се плъзна по облегатата ѝ на масата ръка. — На нас остава да прием за неговата победа. Знаеш ли, Адилия, че светлината на свещите хвърля златисти отблясъци в очите ти?

Изненадана от неочакваната му забележка, тя го зяпна безмълвно и изпита огромно облекчение, когато пристигането на шампанското я спаси от необходимостта да измисли какво да отговори.

— Ще вдигнем ли тост, Дий?

Тя вдигна чашата с дълго елегантно столче и, вече по-спокойна, се усмихна:

— За Маджести, победителя в надбягванията „Белмънт“.

Устните му трепнаха и той също вдигна чашата си.

— За победата.

След като поприказваха, Травис попита:

— Гладна ли си? Какво ще искаш?

— Е, няма да е овнешко с картофи — измърмори Адилия разсеяно, замислена за превратностите на съдбата, които напълно бяха променили живота ѝ. Но когато погледна към менюто, забрави за всичко и очите ѝ се вдигнаха към неговите, разширени и потресени.

— Нещо не е ли наред?

— Това си е чиста проба обирджийство! Няма друга дума!

Той се наведе напред, хвана ръцете ѝ и се засмя на разтревоженото ѝ изражение.

— Сигурна ли си, че нямаш шотландска кръв? — Тя отвори уста да отговори, обидена до дъното на душата си, ала Травис вдигна ръцете ѝ към устните си и думите ѝ отмряха, преди да се бяха родили. — Не позволявай да се прояви ирландският ти нрав, Дий. — Усмихна ѝ се над съединените им ръце. — И не се впечатлявай от цените. Аз мога да ги поема.

Тя поклати глава:

— Не мога пак да погледна в това меню, завива ми се свят. Ще взема каквото ти избереш.

Той се позасмя и, без да пуска ръцете ѝ, поръча вечеря и още вино. Когато отново останаха сами, обърна ръцете ѝ с дланите нагоре и започна да ги разглежда, без да обръща внимание на опита ѝ да се дръпне.

— По-добре се грижиш за тях — отбеляза Травис и потърка с палец кожата.

— Да — съгласи се Адилия, смутена и засегната. — Напоследък не са чак като на копач.

Той вдигна очи и за момент се вгледа в нея, без да говори.

— Онази нощ те обидих. Извинявай. — Нежният му тон наруши равновесието ѝ и тя почувства как я обзема познатата слабост.

— Няма значение — измърмори и отново задърпа ръцете си.

Травис не обърна внимание нито на словесните, нито на физическите ѝ протести.

— Ти имаш невероятни ръце. Внимателно съм ги разглеждал. Малки, фини, а толкова умели. Рядко срещано съчетание. Умели, Адилия — прошепна той и очите му се приковаха към нейните с настойчивост, която я свари неподготвена. — Тежко си живяла в онази ферма, нали?

— Аз... Не. Не, справяхме се.

— Справяхте се? — повтори Травис и тя почувства как очите му се взират в лицето ѝ и търсят думите, които не бе произнесла.

— Правехме каквото трябваше да се прави — уточни Адилия безгрижно. Не знаеше какво точно иска от нея. — Леля Лети беше силна, упорита жена и не можеше лесно да бъде съсипана. Често съм си казвала, че е странно колко малко прилича на татко — продължи тя замислено. — А сега виждам колко малко прилича и на чичо Пади, въпреки че им е сестра. Може би задълженията да се грижи за мен и за фермата са ѝ оставяли съвсем малко време за нежности. Такива дребни неща, като целувка за лека нощ, една мила дума... Едно дете може да умре от глад пред пълната чиния. — Тръсна глава и се върна в настоящето. Бе изненадана от собствените си думи и се чувстваше неловко под погледа му. Търсеше начин да смени темата. — Аз трябваше да мисля само за фермата, а тя и за фермата, и за мен, и ми се струва, че аз ѝ създавах повече тревоги. — Усмихна се. Искаше ѝ се и той да се развесели. — Един-два пъти ми е казвала, че прекалено лесно избухвам, но сега, разбира се, съм се научила повече да се владеея.

— Така ли? — устните му най-последно трепнаха в усмивка.

— О, да — кимна Адилия сериозно и невинно. — Аз съм много мек човек.

Травис се разсмя. След малко сервираха вечерята им. Докато ядяха, приказваха за всякакви неща, разговор, лек и успокояващ като виното, което пиеха.

— Ела — каза той внезапно и се изправи. — Танцувай с мен.

Преди да бе успяла да се съгласи или да откаже, се озова на дансинга, прегърната от познатите му ръце. Първоначалната ѝ скованост се стопи, когато се отпусна срещу него, отдаде се на движенията му и на тихата музика. Със сигурност всеки има правото да вкуси от рая, реши тя, като позволи и на душата, и на тялото си да

се понесат по вълните на танца. Тази нощ аз опитвам моята глътка. Утрешният ден ще дойде, и то съвсем скоро.

Нощта бе вълшебна, сякаш някаква фея ѝ бе изпълнила едно желание, и от това, че бе толкова кратка, Адилия се чувстваше още по-приповдигната. Тя запазваше всички образи и усещания в едно ъгълче на съзнанието си, за да им се наслаждава и въздиша по тях, когато денят разрушеше магията.

Когато излязоха в топлата вечер, бе късно и макар очите ѝ да се затваряха, ѝ се искаше всичко едва сега да започва. Вкопчи се в последните очарователни минути и не възрази, щом Травис я привлече към себе си в таксито.

— Уморена ли си, Дий? — прошепна той и докосна с устни косите ѝ толкова леко, че не бе сигурна дали не си го бе въобразила.

— Не — въздъхна тя и си помисли колко ѝ бе приятно да сгуши глава в рамото му.

Травис се засмя тихо. Гласът му бе бавен и топъл, а пръстите му галеха копнинените ѝ коси, докато Адилия се унесе в полудрямка.

— Дий? — Чу името си, ала не ѝ се искаше да се измъкне от божественото удоволствие и измърмори нещо в знак на протест. — Пристигнахме — съобщи той и повдигна с пръст брадичката ѝ.

— Върнахме ли се? — Натезалите ѝ клепачи се вдигнаха и тя видя лицето му толкова близо до нейното, че сънят и реалността се смесиха.

— В хотела — обясни Травис и отметна разрошените коси от лицето ѝ.

— О! — Адилия се изправи, осъзнала, че сънят бе свършил.

В асансьора към техния етаж той мълча и тя използва времето, за да възстанови чувството си за реалност. Стигнаха до нейната врата и Травис извади ключа от джоба си и отключи. Адилия с усмивка вдигна глава да му благодари, но когато срещна очите му, усмивката ѝ угасна. Съсредоточеният, настойчив поглед я накара да отстъпи крачка назад и тя се озова с гръб, притиснат до вратата, а Травис стопи разстоянието сякаш изобщо без да е направил никакво движение. Ръката му се плъзна под косите ѝ и погали шията с бавно, лениво движение. Гледаха се мълчаливо, после бавно, много бавно той наведе глава и притисна устните си към нейните в целувка, мека като летен бриз, съвсем не като последните опустошителни целувки, които ѝ бе давал. Адилия се

вкопчи в реверите на сакото му и се опита да задържи света на място, ала скоро се отказа от всякакви такива опити и обви ръце около врата му, вдигна се на пръсти и отговори на молбата му със същата настойчивост.

Устните му се плъзнаха по лицето ѝ, като докосваха леко бузите и затворените клепачи, сякаш опитваха вкуса им. Треперещата топлина бе заменена от нова и мъчителна отмала, едно леко замайване, предизвикано от нещо, много по-силно от шампанското. Ръцете ѝ се вплетоха в косата му, а тялото ѝ се разтопи в неговото, готово на всичко, което Травис би поискал, копнеещо да даде всичко, което той би взел.

Почувства глада му, когато устните му отново уловиха нейните, почувства твърдостта на тялото му, когато Травис я притисна по-нетърпеливо към себе си и със стон на удоволствие тя го привлече още по-близо. Желанието да бъде притежавана, настойчиво и плашещо, премина през нея като огън. Адилия се изви към него и сърцето ѝ запулсира гръмогласно в ушите, когато усети как той опустошава всичко, което му предлагаше, после иска още.

Изведнъж Травис освободи устните ѝ, ръката му я погали по бузата и се задържа там за момент и тя отново затвори очи, подканяйки устните му да вземат нейните.

— Лека нощ, Дий — промълви той, побутна я да влезе в стаята си и затвори вратата между тях.

Адилия се вторачи в гладката празна плоскост и вдигна ръце към горящите си бузи. Бе толкова потресена и от собствените си безпрецедентни действия, и от неговото внезапно отхвърляне. Тя бе предложила, Травис бе отказал. Колкото и да бе неопитна, знаеше, че готовността ѝ не можеше да е била разбрана по никакъв друг начин, освен като пълно отстъпление. Ала той не я искаше, не напълно. Нейните собствени принципи се бяха разтопили в ръцете му, но Травис си бе отишъл и я бе оставил сама. И как иначе би могло да бъде, запита се Адилия и стисна очи пред напирещата влага. Аз никога не бих могла да бъда за него нищо друго, освен човек, който се грижи за конете му. Някой, който от време на време го развеселява. Той само се държи любезно с мен, опитва се да ми покаже какво значи приятна вечер. Адилия потрепери. Би трябвало да се задоволя с това, напомни си, и да престана да се стремя към нещо, което никога не може да бъде мое. Тя

сведе поглед към меките дипли на роклята си и си напомни, че не е Пепеляшка, а и във всеки случай отдавна минава полунощ.

На следващата сутрин се качиха в самолета в топъл, лек ситен дъждец. Журналистите отново ги преследваха. Адилия се изкатери по стълбичката и остави мъжете да се оправят с тях. Вътре изтръска дъждовните капки от косите си и от млечнобялата си гюла и притисна лице към прозореца да види как Травис ще се освободи от репортерите.

По време на полета нямаше желание да се впуска в разговор и прелистваше едно списание. Отношението на Травис към нея тази сутрин бе обичайното приятелско и леко загрижено и смущаващото желание, което бе останало от снощи, я накара да се насили да се държи по същия начин.

Когато той изчезна със Стив в пилотската кабина, тя въздъхна дълбоко и закрочи из салона. Какво ще правя, питаше се отчаяно. Как да контролирам начина, по който ме кара да се чувствам? Травис няма как да не разбере колко го обичам и тогава ще започне да изпитва съжаление към мен, а аз не мога да го понеса. Просто ще трябва да се постарая да поддържам по-голямо разстояние между нас.

Погледът ѝ се насочи към чичо ѝ и всички мисли за личния ѝ проблем се изпариха, като забеляза нездравия вид на обикновено червендалестото му лице.

— Чичо Пади! — Приблужи се към него, обхвана с две ръце лицето му и внимателно се вгледа в него. — Ти не си добре. Какво ти е?

— Нищо, Дий. — Веждите ѝ се склочиха от усилието в гласа му. — Просто съм уморен.

— Студен си като лед. — Адилия коленичи пред него. — В момента, в който се върнем къщи, ще отидеш на лекар. Още малко остава. Ще ти донеса чаша чай и ще ти дам нещо да се завиеш.

— Сега, Дий, аз просто усещам възрастта си. — Той замълча и се намръщи от болка.

— Какво ти стана? — настоя тя и протегна ръце към него. — Къде те боли?

— Само нещо ме прободе — произнесе накъсано Пади и започна да се задъхва.

— Чичо Пади! Милостиви небеса, чичо Пади! — Вкопчи се в него в момента, в който той се сгърчи и падна в ръцете ѝ.

Адилия дори не осъзнаваше, че докато полага чичо си на пода, отново и отново вика Травис, отчаяно, безнадеждно. И изведнъж той се озова там, избута я настрани и наведе глава към набитите гърди на Пади.

— Кажете на Джон да се обади по радиото за бърза помощ — извика през рамо на Стив и ръцете му започнаха в равномерен ритъм да натискат гърдния кош. — Има сърдечна криза.

Адилия със стон притисна ръката на Пади към собственото си сърце, сякаш да му предаде своята сила.

— Травис, в името на Бога... Травис, той умира ли? Ох, моля ти се, не може да умира!

— Престани — заповяда Травис отсечено и думите му ѝ подействаха като плесница. — Овладей се. Не мога да се справя и с това, и с истерията ти.

Тя бързо пое въздух, после още няколко пъти, дълбоко и бавно. Ръката ѝ конвулсивно се свиваше и отпускате върху ръката на Пади. Истерията бавно бе окована зад стената на самоконтрола и Адилия започна да гали главата на чичо си и да му говори с тих и успокояващ глас, макар да знаеше, че вероятно не я чува.

Секундите се влачеха, минутите пълзяха. Травис непрекъснато следеше пулса на изпадналия в безсъзнание Пади. Само тихият шепот на Адилия нарушаваше тишината. Тя почувства, че самолетът промени скоростта си и започна да губи височина, чу свистенето на колесника и усети как колелетата с удар докоснаха земята, но продължаваше да реди тихия си поток от думи и здраво да стиска ръката на чичо си.

Като през мъгла гледаше как лекарите се трудят върху него, преди да го пренесат в чакащата линейка. Когато понечи да тръгне с тях, Травис я хвана за ръката и ѝ каза, че те ще пътуват отзад с колата. Адилия се подчини, без да възразява, вцепенена от страх.

Отговаряше едностранно на опитите му да я успокои и като хвърли един поглед към преbledнялото ѝ восьмично лице, той се съсредоточи върху провирането през движението към болницата.

Дългото чакане започна в малка унила чакалня, отрупана със стари списания, които някои четяха, за да минава времето, а други гледаха към тях с отчаяние. Адилия не правеше нито едното, нито другото. Тя седеше, все още вкаменена, вплела ръце в скута си, и нито помръдваше, нито говореше, а през това време Травис се мятеше из стаята като тигър в клетка. Докато страхът я опустошаваше, съзнанието ѝ пищеше и се мъчеше да намери силата да се моли. Минутите минаваха и самообладанието ѝ се опъваше по шевовете като зле скроено сако.

Когато най-последно към тях се приближи фигура в бяло, Травис се завъртя и се забърза към него.

— Вие ли сте роднините на Падрик Кънан? — попита лекарят и очите му се насочиха от високия властен мъж към дребната бледа жена.

— Да — отсече Травис и също погледна към Адилия. — Какво става? Как е той?

— Получил е инфаркт, но не масивен. Сега е в съзнание, ала състоянието му се утежнява от тревогата му за някой на име Дий.

Адилия вдигна глава.

— Аз съм Дий. Той ще умре ли?

Лекарят се вгледа в пребледнялото ѝ овладяно лице и пристъпи към нея.

— Правим всичко, което можем, за да стабилизираме състоянието му, но собствените му тревоги са важен фактор за възстановяването. Загрижеността му е насочена към вас. Ще ви позволя да го видите. Не трябва да правите нищо, което да го разстройва. Убедете го да се успокои. — Насочи се отново към мургавия мъж, който бе приковал очи към жената. — Вие ли сте Травис? — Травис кимна и докторът продължи: — Той иска да види и вас. Елате с мен.

Травис хвана Адилия за ръката, вдигна я от стола и я поведе след отдалечаващата се бяла престилка.

— Пет минути — предупреди ги докторът и ги въведе в реанимацията на сърдечно отделение.

Когато тя видя чичо си в болничното легло, привързан с жици и тръбички към бръмчащата апаратура, ръката ѝ стисна конвулсивно

ръката на Травис. Пади изглеждаше блед, изтощен и изведнъж състарен. Съзнанието ѝ възмутено крещеше и се мъчеше да се овладее.

— Дий... — Гласът му бе слаб и несигурен и тя се приближи да хване ръката му.

— Чичо Пади. — Целуна дланта му и я притисна към бузата си. — Всичко ще бъде наред. Те ще се погрижат добре за теб и ти скоро ще се върнеш вкъщи.

— Искам свещеник, Дий.

— Добре, не се безпокой. — Една студена ръка стисна сърцето ѝ и тя усети как от коленете ѝ се надига треперене, ала го потисна.

— За теб се безпокоя. Не можеш да останеш съвсем сама, не отново. — Гласът му бе стържещ и Адилия зашепна успокояващо. — Травис... Тук ли е Травис? — Той продължаваше да се вълнува и Адилия се обърна. От очите ѝ струеше страх.

— Тук съм, Пади. — Травис се приближи и застана до нея.

— Ти трябва да се грижиш за нея вместо мен, Травис. Аз я предавам на теб. Ако нещо се случи с мен, ще остане съвсем сама. Такава е мъничка и толкова млада. Било ѝ е толкова тежко... По-рано трябваше да се погрижа за нея. — Той махна безсилно със свободната си ръка. — Искам твоята дума, че ще се грижиш за нея. Мога да ти имам доверие, Травис, за всичко, което е мое.

— Ще се грижа за нея, имаш думата ми. — Отговорът му бе спокоен и уверен. Дланта му се затвори върху двете съединени ръце. — Няма нужда да се безпокоиш за Дий. Аз ще се ожения за нея.

Върху обтегнатото лице на Пади се изписа видимо облекчение, дишането му се успокои.

— Значи ти ще се погрижиш за моята малка Дий. Искам да видя как вие двамата ще се ожените. Ще доведеш ли тук един свещеник, за да видя как се жените?

— Ще го уредя, но ти ще трябва да се успокоиш и да си почиваш. Остави лекарите да вършат своята работа. Ние с Дий ще се оженим тук още днес следобед. Трябва ми само съдия, който да подпише, че няма нужда от двудневния период на изчакване.

— Да, ще си почивам, докато се върнеш. Докато ти се върнеш, Дий.

Тя се насили да се усмихне, целуна го по бузата и излезе от стаята след Травис и лекаря. В момента, в който вратата се затвори

след тях, Адилия се извъртя към Травис.

— Не тук — заповяда той и стисна рамото ѝ. — Има ли някое място, където можем да поговорим на спокойствие? — обърна се към лекаря с овладян глас.

Докторът ги заведе в един кабинет, затвори вратата и дискретно ги остави насаме.

СЕДМА ГЛАВА

Щом вратата се затвори, Адилия се отскубна от ръката на Травис. Страхът и отчаянието ѝ избухнаха като гняв.

— Как можа да направиш такова нещо? Как можа да кажеш на чичо Пади, че ще се ожениш за мен? Как можа така да го излъжеш?

— Аз не го излъгах, Адилия — отговори той спокойно. — Защото наистина имам намерение да се оженя за теб.

— Какво си мислиш, като говориш така? — продължи тя, сякаш не бе казал нищо. — Жестоко е. Той лежи там болен и безпомощен и ти вярва. Нямах право да поемаш такова обещание. Ти ще разбиеш сърцето му, ти...

— Овладей се! — изкомандва Травис, хвана я за раменете и бързо я разтърси. — Казах му това, което имаше нужда да чуе, и ти, в името на Бога, ще направиш каквото той иска, ако то ще помогне да го спасим.

— Аз няма да участвам в такава жестока лъжа.

Травис стисна по-силно раменете ѝ, но Адилия сякаш не усещаше физическата болка.

— Нищо ли не значи той за теб? Толкова ли си егоистична и твърдоглава, че да не можеш да направиш една малка жертва, за да му помогнеш? — Тя трепна, сякаш я бе ударил, извърна се невидящо и се вкопчи в облегалката на един стол. — Ние днес следобед ще застанем в онази стая, ще се оженим и ти ще го накараш да повярва, че наистина го искаш. Когато видим, че достатъчно е укрепнал, можеш да получиш развод и да приключиш с това.

Адилия притисна ръце към очите си. Болката връхлиташе на вълни върху нея. Чичо Пади лежи там полумъртъв... Травис на един дъх ми казва, че ще се оженим и че ще се разведем... Ох, няма ли кой да ми каже какво да правя, мислеше тя трескаво.

Да бъде негова съпруга, да му принадлежи — толкова отчаяно го искаше, че дори не се осмеляваше да мисли за това. А сега той ѝ обясняваше, че то ще стане, че то трябва да стане. Бе толкова обидена,

че думите бяха слаби да го изразят. Би било по-лесно да преживее живота си без него, отколкото само за един час да бъде негова жена без любов. Развод... Толкова лесно го бе казал. Травис ѝ говореше за развод, още преди да бе надянал халката на пръста ѝ.

Адилия пое дълбоко въздух и се помъчи да мисли разумно, ала бе прекалено потресена от мрачното осъзнаване, че Травис не ѝ говори за истински брак, за брак по любов, че я иска не заради самата нея, а заради чичо ѝ. Трябваше да има друг начин. Трябваше да има друг начин. Тя преглътна мъчително, за да успокои гласа си.

— Аз съм католичка. Не мога да се разведа — произнесе безизразно.

— Тогава ще анулираме брака.

Адилия се вторачи в него ужасена.

— Ще го анулираме?

— Да, ще го анулираме. Не би трябвало да има никакъв проблем, ако бракът не е консумиран. Ще се наложи само да се попълнят разни документи. — Говореше със спокоен, делови тон и тя стисна още по-силно стола, като се помъчи да се овладее, за да може да разсъждава.

— За Бога, Дий — продължи той нетърпеливо, — не можеш ли да преживееш една церемония заради Пади? Нищо няма да ти струва, а за него може да е въпрос на живот и смърт.

Отново я хвана за раменете, завъртя я към себе си и се вгледа в бледата ѝ до прозрачност кожа, в обърнатите ѝ към него очи, в които се четеше такъв страх. Усети как треперенето започна да се надига под ръцете му и видя как тя стисна очи в опит да го овладее. Гневът му се стопи. Травис измърмори някаква ругатня, привлече я към себе си и обви ръце около нея.

— Извинявай, Дий. Едва ли ще ти помогна, ако ти крещя, нали? Ела, седни. — Заведе я до дивана и седна до нея, без да я пуска от прегръдките си. — Ти прекалено дълго се сдържаш. Поплачи си хубаво, после ще поговорим.

— Не, аз не плача. Никога не плача. Не помага. — Тя стоеше сковано в ръцете му, но той продължаваше да я прегръща. — Моля те, пусни ме. — Усети как самообладанието я напуска и се опита да се изтръгне от ръцете, които не я освобождаваха. — Трябва да помисля. Само ако знаех какво да направя... — Дишаше задъхано, повече не

можеше да спре треперенето и ръцете ѝ се вкопчиха в ризата му, за да не падне. — Травис, толкова ме е страх!

Избухна в ридания и ръцете му се стегнаха около нея. След като сълзите веднъж избликнаха, повече не можеше да ги спре. Сдържани през повече от дванайсет самотни години, сега те се лееха свободно по лицето ѝ, притиснато към гърдите на Травис. Той мълчаливо я галеше по главата и оставяше бурята да се разрази.

Риданията загубиха силата си и преминаха в тихи хлипове, докато накрая Адилия се отпусна мълчаливо в ръцете му, изтощена и изпразнена. Изпусна една дълга треперлива въздишка.

— Ще направя всичко, което мислиш, че трябва да се направи.

Как Травис уреди документите толкова бързо, тя така и не попита. Бе прекалено вцепенена, за да се интересува от техническата страна на въпроса. Единственото, което направи, бе твърдо да откаже да напусне болницата дори за кратка почивка или за да хапне. Решително седна в чакалнята и отказа да мръдне оттам.

Подписа се върху документите, където ѝ казаха, поздрави слабия млад свещеник, който щеше да я направи съпруга на Травис и прие цветята от една дружелюбна медицинска сестра, която твърдеше, че никоя жена не може да бъде младоженка без букет. Усмихна се на това със слаба, замръзнала усмивка, от която лицето я заболя, защото знаеше, че не бе истинска младоженка. Официално щеше да носи името на мъжа, когото обичаше, ала клетвите, които щяха да си разменят, не означаваха нищо за него. Думите и движенията бяха само маскарад, за да се даде спокойствие на един болен човек.

Застанаха един до друг в натежалия от мириса на лекарства въздух на бялата стая, заобиколени от апаратура, и станаха мъж и жена. Адилия повтори думите на свещеника със спокоен, ясен глас и погледна невиждащо към пръстена с монограм, който Травис сложи на пръста ѝ, после затвори юмрука си около него. Той ѝ бе широк, но тежеше като воденичен камък на сърцето ѝ. За по-малко от пет минути всичко свърши и тя прие леката, кратка целувка, без да се дръпне.

Адилия Кънан Грант се наведе и целуна чичо си по челото. Той ѝ се усмихна и в очите му проблесна нещо от обичайното им веселие. В този момент тя разбра, че Травис е бил прав.

— Малка Дий — прошепна Пади, намери ръката ѝ и я стисна, — ти сега ще бъдеш щастлива. Травис е добър човек.

Тя се насили да се усмихне и го потупа по бузата.

— Да, чичо Пади. Сега ще си почиваш и скоро ще можем да те вземем вкъщи.

— Ще си почивам — съгласи се той и очите му срещнаха над главата ѝ погледа на Травис. — Отнасяй се внимателно с нея, момче... Дий е от добра порода.

Пътуваха мълчаливо към дома. Слънцето се процеждаше между облаците и хвърляше отблясъци по шосето. Адилия гледаше играта на светлината и не мислеше за нищо. Травис спря пред голямата къща и наруши тежката тишина.

— Обадох се и съобщих на моята икономка за сватбата. Тя вече трябва да е приготвила твоята стая. Нещата ти са пренесени тук.

Адилия се намръщи:

— Аз няма да...

— Засега — прекъсна я той и присви очи — ти си моя съпруга и като такава ще живееш в моята къща. Ще спим в отделни спални — добави с тон, който я накара бързо да затвори уста. — Външно обаче ще се държим като семейство. За момента няма причина някой друг, освен мен и теб, да знае за нашата уговорка. Обясненията сега само биха усложнили нещата.

— Да. Ти си прав, разбира се.

Като чу измъчения ѝ глас, Травис въздъхна и продължи по-меко:

— Ще се държа така, че да ти е колкото може по-леко, Дий. Искам от теб само да играеш твоята роля. Иначе ще бъдеш свободна да правиш каквото искаш. Няма нужда да работиш.

— Не мога да работя с конете? — прекъсна го Адилия и очите ѝ се разшириха от ужас. — Но, Травис...

— Адилия, чуй ме. — Той хвана в ръце лицето ѝ. — Можеш да правиш каквото искаш. Ти дори не разбираш какво значи това, нали? — Веждите му се склупиха срещу неразбиращото ѝ, объркано изражение. — Ако искаш да работиш с конете, свободна си да го правиш, ала не като мой работник, а като моя жена. Можеш да си прекарваш времето в клуба или да чистиш конюшните — ти решаваш.

— Добре. — Тя бавно отпусна юмруците, които стискаше в скута си. — Аз ще направя всичко възможно и на теб да ти е лесно.

Разбирам, че беше прав да направим това заради чичо Пади и съм ти благодарна.

Травис я гледа още един миг, после сви рамене и излезе от колата.

Когато влязоха в къщата, в коридора една пълна прошарена жена се втурна насреща им, като бършеше ръцете си в голяма бяла покривка.

— Хана, това е Адилия, жена ми.

Топлите светлокафяви очи огледаха Адилия и се усмихнаха с одобрение.

— Добре дошли, госпожо Грант. Крайно време беше някоя прекрасна млада жена да подмами моя Травис до олтара. — Адилия измърмори нещо, което, надяваше се, бе подходящо за случая. — Съжалявам за Пади. Ние всички го обичаме. — Предателските сълзи отново напиха и Адилия стисна очи да ги спре. — Ох, горкичката, направо умира от умора. Травис, заведи я горе. Стаята ѝ е готова.

Тя тръгна по стълбите, които сякаш бяха стръмни като връх Олимп. Без да каже дума, Травис я грабна на ръце и я понесе нагоре, после по дългия, покрит с килим коридор. Влезе в една стая, прекоси я и я остави на огромно легло.

— Извинявай... — Адилия вдигна ръка и отново я отпусна. Изглежда нямаше какво повече да каже.

Той седна до нея и отметна косите от лицето ѝ.

— Адилия, кога ще се научиш, че слабостта невинаги е недостатък? Проклет ирландски инат — измърмори тихо и ѝ се намръщи. — Мога да се закълна, че нищо друго не те е държало толкова дълго на крака. През последните шест часа по бузите ти няма и намек за цвят.

Тя го гледаше и ѝ се искаше да го привлече към себе си, да почувства успокоението на топлината му.

Травис рязко се обърна и се приближи към големия гардероб от черешово дърво.

— Не знам къде е сложила Хана нощниците ти. — Отвори двойната врата и разкри оскъдното съдържание на гардероба. — Боже Господи, това ли е всичко, което имаш?

Адилия се опита да му се сопне, но откри, че трябваше да положи прекалено голямо усилие за това. Той отиде до шкафа с

огледало над него и започна да отваря чекмеджетата, като мърмореше и ругаеше, а тя лежеше и го гледаше, прекалено изтощена, за да се смути, че Травис се рови толкова фамилиарно из дрехите ѝ.

Той измъкна една проста памучна нощница, огледа я пренебрежително и ѝ я донесе.

— Утре, за Бога, иди на пазар и си купи малко дрехи.

— Стига си ми заповядвал, Травис Грант. — Адилия седна. Не можеше повече да мълчи и се нахвърли върху него с бледо подобие на обичайния си дух.

Той я гледаше безизразно.

— Докато сме женени, Адилия, от нас се очаква да общуваме с други хора и ти трябва да си облечена както трябва. Утре ще се погрижим за това. Сега, можеш ли сама да се справиш с преобличането, или имаш нужда от помощ?

Тя издърпа нощницата от ръцете му и отговори сковано:

— Прекрасно мога да се справя.

— Добре. Преоблечи се и си почини. С нищо няма да помогнеш на Пади, ако се разболееш. — Без да чака отговор, се обърна и излезе от стаята, като затвори вратата зад себе си.

Прекалено уморена, за да оцени красотата на светлата просторна стая, Адилия смъкна полата и блузата, които ѝ бяха служили за булчинска рокля, и навлече памучната нощница през главата си. Сгъна зелената покривка, пъхна се под гладките завивки и потъна в дълбокия сън на изтощението.

Птичките я събудиха, както си им беше навикът, с чуруликане пред прозореца. Адилия отвори очи, фокусира погледа си върху непознатото обкръжение и си спомни. Отпусна юмрука, който цяла нощ бе стискал пръстена на Травис, а очите ѝ бавно започнаха да оглеждат стаята.

Бе си мислила, че спалнята ѝ в къщата с гаража е голяма, ала сега видя, че тази е два пъти по-голяма. Стените бяха покрити с тапети на светлозелени и бели ивици, украсени с тъмно дърво. Мебелите бяха от череша, и големият гардероб, и шкафът, в които снощи Травис бе ровил, и малкото писалище, двете нощни шкафчета и малката масичка пред стола с пискюли на облегалката. Върху масичката имаше ваза със

свежи цветя и ароматът им долиташе до нея. Тя седна и вдигна колене към гърдите си. Погледна към високите френски прозорци, които водеха към балкона, и помисли, че никога не е виждала по-прекрасна стая. „Колко щастлива бих могла да бъда тук, само ако чичо Пади беше добре, а Травис...“ Опита се да изхвърли тези мрачни мисли от главата си, отметна завивките и скочи от леглото.

След като си взе душ и облече последната останала ѝ пола, се осмели да слезе долу с надеждата, че ще успее да намери кухнята в непознатата къща, която сега бе неин дом.

— Добро утро, Дий. — Травис се появи от една стая на долния етаж, където, както по-късно щеше да разбере, бе неговият кабинет. — По-добре ли си?

— Да — отвърна тя и изведнъж се почувства плаха и несигурна пред мъжа, който бе неин съпруг. — Не знам как съм могла да спя толкова дълго.

— Беше направо изтощена. — Адилия не помръдна, когато Травис повдигна брадичката ѝ и се вгледа в лицето ѝ като родител, който търси в детето признаци за влошено здраве. — Цветът ти се е върнал — заключи той накрая и се усмихна.

— Много съм добре. — Тя успя да не помръдне, докато ръката му продължаваше да държи брадичката ѝ. — Мислех си дали мога да се обадя в болницата... Да попитам дали чичо Пади... — Ръцете ѝ трепнаха и се ключиха отпред.

— Вече се обадох. Състоянието му се е стабилизирало. — Сложи ръце на раменете ѝ. — Прекарал е спокойна нощ.

През нея премина тръпка. Адилия затвори очи и зарови лице в гърдите на Травис. След миг усети как ръцете му леко я обгръщат.

— Ох, Травис, мислех, че ще умре. Страхувах се, че ще го загубим.

Той я отдръпна, докато тя вдигна глава да го погледне.

— Ще се оправи, с малко време, повече грижи и без тревоги. — Чертите му се отпуснаха. — Разбира се, когато се върне вкъщи, ще трябва да намали темпото. Ние ще трябва да го накараме.

— Да. — Усмивката ѝ засия като звезди през облаци. — Но ние сме двама.

— Двама сме — промълви Травис и разроши косите ѝ. — Сигурно умираш от глад. Снощи не успях да те събудя за вечеря.

— Имам чувството, че цяла седмица не съм яла. — С въздишка оправи косата си. — Ако ме заведеш в кухнята, ще приготвя закуска.

— Хана има грижата — съобщи ѝ той, хвана я за ръка и я заведе в просторна столова. Като забеляза изражението ѝ, прошепна доверително в ухото ѝ, докато ѝ подаваше стол: — Не се безпокой, цял живот ям каквото тя готви.

— О, аз нямах предвид... Не исках да я обидя. Само дете не съм свикнала някой да ми готви. — Гледаше го почти ужасена и Травис се облегна назад на стола си и се разсмя:

— Недей да изглеждаш толкова потресена, Дий. Хана ще реши, че вече съм започнал да те бия.

— Не, аз не исках да помислиш, че имам предвид... — Мъчеше се да измисли нещо, което да я освободи от неловкостта. — Стаята, която си ми дал, е прекрасна. Искам да ти благодаря.

— Радвам се, че ти харесва.

След безстрастния му отговор тя бе благодарна, когато Хана влезе в стаята с димяща табла.

— Добро утро, госпожо Грант. Надявам се, че се чувствате по-добре, след като хубавичко си починахте. — Остави таблата на масата и Адилия с усмивка вдигна очи към нея.

— Благодаря, чувствам са съвсем добре. — Внимаваше да не се стряска от новата си титла.

— Ала сте гладна, сигурна съм. — Хана се вгледа в миловидното ѝ лице и кимна. — Травис ми каза, че вчера почти нищичко не сте хапнали, затова очаквам да се справите добре със закуската.

— Трябва да те предупредя, Дий — обади се Травис от другата страна на масата, — да не се шегуваш с Хана. Тя може да бъде много свирепа. Мен лично ме ужасява.

— Не му слушайте глупостите, госпожо Грант. — Хана хвърли един страшен поглед към Травис и отново насочи вниманието си към Адилия. — Известно време ще сте заета с Пади в болницата, но когато се установите, ще ми кажете как искате да се правят нещата. Засега, ако сте съгласна, ще планирам храненето според посещенията ви при Пади.

— Аз... Както мислите, че ще е най-добре.

— Ще имаме много време да говорим за това — заключи икономката. — А сега се заемайте със закуската, докато е топла. — С

тези думи отплува от стаята.

Адилия слушаше думите на Травис по време на яденето, отговаряше само когато бе необходимо и бавно оглеждаше своето обкръжение. Столовата бе голяма, с тъмна ламперия и елегантни тапети. Мебелите бяха от тежък, блестящ дъб. Навсякъде грееха сребро и кристал.

— Травис — обади се тя ненадейно и той вдигна въпросително вежди, докато отпиваше от кафето си, — аз не подхождам на всичко това. Не ме бива и нямам опит да разбирам какво се очаква от мен. Не искам да те злепоставям и до смърт се страхувам, че ще кажа или направя нещо ужасно и...

— Адилия! — прекъсна Травис с една дума потока ѝ от думи. От изражението му тя разбра, че вече бе направила грешка. Очакваше да чуе гневни поучения, ала когато той заговори, гласът му бе спокоен и ясен: — Ти няма да ме злепоставиш, не можеш да ме злепоставиш. Отпусни се и бъди такава, каквата си. Това се очаква от теб.

Потънаха в мълчание. Адилия ровеше остатъка от яйцата си.

— Между другото — започна Травис, — във вестника има твоя снимка.

Тя вдигна очи и видя, че той се усмихва.

— Моя снимка?

— Да. — Усмивката му стана още по-широка срещу намръщения ѝ поглед. — Всъщност, две снимки. На едната сте двамата със Стив, седнали на оградата на конюшните, а на другата сме снимани ние с теб след надбягването в Белмънт.

Адилия се изчерви, като разбра какво бе запечатано на снимката.

— Не знам защо те непрекъснато ме преследват със своите камери и бележници.

— И аз не мога да си представя — съгласи се Травис и устните му трепнаха. — Изглежда, пресата се забавлява с предположения за любовния живот на моята красива жокейка...

Очите ѝ се разшириха, лицето ѝ пребледня и отново пламна.

— Да не искаш да кажеш... Ох, каква глупост! Ние със Стив сме само приятели, а с теб... — Заекна, млъкна и потъна в мъчително мълчание.

— Женени, Адилия, ние сме женени, приятели или не. — С усмивка, която ѝ се стори много странна, той допи кафето и стана. —

Не вярвам на пресата това да се стори такава глупост, когато до тях достигнат новините за сегашните ни отношения. За малко ще успевам да го пазя в тайна от журналистите, но рано или късно ще трябва да се справим с това... Предполагам, че си свършила, след като през последните пет минути си играеш с вилицата. — Хвана я за ръката и я вдигна на крака. — А сега, ако престанеш да се мръщиш, ще те закарам в болницата.

Всякакви тревоги, които Адилия все още таеше, се разсеяха, когато видя чичо си. Лицето му, което вчера ѝ се струваше мъртвешки сивкаво, сега почти бе върнало обичайния си червендалест цвят. Очите му блеснаха, когато Травис я въведе в стаята. Гласът му бе по-скоро слаб, отколкото гърмящ, ала сигурен и непринуден. Когато се оплака, че е вързан към тези гадни шумни машини, безпокойството ѝ се разтопи в смях. Тя целуна ръката му, която държеше в своята и почувства как последните остатъци от напрежение се разсейват.

След краткото посещение Травис я измъкна в коридора.

— Този път няма да можеш да стоиш толкова дълго. Докторът каза, че той бързо се уморява и има нужда от почивка. Почивката и това, че те вижда, са най-доброто лекарство, което може да получи.

— Няма да го уморя, Травис — обеща Адилия. — Той изглежда толкова по-добре, че почти не вярвам на очите си. Ще остана още съвсем малко. Щом видя, че се уморява, ще си тръгна.

Травис погледна усмихнатото ѝ лице и разсеяно зарови пръсти в краищата на косите ѝ.

— Аз сега трябва да се връщам, но скоро ще дойде Триш да те заведе да пазаруваш. — Отпусна ръка и се вгледа някъде край нея, внезапно разтревожен. — Тя знае какво ти трябва и ако искаш, следобед може да те доведе още за малко тук.

— Много мило от твоя страна, Травис. — Докосна ръката му да привлече вниманието му към себе си. — Не знам как да ти се отплатя за всичко, което вече си направил.

— Няма нищо — махна той с ръка, извади портфейла си и ѝ подаде няколко банкноти. — Уредил съм да вземеш по сметка всичко, което ти трябва. Триш ще бъде там да оправи подробностите, ала ще ти трябват и малко пари в брой.

— Но, Травис, това е толкова много. Аз не мога...

— Недей да спориш, просто ги вземи. — С последно нетърпеливо движение затвори ръката ѝ около банкнотите. — Дай ги на Триш да ти ги носи. И за Бога, Дий — добави раздражено, — купи си чанта. Ще се видим довечера. — Отдалечи се по дългия коридор и остави Адилия да гледа след него.

ОСМА ГЛАВА

Триш пристигна, поздрави Пади с нежна целувка и му заяви, че всички разбират как той се преструва, за да бъде център на вниманието. Поседя малко при него, после бързо изведе Адилія в коридора и възторжено я прегърна.

— Толкова съм щастлива за вас с Травис! — Очите ѝ светеха от любов и Адилія за пръв път усети бремето на вината. — Сега вече си имам малката сестричка, за която винаги съм си мечтала. — Отново я прегърна. — Джери ти изпраща поздрави. — Говореше за съпруга си и лицето ѝ грейна в усмивка. — Близнаците направо полудяха, като им казах, че сега Дий им е леля. Твърдят, че това ги прави и тях ирландци и сега ще станат феи.

Адилія отговаряше с усмивки и едва промълвени думи. Мразеше се заради измамата и с цялото си сърце искаше да може да се довери на тази жена, която чувстваше като истинска приятелка. Ала бе дала дума на Травис и щеше да я сдържи.

Триш я хвана под ръка и се запъти към асансьора.

— Травис ми даде строги указания да се погрижа да си купиш пълен гардероб. — Усмихна се с очевидно удоволствие, докато асансьорът започна бавното си пътуване към партера. — Аз, разбира се, му казах, че ще съм повече от щастлива да изпълня заповедите и да изхарча с широка ръка парите му.

— Той каза, че ти ще ми държиш това. — Адилія ѝ протегна пачката банкноти. Триш ги взе и разсеяно ги пхна в светлокафявата си кожена чанта.

— Много ще бъде забавно.

Адилія се усмихна слабо. Ако си бе представяла, че тази експедиция по магазините ще бъде като първата, Адилія скоро се убеди в обратното. Триш подминаваше универсалните магазини и влизаше в по-изискани бутици. Адилія започна да се чувства като увлечена от тропически ураган. Прелиташе през магазините, докато Триш избираше, отхвърляше или одобряваше с мърморене или

кимване към продавачите. Покупките се трупаха като заплашителна планина, която Адилия гледаше все по-замаяно и объркано.

Вечерни рокли, които блестяха и падаха плавно, спортни облекла, подходящи според нея единствено за кралски особи, тънко като паяжина бельо, което изглеждаше прекалено нежно, за да е истинско. Всичко трябваше да се пробва, да се огледа внимателно от критичните очи на Триш, после да се одобри или отхвърли. Италиански обувки и ръчни чанти, френски шалове и пенъоари се добавяха към купчината с похвала за чуждестранното майсторство.

— Триш, Травис със сигурност не е смятал, че трябва да купя всичко това — възрази Адилия и притеснено погледна към натрупаните кутии и пликове. — Човек не може да живее достатъчно дълго, за да облече толкова дрехи.

— Ще се изненадаш колко не си права — измърмори разсеяно Триш, докато оглеждаше дълга, свободна вечерна рокля от блестяща зелена коприна. — Ще пътуваш много, а има и приеми, официални места... — Замълча, вдигна роклята пред Адилия и съсредоточено присви очи. — Травис се изрази съвсем точно. Той каза да се погрижа да купиш всичко необходимо и да не обръщам внимание на възраженията, които непременно ще имаш. И аз точно това правя. Ето. — Пъхна роклята в ръцете ѝ. — Върви да я пробваш. Зеленото е твоят цвят.

— Не можем да купим нищо повече — запъна се Адилия. — Като натоварим всичките тези пакети, в колата няма да има място за нас.

— Тогава, сестричке, ще наемем фургон. — Триш я изблъска в пробната и насочи вниманието си към една бяла ленена блуза.

Късно следобед Адилия гледаше пакетите, натрупани върху леглото ѝ. Въздъхна уморено, обърна се и излезе от стаята. Хана я видя, когато тя стоеше в коридора на долния етаж и се чудеше дали трябва да остане в къщата или да отиде да потърси Травис в конюшните.

— Госпожо Грант, как е Пади?

— Изглежда направо прекрасно. Само преди един час бях при него.

— Горкичката, съвсем сте съсипана.

— Ходих на покупки. Мисля, че по-малко ще се измъча, ако изчистя цялата конюшня.

Хана прихна.

— Трябва ви чаша чай. Седнете и ще ви донеса.

— Хана... — Тя спря закръглената жена, преди да бе успяла да изчезне. — Мога ли... Ще имаш ли нещо против, ако дойда в кухнята и си изпия чая с теб? — Размаха безпомощно ръце. — Не съм свикнала да ми сервират.

Кръглото лице засия и една майчинска ръка се обви около кръста на Адилия.

— Ела с мен, госпожичке, ще пийнем по един хубав чай и добре ще си поговорим.

Там ги намери Травис един час по-късно. Той дълго стоя на вратата и гледа с весело изумление как Адилия и Хана заедно приготвят вечерята, бърбейки като стари приятелки.

— Леле, леле, леле, на тези години да видя чудо. — Две глави се обърнаха към него и Травис ги възнагради с бързата си очарователна усмивка. — Не съм се и надявал, че ще доживея до деня, в който ще позволиш на някой да работи в твоята кухня, Хана. — Насочи вниманието си от икономката към дребничката жена, която стоеше до нея. — Каква ирландска магия си й направила, Дий?

— Просто е чаровна, хулиган такъв — заяви с достойнство Хана. — А сега, госпожичке... — Тя взе от ръцете на Адилия картофобелачката. — Бягай и измъкни този мъж да не се мотае в краката ми. Винаги е бил голяма напаст в кухнята.

Той отново се усмихна, очевидно без да се засяга.

— Ела да излезем на терасата, Дий — покани я Травис и я хвана за ръката. — Прекалено е хубаво, за да седиш затворена вътре.

Изведе я през широките остъклени врати върху гладката каменна повърхност на терасата. Сладкият мирис на цветя изпълваше юнската вечер. Слънцето все още хвърляше върху камъните топли златисти отблясъци и сенки.

— И така, Дий — започна той, след като я настани на един шезлонг с възглавници на райета и се разположи срещу нея, — взе ли всичко, което ти трябва?

— Всичко? — повтори тя, затвори очи и потрепери. — Никога през живота си не съм виждала толкова много дрехи, какво остава да ги обличам. Пробвай това, свали онова... — Отвори очи и срещна с презрителен поглед широката му усмивка. — Няма да се усмихваш, когато се наложи да пристроиш още една стая, за да ги събере всичките. Сестра ти е упорита жена, Травис Грант. Тя просто не спря да хвърля върху мен разни неща и да ме буца в пробните. Не можах да я накарам да чуе никакви възражения.

— Мислех, че Триш може да ти помогне.

— Да ми помогне ли? — Въздъхна многострадално. — Имах чувството, че ме е понесла вихрушка. Пакетите растяха като планина, а Триш се усмихваше и намираше още нещо. Тя много се забавляваше — добави озадачено.

— Да, представям си. Не виждам много да се затруднява да напълни гардероба ти. — Усмихна се на въображаемата гледка и се облегна назад на стола.

— Травис... — започна Адилия след кратко мълчание, — какво ще правя с всичките тези неща?

— Можеш да опиташ да ги носиш — посъветва я той. — Обикновено за това служат.

— Като начало това ще бъде прекрасно. Разбирам, че както са сега нещата, не мога да продължавам да ходя със старите си дрехи. Но после, когато... — Тя заекна, мъчейки се да намери подходящите думи. — Когато нещата отново станат както преди, аз...

— Дрехите са си твои, Адилия — прекъсна я Травис и рязко махна с ръка. — Ще си ги запазиш, каквото и да стане. На мен със сигурност няма да ми трябват. — Изправи се, прекоси терасата и се загледа в ливадата.

Тя седеше мълчаливо, разтревожена от гнева му и недоумяваща с какво го бе предизвикала. Стана, приближи се до него и нерешително сложи ръка на рамото му.

— Извинявай, Травис. Това прозвуча неблагоприятно. Не исках така да се получи. Всичко се случва толкова бързо. Не искам да злоупотребявам с това, което правиш за мен.

— Човек едва ли може да го нарече злоупотребяване, когато със зъби и нокти трябва да се боря с теб, за да приемеш каквото и да било. — Той размърда рамене и се обърна към нея. — Адилия — въздъхна с

нещо средно между раздразнение и веселие, — ти си толкова непресторена.

Тя не се замисли върху двусмислието в думите му, толкова облекчена се чувстваше, че гневът му бе избледнял и Травис отново ѝ се усмихваше.

— Имам нещо за теб. — Той бръкна в джоба си и извади малка кутийка. — Моят пръстен свърши работа като за спешен случай, ала ми се струва, че е прекалено голям за твоя пръст.

— О! — Адилия не намери какво повече да каже, когато отвори кутийката и зърна малкия пръстен, украсен с блестящи диаманти и изумруди.

Травис свали от пръста ѝ големия мъжки пръстен и постави на негово място венчалната халка.

— Бих казал, че това ти стои по-добре.

— Добре ми е — промълви тя, завладяна от копнежа да се хвърли на врата му и да извика колко го обича.

— Достатъчно дълго съм гледал тези ръце, за да мога компетентно да определя кой размер пръстен носиш — похвали се той весело, пусна ръката ѝ и се върна да седне на стола.

Адилия преглътна буцата в гърлото си и го последва.

— Травис... — Застана пред него и ѝ се стори много странно, че го гледа от горе на долу. — Травис, ти само даваш, а аз нямам нищо за теб. Искам да... Няма ли нещо, което мога да направя за теб? Няма ли нещо, което да искаш от мен?

Той срещна очите ѝ с дълъг неразгадаем поглед и ѝ се стори, че изобщо няма да ѝ отговори.

— Засега, Дий — каза накрая, — най-доброто, което можеш да направиш, е да приемаш каквото ти се дава и да не спориш.

— Добре — въздъхна тя. — Ако това ще ти достави удоволствие...

Травис се изправи, хвана ръката ѝ и прокара пръст по венчалната халка.

— Да, ще ми достави удоволствие. Ела вътре, ще вечеряме и аз ще ти разкажа колко се цупи днес Маджести, че те нямаше.

Следващите две седмици минаха бързо. Дните на Адилия бяха разпределени между болницата и конюшните. Пади бе преместен в обикновена стая. Вече не бе свързан към апаратурата и с всеки ден състоянието му все повече се подобряваше. Той енергично се възмуцаваше, че още го държат в леглото и го бодат с игли. Спокойното приятелство с мъжете в конюшните и ежедневната езда и грижа за конете връщаха на Адилия усещането за нормален живот и на моменти тя почти забравяше, че е госпожа Грант.

Травис бе внимателен и приятелски мил. Когато се хранеха заедно, говореше за възстановяването на Пади и на общи теми. Оставяше на Адилия правото да се занимава с каквото ѝ бе приятно, без да иска нищо от нея. Държеше се толерантно, щедро и дистанцирано. Тя усещаше неуловимата промяна в техните отношения и тази промяна не ѝ харесваше. Той никога не повишаваше глас, не ѝ правеше забележки и никога не я докосваше, освен когато бе наистина необходимо. Пламенно ѝ се искаше да ѝ се разкреци или по някакъв друг начин да престане да се държи така студено и спокойно. Сега техните отношения бяха много по-малко близки, отколкото докато бяха работник и работодател.

Един следобед Адилия се връщаше в къщата и се чудеше дали Травис се бе прибрал от важна делова среща. Изведнъж спря и ахна пред една огромна мръсна купчина козина, която изследваше лехата с невени. След внимателен оглед заключи, че под мърлявата козина се криеше куче с доста обезпокоителни размери.

— На твоє място не бих го правила — обади се тя с тих глас, от който кучето рязко вдигна глава. — Не, недей да бягаш, нищо няма да ти сторя. — Кучето се колебаеше, гледаше я предпазливо и Адилия продължи да говори, като поддържаше безопасно разстояние: — Просто съм виждала градинаря на Травис, много страшен мъж е той. Човек, който няма да се отнесе мило с никой, който му рови цветята. — Клекна и двамата се загледаха очи в очи. — Загубил ли си се, или просто скиташ? По очите ти познавам, че си гладен. И аз един-два пъти съм била гладна и ги разбирам тия неща. Чакай тук — заповяда му и се изправи. — Ще ти взема нещо.

Влезе в кухнята и конфискува голямо парче говеждо печено. Откъм хола се чуваше звукът на прахосмукачка и Адилия тихо се

измъкна през задната врата, като реши, че би било глупаво сега да безпокои Хана и че ще ѝ се извини пред свършен факт.

— Това е чудесно говеждо, моето момче, и както те гледам, май не си виждал такова нещо преди. — Остави месото на тревата и отстъпи няколко крачки назад.

Кучето се приближи, отначало бавно, като местеше поглед от говеждото към своята благодетелка, докато накрая или самоувереността му, или гладът победиха и то се нахвърли върху неочакваната храна. Тя го гледаше как омиа месо, достатъчно да нахрани трима гладни мъже, и изпитваше огромно удоволствие от апетита му.

— Е, виж се сега, на прасе заприлича, истина ти казвам, а изобщо не изглеждаш засрамен. — Дългата опашка започна да тупа по земята в знак на съгласие и Адилия се засмя. — Доволен си от себе си, нали? — Преди да бе успяла да помръдне, се озова съборена по гръб, затисната от петдесет килограма благодарност, а цялото ѝ лице бе облизано от един голям влажен език. — Махни се от мен, голям космат грубиян такъв! — Със смях безрезултатно се опита да го избута и да отвърне лице от езика му. — Със сигурност не ми е останало здраво ребро, а Бог е свидетел, че откак си роден, не си се къпал.

След много молби и борба успя да се освободи, с мъка се изправи на крака и огледа пораженията. Ризата и джинсите ѝ бяха покрити с кал, ръцете ѝ оплескани до раменете. Тя приглади разрошената си коса и погледна надолу към кучето, което седеше в краката ѝ с повесен език и я гледаше с обожание.

— Сега и на двамата ще ни трябва баня. Добре... — Въздъхна дълбоко, наклони глава и се замисли. — Ти чакай тук, а аз ще видя какво може да се направи за теб. Може би ще е най-добре малко да те поизчистя, преди да те представя.

По пътя към къщата спря на терасата да изтупа калта от дрехите си.

— Дий, какво се е случило? Падна ли? Удари ли се? — Травис се втурна към нея, хвана я за раменете, после започна да гали лицето ѝ.

Тя поклати глава, объркана от трескавия му глас.

— Не, не съм се ударила. Травис, не трябва да ме пипаш, ще си изцапаш костюма. — Опита се да отстъпи назад, но той я привлече по-близо.

— По дяволите костюма! — извика ядосано, притисна я към себе си и сгуши с една ръка главата ѝ в рамото си.

От тази малка интимност след толкова дни безлично разстояние я заля вълна на удоволствие и Адилия обви ръце около кръста му, преди да бе успяла да се замисли доколко разумно бе това. Усети устните му в косите си и с кратко проблеснала радост помисли, че щеше да бъде доволна, ако можеше да получава поне това от него от време на време.

Внезапно Травис стисна с една ръка рамото ѝ, с другата наклони главата ѝ назад и тя видя как лицето му бе пламнало от гняв.

— Какво, по дяволите, си направила със себе си?

— Нищо не съм направила със себе си — отвърна Адилия не без известно достойнство и се отърси от ръката му. — Имаме си гости.

Очите му се насочиха покрай нея, присвиха се, после се върнаха.

— Адилия, какво, в името на Бога, е това?

— Това е куче, Травис, макар че отначало и аз не бях сигурна. Горкото, беше полумъртво от глад. Затова... — Тя замълча и се приготви да направи пълни самопризнания. — Затова му дадох говеждото печено.

— Ти си го нахранила? — попита Травис с тих и равен глас.

— Нали не ти се свиди малко храна за бедното животно? Аз...

— Изобщо не ми пука за храната, Адилия. — Той за кратко я раздруса. — Нямах ли ум в главата? Как можеш да си играеш с непознато куче? Ами ако те беше ухапало?

Тя се изправи и го погледна, ядосана от неодобрението в гласа му.

— Знам какво правя, освен това внимавах. Той имаше нужда от храна и аз му я дадох... Това е същото, както да я бях дала на всеки друг, който има нужда от нея. А колкото до това, и през ум не му минаваше да хапе, когото и да било. — Погледна през рамо и видя как опашката на кучето отново започна да тупа по земята. — Ето — посочи тържествуващо. — Виждаш ли?

— Виждам, че изглежда си направила ново завоевание. А сега... — обърна я решително към себе си, — как точно се докара до такова състояние?

— Ох, добре. — Адилия погледна към Травис, после към кучето и отново към Травис. — Разбираш ли, когато свърши да яде, го обзе

чувство на благодарност и той... Е, за момент се забрави и ме събори на земята, един вид по този начин ми благодари. Малко е мръсен... Както виждаш.

— Събори те? — повтори невярващо Травис. Като чу тона му, тя припряно продължи:

— Много е любвеобилен, не искаше да ми направи нищо лошо. Наистина, Травис, не му се сърди. Виж колко е хубав както е седнал сега там. — Хвърли един поглед към кучето и видя, че то бе достатъчно умно, за да премигне жалостиво към Травис. — Казах му да почака и той точно това прави. Иска само някой да го обича.

Травис се обърна и дълго я гледа.

— Имам чувството, че си решила да го задържиш.

— Е, не знам точно дали ще го задържа. — Адилия сведе очи, взря се в едно кално петно на сакото му и го изчисти.

— Как се казва?

— Финегън — отговори тя веднага и като видя, че той бе паднал в капана, погледна намръщено към него.

— Финегън? — повтори Травис и кимна сериозно. — Това пък откъде идва?

— Напомня ми за отец Финегън в Скибърийн, дебел и непохватен, ала с много вътрешно достойнство.

— Разбирам. — Той се приближи до Финегън, приклекна и внимателно го огледа.

За нейно облекчение, кучето продължаваше да се държи прилично. Когато Травис се върна при нея, Адилия облиза устни и се впусна в своята кампания:

— Аз ще се грижа за него, Травис, той на никого няма да пречи. Няма да го пускам да влиза в къщата и да се пречка на Хана.

— Няма нужда да използваш очите си, Адилия. — Травис се засмя на обърканото ѝ изражение и разроши косата ѝ. — Бог да пази света, ако някога разбереш какво правиш. Ти си напълно свободна да го запазиш, ако това искаш.

— О, искам! Благодаря ти, Травис...

— Има обаче две условия — прекъсна я той, преди да бе довършила благодарностите си. — Първо, да го научиш да не те събаря. Голям е точно колкото теб. И второ, да се изкъпе. — Погледна към Финегън и поклати глава: — Или по-добре няколко пъти.

— Мисля, че и аз трябва да се изкъпя. — Тя безуспешно се опита да изчетка калта по дрехите си, после с усмивка вдигна лице, но като видя колко странно я гледа Травис, усмивката ѝ угасна.

— Знаеш ли, Дий, изкушавам се да те пъхна в джоба си, където няма да трябва да се тревожа за теб.

— Аз съм дребничка — съгласи се тя, изведнъж почувствала, че ѝ бе трудно да диша. — Ала ми се струва, че за това съм прекалено голяма.

— Ръстът ти е доста смуцаващ.

Адилия се зачуди какво смуцаващо е могъл да намери в някакви си метър и петдесет и пет. Ръката му се зарови в косите ѝ, отначало нежно, после ги разроши с привичния си приятелски жест и добави:

— Сигурно щеше да е по-лесно, ако не изглеждаше през цялото време на петнайсет, вместо на двасет и три години... Я по-добре да се преоблека, преди да ти помогна да изкъпеш тази планина.

Бракът на Адилия се приближаваше към третата си седмица. Тя седеше в болничната стая на чичо си и му се усмихваше, докато той развълнувано говореше за изписването си, насрочено за следващия ден.

— Човек би помислил, че тук са те измъчвали и са те държали гладен, чичо Пади.

— О, не, тук е прекрасно, хората са добри и мили — възрази той. — Но болницата е за болните, а аз никога през живота си не съм се чувствал по-добре.

— Ти си добре и това ме прави по-щастлива, отколкото мога да ти кажа. Но... — замълча Адилия и го погледна строго, — въпреки това ще трябва още малко да си почиваш и да правиш каквото ти казват лекарите. Ти ще се върнеш вкъщи и няколко дни ще живееш при нас с Травис, докато можеш да започнеш да се оправяш сам.

— Не, Дий, не мога да направя такова нещо — възрази той и потупа ръката ѝ. — Вие двамата трябва да заминете на меден месец, а не да се занимавате с такива като мен.

С голяма доза самообладание тя успя да не трепне при думите „меден месец“ и продължи със спокоен, ала твърд тон:

— Ти ще се върнеш при нас, и толкова. Дори нямаше нужда да моля, Травис сам го предложи.

Пади се облегна на възглавниците и се усмихна:

— Да, той би го направил. Травис е прекрасен човек.

— Такъв е — съгласи се Адилия с въздишка, насили се да се усмихне лъчезарно и продължи: — Той много те обича, чичо Пади. Разбрах го още първия път, когато ви видях заедно.

— Да — измърмори Пади. — Ние с Травис от много време сме заедно. Когато дойдох да работя при баща му, той беше още момче. Едно нещастно дете без майка, толкова сериозен и работлив.

Тя се опита да си представи Травис като малко момче и се зачуди дали и тогава е бил толкова висок.

— Стюарт Грант беше мъчен човек — продължаваше Пади. — Той се отнасяше към момчето по-строго, отколкото към конете, които отглеждаше. Триш беше оставил на Хана и почти не я забелязваше, но момчето искаше да възпита по свой образ и подобие. Винаги раздаваше заповеди, никога добра дума или капка любов. Докато се усетя, бях започнал аз да се грижа за него, разказвах му приказки и обръщах работата на игра. — Усмихна се, унесен в спомени. — Сянката на Пади, така му викаха работниците, защото все подире ми ходеше, когато баща му го нямаше. Много работеше и още оттогава разбираше от коне. Беше хубаво, добро момче, ала баща му не можеше да види това. Все му намираше кусури. Когато порасна, понякога съм се чудил защо не изхвърля стареца. Бог е свидетел, че беше достатъчно силен, а и го мразеше. Но той търпеше лошото му отношение и само го гледеше със студените си очи. — Пади замълча и въздъхна дълбоко. — Когато старият предаде Богу дух, Травис беше в колеж... Трябва да е било преди десет години. Беше застанал там, гледеше гроба, а аз дойдох при него и сложих ръка на рамото му. „Съжалявам за баща ти, момче“, казах му, а Травис се обърна и ме погледна. „Той никога не ми е бил баща, Пади“, отговори, спокоен колкото си искаш. „Ти си ми бил баща, откак станах десетгодишен. Ако не беше ти, отдавна да съм заминал и нямаше и да се обърна назад.“ — В стаята изведнъж бе станало съвсем тихо. Очите на Пади овлажняха от спомена и Адилия стисна по-здраво ръката му, която лежеше в нейната. — А сега вие двамата сте заедно и аз не бих могъл да желая нещо по-добро.

— Нали ще останеш с него, чичо Пади, каквото и да се случи?
Ще ми обещаеш ли?

Чичо ѝ се обърна към нея, изненадан от настойчивостта в гласа ѝ.

— Разбира се, малка Дий. Какво друго да правя?

ДЕВЕТА ГЛАВА

Следващата вечер, след като Пади бе настанен удобно в стаята си в голямата къща, Травис оповести плановете си да организират празненство.

— Това се очакваше след победата на Маджести, но заради инфаркта на Пади трябваше да го отложим. — Завъртя в ръце чашата си с брендите за след вечеря, плъзна поглед по нея и очите му за миг се спряха върху косите ѝ, блестящи върху жълто-зеленикавата рокля. — Новината за нашия брак, разбира се, е стигнала до пресата и ще изглежда странно, ако не направим някакво събиране, на което ще можеш да се запознаеш с някои от моите приятели и делови партньори.

— Да — съгласи се Адилия и обърна поглед към прозореца, като несъзнателно хапеше устни. — И те да могат да ме видят.

— Това също — отвърна той сериозно. — Не се безпокой, Дий. Стига да не се спънеш и да се проснеш по лице, ще се справиш съвсем добре.

Тя се извъртя да му се сопне, че не е точно непохватна глупачка, ала добродушната му усмивка я спря.

— Много благодаря, господарю. — Отвърна на усмивката му. — Страшно ме успокоявате.

Ахна, като видя списъка на поканените, който Травис ѝ даде. Трябваше да са не по-малко от сто, реши Адилия, като се взираше в листа.

— Няма за какво да се тревожиш — увери я той. — Хана ще се оправи с всички подробности. От теб се очаква само да водиш любезни разговори.

Опитът му да я успокои засегна гордостта ѝ.

— Не ме знаят като пълен тиквеник, Травис Грант. Прекрасно мога да помогна на Хана и няма да се държа като глупачка пред твоите луксозни приятели.

— Ти каза, че се страхуваш да не се държиш като глупачка, не аз — напомни ѝ той.

— Няма значение какво съм казала — заключи тя по собствената си логика. — Важното е какво казвам. — Отметна глава, обърна се и с гордо вдигната глава се оттегли в кухнята.

Въпреки твърденията си, когато дойде вечерта на празненството, Адилия бе ужасена. През деня преди това нямаше време да е нервна — бе прекалено заета с планове и приготовления. Но сега, сама в стаята си, когато ѝ оставаше само да се облече, започна да усеща първите трепети на тревогата.

Избра зелената копринена рокля, която Триш бе настояла да купи, и внимателно я облече. Класическите линии подчертаваха меките извивки на фигурата ѝ, дълбокото деколте едва загатваше твърдите ѝ гърди. Вдигна косите си на върха на главата, за да опита поизискан стил, ала с отвращение се отказа и ги остави да падат свободно върху раменете ѝ като буен кестеняв водопад.

Докато слизаше по стълбите, чу в хола гласове. Пое няколко пъти дълбоко въздух и влезе при Травис и Пади.

Травис замълча наред думата и стана от стола си. Тя потърси в погледа му одобрение, но очите му бяха странно замъглени и неразгадаеми. Прииска ѝ се да бе избрала някоя от другите рокли, които сега висяха в черешовия гардероб.

— Ах, момче, не е ли това прекрасна гледка? — възкликна Пади, като оглеждаше Адилия с неподправена гордост. — Ами да, тази вечер няма да има жена, която да ѝ се мери на малкия пръст. Късметлия си, Травис.

— Чичо Пади — усмихна се тя и се приближи да го целуне по бузата, — какъв чудесен ласкател си ти. Ала не спирай, имам нужда от това. Ако трябва да бъда честна, ще си призная, че съм загубила ума и дума от страх.

— Няма нужда да се плашиш, Дий. — Травис я хвана за ръката и я обърна към себе си. — Всички ще бледнеят пред теб. Изглеждаш невероятно. — Усмихна ѝ се, прокара ръка през косите ѝ и се обърна да вземе питието си.

Обичай ме, Травис, внезапно закрепя душата ѝ. Бих дала целия свят и още толкова, ако само ме обичаш наполовина, колкото те обичам аз.

Когато Травис се обърна, очите му уловиха нейните и той се спря. По лицето му за миг се изписа някаква неразгадаема емоция.

— Дий? — започна въпросително, но преди да бе успяла да каже нещо, на вратата се позвъни и гостите им започнаха да пристигат.

Оказа се безкрайно по-лесно, отколкото си го бе представляла. След първата вълна гости усети, че напрежението ѝ се разсейва и посрещна няколкото изпитателни погледи с привичната си храброст. Къщата скоро се изпълни с хора, с гласове и смях, със звън на чаши. Бе очевидно, че колегите харесват и уважават Травис и изборът му на съпруга бе приет с одобрение — ако не веднага, то скоро след като се видя естествения, искрен чар на Адилия.

Една жена със зализана коса, която бе притиснала в ъгъла Адилия, спря Травис, като минаваше оттам.

— Травис, жена ти е свежа и чаровна и ти почти със сигурност не я заслужаваш. — Усмихна му се с привилегията на стар приятел. — Сигурна съм, че е истинска наслада само да я слушаш как чете телефонния указател. Такъв прелестен акцент.

— Внимавай, Карла — предупреди я Травис и обви ръка около раменете на Адилия с привичния си жест, който толкова ѝ липсваше през последните няколко седмици. — Според Дий ние сме тези, които имаме акцент. А колкото до това, че изглежда сладка, с характера ѝ шега не бива.

— Травис, скъпи! — Тримата се обърнаха и докато собственичката на гласа прегърна съпруга ѝ, Адилия мярна развяващи се бели дрехи. — Току-що се връщам в града, скъпи, и чух за малкото ти празненство. Надявам се, че нямаш нищо против.

— Разбира се, че не, Марго. За мен винаги е удоволствие да те видя. — Обърна се и Адилия забеляза, че той не свали от рамото си ръката с дълъг червен маникюр. — Марго Уинтърс, съпругата ми Адилия.

Марго се обърна и Адилия едва не ахна на глас. Пред нея стоеше най-красивата жена, която някога бе виждала. Бе висока и стройна, елегантно облечена в прохладна бяла рокля. Пепеляворусите ѝ коси се виеха меко край овалното лице. Кожата ѝ бе бяла като сметана. Сивите ѝ очи, оброчени с дълги мигли, ясни и студени като планински езера, гледаха над и през Адилия.

— Е, Травис, тя е прелестна... — Сивите очи се фокусираха върху Адилия и я накараха да се почувства дребна и незначителна. — Ала е почти дете, сигурно току-що е завършила училище. — Сладкият тон бе демонстративно покровителствен.

— От време на време ме пускат при възрастните — каза спокойно Адилия и вдигна глава да срещне погледа на Марго. — Преди известно време качих на тавана училищната си чанта.

— Боже мой — забеляза Марго през смеха на Карла, — вие сте ирландка, нали?

— Да. — В нея бързо започна да се надига гняв. — Като прасето на Пади. Кажете ми, милостива госпожо Уинтърс, вие каква сте?

— Дий — обади се зад гърба ѝ Триш и сложи ръка на рамото ѝ. — Би ли дошла за минутка? Имам нужда от твоята помощ.

Измъкна я на терасата и след като затвори вратите зад гърба си, прихна неудържимо.

— Ох, Дий — успя да произнесе през смях, — колко щеше да ми е приятно да те бях оставила и да те гледах как я разсипваш! Просто ми се стори, че моментът не е съвсем подходящ. Ох... — Избърса очите си. — Видя ли Карла? Мисля, че щеше да се пръсне. През цялото време се задавяше с коктейла си и се опитваше да не се разсмее. Не бих го пропуснала за нищо на света! Как е могъл Травис да има нещо общо с такава жена, просто не мога да разбера. Тя е една студенокръвна снобка.

— Травис и Марго Уинтърс? — попита Адилия, като се помъчи да говори безгрижно.

— О, да, мислех, че знаеш. — Триш въздъхна отново, изтри още веднъж очите си и направи гримаса. — Всъщност не вярвам, че от негова страна някога е имало нещо сериозно. Имам по-добро мнение за него. Тя би дала една от дрънкулките си от „Тифани“, за да го накара да я погледне така, както гледа теб. — Триш се усмихна и Адилия мъжествено се опита да отговори на усмивката. — Преди няколко месеца стана голям скандал между тях. Марго май се възмущаваше колко много време той прекарва с конете. — Триш изсумтя презрително и оправи полата си. — Искаше Травис да остави другите да вършат цялата работа и да се посвети изцяло на нея, да я забавлява. Даде му някакъв ултиматум и отлетя за Европа сред облак скъп френски парфюм. — Засмя се с искрено удоволствие. — Номерът ѝ не

мина и сега е провесила нос. Вместо да чезне по нея, Травис е щастливо женен за теб. — Тя вплете пръсти в ръката на снаха си.

— Да — промълви Адилия. — Сега той е женен за мен... — Тонът ѝ бе меланхоличен и Триш рязко вдигна очи към нея, но Дий отказа да срещне погледа ѝ.

Няколко дни по-късно Пади се пренесе в своята къща. На Адилия много ѝ липсваше присъствието му. Двамата с Финегън си допаднаха и кучето разделяше времето си между него и Адилия. Когато Пади мърмореше, че трябва да поспи следобед, той отиваше с него и Адилия никога не бе съвсем сигурна дали мотивът на Финегън беше чувство за дълг, или просто мързел.

Травис не споменаваше нищо за Марго Уинтърс, нито за разговора им с Адилия и тя наблюдаваше как отношенията им отново се отдалечават, докато започна да се чувства повече като негова повереничка, отколкото като негова съпруга. Когато бяха сред хора, той се държеше към нея с топлото внимание, очаквано от един младоженец, ала щом се върнеха у дома, отново ставаше далечен и бе приятелски любезен с нея, както би се отнасял към любима братовчедка.

Адилия криеше с видим успех депресията и чувството на безсилие, които това предизвикваше в нея. Отговаряше му, както според нея Травис би искал, и се държеше към него по същия непринуден начин. Рядко гневът ѝ избухваше, а колкото до неговия, бе сигурна, че той добре се владееше. На моменти ѝ се струваше, че са само две възпитани кукли, теглени от невидими конци. Отчаяно се чудеше колко време може да продължи това.

Един юлски следобед, когато въздухът вече трептеше от лятната горещина, тя отвори на позвъняване на вратата и се озова изправена пред елегантната фигура на Марго Уинтърс. Като видя джинсите и ризата на Адилия, тънко изрисуваните ѝ вежди се вдигнаха. Преплува през прага, без да чака покана.

— Добър ден, госпожице Уинтърс — поздрави я Адилия, твърдо решена да играе ролята на домакиня. — Моля ви, влезте и седнете. Травис е долу в конюшните, но с удоволствие ще го извикам.

— Не е необходимо, Адилия. — Марго влезе в хола и се настани на стола с облегалката с пискюлите, сякаш там ѝ бе мястото. — Дойдох да си поговоря с теб. Хана... — Тя погледна към икономката, която бе влязла след Адилия, — ще изпия един чай.

Хана погледна изразително към Адилия, която само кимна и отиде да седне при неканената си гостенка.

— Ще дойда веднага на въпроса — започна Марго, като се облегна назад и вплете пръсти във властен жест. — Сигурна съм, ти си наясно, че ние с Травис бяхме на път да се оженим, ала преди няколко месеца имахме леко неразбирателство.

— Наистина ли? — попита Адилия привидно без особен интерес.

— Да, всички го знаят — заяви Марго и царствено махна с ръка. — Мислех да дам на Травис един урок, като заминах за Европа и му дадох време да премисли нещата. Той е много упорит мъж. — Усмихна ѝ се многозначително. — Когато видях във вестника снимка как Травис целува една малка парцалана, не помислих нищо. Пресата винаги раздува прекалено такива неща. Но когато узнах, че наистина се е оженил за някаква конярка... — Тя потрепери деликатно. — Разбрах, че е време да се върна и да оправя нещата.

— И може ли конярката да ви попита как имате намерение да направите това?

— Когато тази малка комедия свърши, ние с Травис можем да продължим, както е планирано.

— И под комедия, предполагам, разбирате моя брак? — попита Адилия със заплашително тих глас.

— Ами да, разбира се. — Нежните рамене се свиха пред неизбежното. — Само се погледни. Явно Травис се е оженил за теб единствено, за да ме върне. Ти не можеш сериозно да се надяваш, че ще го задържиш за много дълго. Нямах нито възпитанието, нито стила, за да се движиш в обществото.

Адилия изправи гръб и скри болката си зад достойнството.

— Казвам ви го като факт, госпожице Уинтърс — вие нямате нищо общо с причината ние с Травис да се оженим. Вярно е, че аз нямам вашата елегантност, обноски или език, ала има едно нещо, което аз притежавам, а вие не. Аз нося пръстена на Травис на пръста си, а

вие ще трябва доста дълго да почакате, преди да можете да добавите името му към своето.

Хана влезе с подноса за чай и Адилия стана и се обърна към нея:

— Любезната госпожица Уинтърс в края на краищата няма да остане за чай, Хана. Тя тъкмо си тръгваше.

— Прави се на домакиня, докато можеш — посъветва я Марго, стана и преплува край нея. — Ще се върнеш в конюшните, по-рано, отколкото си мислиш.

Когато вратата се затвори с трясък, Адилия издиша с облекчение въздуха, който дълго бе задържала.

— И има нахалството да дойде тук и да говори по този начин! — кипна Хана.

— Няма да ѝ обръщаме внимание. — Тя потупа икономката по ръката. — И ще запазим това посещение между нас.

— Ако така искаш, госпожичке — съгласи се Хана с очевидно нежелание.

— Да — отвърна Адилия и се загледа в празното пространство. — Така искам.

Нервите на Адилия останаха опънати няколко дни и се проявяваха прекалено ясно в нарастващото ѝ раздразнение. Атмосферата в къщата се движеше от почти застинало спокойствие до трескаво движение. Травис приемаше променливите ѝ настроения с разсеяна толерантност, която понякога се сменяше с измъчено търпение.

Един ден след вечеря тя крачеше из хола, докато той седеше на дивана и бавно отпиваше от брендито си.

— Ще взема Финегън и ще отида на разходка — съобщи Адилия внезапно. Повече не можеше да издържа мълчанието между тях.

— Направи каквото ти харесва — сви рамене Травис.

— Направи каквото ти харесва! — Тя се обърна рязко към него с опънати до скъсване нерви. — Омръзнало ми е до смърт да те чувам да говориш така. Няма да направя каквото ми харесва. Не искам да правя каквото ми харесва.

— Чули се какво каза току-що? — попита той, остави чашата и я погледна. — Това е най-странното изявление, което някога съм чувал.

— Не е странно. Съвсем ясно е, ако имаш достатъчно ум да го разбереш.

— Какво ти става? По-ясно говориш, когато мърмориш на келтски.

— Нищо — отсече Адилия. — Нищо не ми става.

— Тогава престани да се държиш така опърничаво. Омръзнало ми е да понасям отвратителния ти характер.

— Значи съм опърничава, така ли? — Страните й пламнаха.

— Точно така — потвърди Травис с вбесяващо спокойствие.

— Е, след като ти е омръзнало да ме слушаш, няма да ти се пречкам. — Тя изфуча от стаята, прелетя покрай стъписаната Хана и излезе през задната врата в топлата лятна нощ.

На следващата сутрин се събуди засрамена от себе си, отвратена и разкаяна. Бе прекарала една неспокойна нощ, борейки се с последиците от избухването си и от съзнанието, че се бе държала не само неразумно, а и като пълна глупачка. Бе еднакво трудно да приеме и едното, и другото.

Травис с нищо не е заслужил да се отнасям така към него, реши Адилия, навлече работната си униформа от джинси и риза и бързо слезе долу. Бе твърдо решена да се извини и да направи всичко възможно да бъде една сладка и отстъпчива съпруга, за каквато всеки мъж би си мечтал.

Хана й съобщи, че той е закусил рано и е излязъл, затова Адилия седна в нещастна самота, неспособна да успокои съвестта си.

Цяла сутрин работи упорито в конюшните, за да се самонакаже за своите грешки. Когато утринта премина в ранен следобед, физическата работа започна да изтрива депресията й.

— Дий — повика я Травис отвън. — Ела тук, искам да ти покажа нещо.

— Травис... — Той тръгна и Адилия се затича след него. — Травис! — Настигна го и го задърпа за рамото, за да го накара да забави крачка. — Извинявай, Травис. Извинявай за начина, по който се държах, и задето снощи се нахвърлих върху теб без никаква причина. Знам, че бях лоша, зловна и неприятна, но ако ми простиш, аз ще... Защо се усмихваш така?

Усмивката му премина в смях.

— Ти се извиняваш също толкова изразително, както се и ядосваш. Очарователно е. Сега забрави за това, дребосъче. — Разроши косата ѝ и обви ръка около раменете ѝ. — Всеки си има лоши настроения. Виж — посочи простичко.

Тя извика от удоволствие, като видя блестящата червеникава кобила, която лудуваше в ограденото място. Приблужи се, стъпи на първото перило на оградата и огледа силните, чисти линии на тялото. — О, Травис, колко е красива! Най-красивият кон, който някога съм виждала.

— Ти за всичките казваш така.

Адилия му се усмихна, отново погледна към кобилата и въздъхна от радост.

— Да, и това винаги е вярно. С кого ще я чифтосаш?

— Това няма аз да реша. Тя е твоя.

Адилия го погледна с широко отворени, невярващи очи.

— Моя?

— Мислех да ти я дам следващия месец за рождения ти ден, обаче... — Той сви рамене и отметна кичур коса от лицето ѝ. — Реших, че имаш нужда да си пооправиш настроението, затова става твоя малко по-рано.

Тя поклати глава и все още непознатите сълзи изпълниха очите ѝ.

— Ала след начина, по който се държах, ти би трябвало да ме напердашиш, вместо да ми купуваш подарък.

— Снощи тази мисъл ми мина през ума, но това ми се стори по-доброто решение.

— Ох, Травис! — Адилия без колебание се хвърли в прегръдките му. — Никой никога не ми е правил такъв голям подарък и аз не го заслужавам. — Отдръпна лице от бузата му и притисна устни към неговите. Ръцете му се стегнаха около нея и благодарствената целувка се смени с тлееща страст, разтваряща устните и разтопяваща костите. — Травис... — промълви тя, когато той вдигна лице и докосна бузата ѝ със своята.

Травис рязко я остави.

— По-добре се запознай със своята кобила, Дий. Ще се видим на вечеря.

Адилия го гледаше как се отдалечава и хапеше устни, за да не го извика. Финегън подскачаше около нея и тя преглътна сълзите си, като

зарови лице в козината му.

— Изобщо не му харесвам — сподели с отзивчивия си приятел.
— А аз не знам как да го накарам да гледа на мен като на жена... Какво остава като на съпруга.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Адилия се събуди от ослепителен блясък на светкавица и оглушителен гръм. Небето се раздра от ярка паяжина и стаята за миг засия в светлина. Вятърът виеше като оплаквачка.

Тя отметна завивките, стана от леглото и отвори вратите към балкона, за да пусне бурята в стаята си. Силните ръце на вятъра опънаха назад косите ѝ и прилепиха към тялото ѝ тънката нощница. Поройният дъжд се лееше от небето като сърдити сълзи и Адилия вдигна ръце и се засмя, очарована и щастлива от беснеещите стихии.

— Дий? — Обърна се и видя силуета на Травис, изрязан в рамката на вратата. — Помислих, че може да си се изплашила. Токът е спрял, а бурята е толкова силна, че ще събуди и мъртвите.

— Да — съгласи се тя тържествуващо. — Чудесно е!

— А аз очаквах да те намеря треперееща от страх под чаршафите — отвърна той с крива усмивка и отстъпи назад.

— О, Травис, ела да погледнеш! — извика Адилия, когато нова светкавица освети мрачното небе, последвана от оглушителния рев на гръмотевицата.

Той гледаше тъничката ѝ фигурка, очертана на черния фон, буйните ѝ коси, развяващи се върху голите рамене. Отвори уста да каже нещо, ала тя отново извика:

— О, ела, само погледни! — Травис пое дълбоко въздух и се приближи към нея. — Толкова е диво, толкова силно и мощно и свободно! — Адилия вдигна лице да почувства пълната сила на вятъра върху страните си. — Сърдито като дявол и хич не му пука кой какво мисли. Чуй вятъра, как пици като зъл дух. О, До, До, Ко, как обичам бурята, която беснее на воля!

Обърна се и видя очите му, приковани върху нея. В стаята нахлу следващата светкавица и тя видя голото желание, затъмнило немигация му син поглед. Усмивката ѝ угасна. Сърцето ѝ бумтеше в ушите с вихрушката на бурята. Той я привлече към себе си и притисна устните ѝ в яростна, гладна целувка.

Ръцете ѝ се вкопчиха в кръста му, телата им се сляха и Адилия почувства в него желание, което не бе знаела, че съществува, и усети моментната трескава радост, че това бе за нея. Огънят разпали огън. Отговорът ѝ бе непресторен и без задръжки. Устните му грабнаха нейните, твърди и безпощадни, и тя разтвори устни под натиска им като цвете на слънце. Ръцете му се плъзнаха по раменете ѝ и мекият плат на нощницата се свлече на пода. Ръцете ѝ непохватно се бореха с колана на халата му, докато бариерата от коприна между тях падна. С бързо, отчаяно движение Травис я вдигна на ръце и я отнесе на леглото.

Яростта на бурята бледнееше пред тяхната страст. Устните му се движеха върху нея бавно, ръцете му обхождаха с нежна опитност треперещото ѝ тяло, освобождаваха нейното желание, докато самият той съдържаше страстта си. Когато я направи своя, Адилия се предаде, получавайки удоволствие от дара, който даваше.

По-късно заспа в топлата му прегръдка с дълбокия, спокоен сън на човек, който се е загубил, дълго е търсил пътя и най-после се е озовал у дома...

Слънчевата светлина топло и любовно галеше лицето на Адилия и тя отвори очи. Лицето на Травис лежеше близо до нея. Тя се вгледа внимателно в него и въздъхна. Сърцето ѝ едва не се пръскаше от любов. Той дишаше бавно и равномерно, тъмносините му очи бяха скрити от клепачи и мигли, които изглеждаха невероятно дълги и гъсти на това силно мъжествено лице. Адилия вдигна ръка, отметна тъмните къдрици от челото му и се сгуши по-близо.

От движенията ѝ очите му се отвориха и се усмихнаха в нейните.

— Здравей — каза Травис простичко и ръката му се стегна около кръста ѝ. — Винаги ли изглеждаш толкова красива рано сутрин?

— Не знам — отговори тя. — За пръв път се събуждам с мъж на възглавницата си. — Изтърколи се върху него и критично се вгледа в лицето му. — И ти не си неприятна гледка. — Засмя се и потърка с ръка брадичката му. — Макар да е вярно, че имаш нужда да се обръснеш.

Той дръпна към раменете си косите ѝ, които се спускаха като буен водопад, и привлече лицето ѝ към устните си. След малко Адилия отпусна глава в извивката на рамото му и въздъхна от върховно удоволствие, докато Травис галеше гърба ѝ с бавни, лениви движения.

— Травис — обади се тя изненадано, — този часовник показва, че минава десет.

Той се извъртя да го види и изръмжа:

— Така показва.

— Но това не може да бъде! — възмути се Адилия и се надигна на лакът. — Ами че аз никога през живота си не съм спала толкова до късно.

— Е, този път си го направила — засмя се Травис. — Не можеш да оспориш времето и да върнеш деня.

— Ще се направя, че не съм го видяла — реши тя и се сгуши в топлината му.

— Колкото и да ми се иска да направя същото, имам среща и вече закъснявам. — Отново я целуна, завъртя я върху себе си и Адилия се вкопчи в него, като плъзна ръце по играещите мускули на гърба му. — Трябва да вървя. — Устните му за момент се задържаха в извивката на шията ѝ, после той се освободи и стана. Навлече халата си и се обърна да погледне стройното ѝ тяло, едва покрито от изпомачканите чаршафи. — Ако почакаш тук два часа, ще се върна.

— Можеш да останеш сега и малко да закъснееш за срещата си — предложи тя с усмивка, седна и притисна чаршафа към гърдите си.

— Не ме изкушавай. — Травис се приближи и я целуна по челото. — Ще се върна колкото мога по-бързо.

Когато вратата се затвори зад него, Адилия легна и се протегна с блажена въздишка. Сега вече наистина съм негова жена, помисли тя и затвори очи, припомнила си предишната нощ. Аз съм омъжена жена и Травис е моят съпруг. Ала той така и не ми е казал, че ме обича. Адилия въздъхна и тръсна глава. Каза, че има нужда от мен, а това засега е достатъчно. С времето ще го накарам да ме обича. Ще направя така, че нашият брак да се получи и Травис няма и да си помисли да го прекратява. Ще го направя толкова щастлив, та да си мисли, че е намерил рая.

Скочи от леглото, изпълнена със самоувереност, и с танцова стъпка влезе в банята да си вземе душ.

Когато по-късно тръгна по стълбите към долния етаж, чу гласа на Травис от хола, спря и лицето ѝ се озари от радост. Но преди да се втурне бързо надолу, както имаше намерение, до нея долетя друг глас и

тя се закова на място. Усмивката ѝ угасна. Гласът, който се извисяваше гневно, бе на Марго Уинтърс.

— Травис, ти много добре знаеш, че никога не съм мислила наистина нещата, които ти наговорих, преди да замина. Махнах се само за да ти липсвам и да дойдеш след мен.

— Очакваше да захвърля всичко и да хукна из Европа да те преследвам? — Адилия долови лекия смях в тона му и прехапа устни.

— О, скъпи, знам, че беше глупаво. — Гласът стана нисък и прелъстителен. — Никога не съм искала да ти причиня болка. Толкова ужасно съжалявам. Знам, че си се оженил за тази малка конярка, за да ме накараш да ревнувам.

— Така ли? — Отговорът бе спокоен и Адилия се вкопчи в парапета, като чу как студено и безстрастно я обсъждат.

— Разбира се, скъпи, и напълно успя. Сега всичко, което трябва да направиш, е да уредиш един бърз развод, да ѝ дадеш една хубава малка издръжка и да върнем нещата към нормалното положение.

— Това може да е трудно, Марго. Адилия е католичка, тя никога не би се развела с мен.

При тази безстрастна забележка сърцето ѝ се сви и Адилия обви ръце около себе си, за да спре острата, пронизваща болка.

— Добре тогава, скъпи, просто ще трябва ти да се разведеш с нея.

— На какво основание? — Гласът на Травис звучеше разумно.

— За Бога, Травис! — Женският глас се извиси раздражено. — Можеш да уредиш нещо. Дай ѝ пари. Тя ще направи каквото поискаш.

Адилия повече не можеше да издържа. Тя затули ушите си с ръце, изтича нагоре по стълбите и се втурна в стаята си.

Ох, каква глупачка си ти, Адилия Кънан, гълчеше се, опряна на вратата. Той не те обича и никога няма да те обича. Твоят брак през цялото време е бил измама. Тя избърса сълзите и изправи рамене. Сега е време на това да се сложи край, реши твърдо. Чичо Пади е достатъчно здрав, а аз повече не мога да продължавам така.

Събра в един очукан куфар, който носеше от Ирландия, старите си дрехи и тези, които бе купила от собствената си заплата, после седна до бюрото и надраска по една бележка на чичо си и на съпруга си.

Моля те, разбери ме, чичо Пади, повтаряше си наум, докато слагаше двата плика върху гладката повърхност на бюрото. Аз не мога повече да продължавам така. Не мога да остана тук, толкова близо до Травис, не и сега, не след всичко, което се случи.

Слезе на пръсти по стълбите, пое дълбоко въздух и се измъкна навън да чака такси.

Летището бе също толкова пълно, както когато пристигаше. Тълпи от хора се блъскаха край нея и разклащаха самоувереността ѝ. За момент се почувства изгубена и самотна. Видя билетната каса, стегна се и се запъти натам. В този момент една ръка я хвана за рамото и я завъртя. Адилия с трясък изпусна куфара си на покрития с плочки под.

— Какво правите? — започна възмутено, видя вбесеното лице на Травис и спря с отворена уста.

— Точно това исках да те питам и аз — сопна ѝ се той. Очите му се забиваха в нейните като изгарящи сини пламъци. — Къде си тръгнала?

— В Ирландия, връщам се в Скибърийн.

— Толкова ли си глупава, та да си помислиш, че ще те оставя да се качиш на този самолет без нито една дума? — попита Травис и стисна по-здраво рамото ѝ.

Тя премигна от болка, ала отговори спокойно:

— Оставих ти бележка.

— Видях ти бележката — процеди той през зъби. — Добре че се върнах рано, иначе трябваше да те преследвам през Атлантическия океан.

— Няма нужда да ме преследваш, където и да било — настоя Адилия и задърпа рамото си, като усети, че кръвообращението ѝ спира. — Ще ми счупиш ръката, Травис. Пусни ме.

— Имаш късмет, че не ти чупя врата — измърмори той, вдигна куфара ѝ със свободната си ръка и я повлече след себе си.

— Няма да дойда с теб... Аз се връщам в Ирландия.

— Идваш с мен — възрази Травис. — И или можеш да вървиш на двата си крака, или ще те метна на гръб като чувал ирландски картофи.

— Чувал ирландски картофи, така ли? — избухна тя, но той се надвеси над нея, заплашителен и силен, и Адилия отметна глава и продължи по-спокойно: — Добре, ще вървя, господарю. Ще има и други самолети.

Травис изруга под носа си и решително се запъти към колата си отвън, като я влачеше след себе си. Отвори вратата и направо я напъха вътре.

— Много неща имаш да обясняваш, Адилия — каза и запали мотора. Тя отвори уста да отговори, ала той я изгледа кръвнишки. — Задръж ги, докато стигнем вкъщи. Нямам желание да извършвам убийство на обществено място.

През целия път до вкъщи Адилия мълча и упорито гледа през прозореца. Травис спря пред голямата каменна къща, излезе от колата и затръшна вратата с такава сила, че тя се изненада как стъклото остана цяло. После измъкна Адилия и я повлече навътре.

— Никой да не ни безпокои — заповяда на ахналата Хана, докато теглеше Адилия нагоре по стълбите. Избута я в стаята ѝ, хлопна вратата и я заключи. — Сега да чуем.

— Наслушала съм ти се, Травис Грант! — избухна тя. — Ти, огромен ужасен негодник, омръзнало ми е до смърт да ме влачиш, да ме блъскаш и да ми кълчиш ръцете. Предупреждавам те, дяволски сине, да не ме буташ повече, ако не искаш да те одера!

— Ако си свършила — отвърна той спокойно, — бих искал да чуя как ще използваш този твой раздвоен език за обяснение.

— Не ми трябва да обяснявам нито едно проклето нещо на такива като теб. — Очите ѝ хвърляха зелени искри от бясното лице. — Казах ти ясно в бележката — не искам нищо от теб! Ако не нещо друго, поне гордост имам.

— Да, ти и твоята ирландска гордост — изръмжа Травис, пристъпи напред и я хвана за раменете. — Да се задавиш макар с твоята гордост. Какви бяха всичките тия работи за развод и анулиране?

— Мисля, че съм се изразила достатъчно ясно. — Адилия се отскубна от ръцете му и отстъпи крачка назад. — Казах ти, че след като анулирането повече не е възможно, аз си заминавам и ти си свободен да се разведеш с мен. Казах, че не искам нищо от твоите пари и ще ти изплатя това, което съм взела със себе си.

— И ти очакваш да приема това? — изкрещя той и тя отстъпи още една крачка. — Просто спокойно да прочета твоята бележчица и с една крачка да отида от брак към развод?

— Я не ми крещи! — викна и Адилия. — Още когато се женехме, се договорихме, че този брак е само заради чичо Пади и че ще го анулираме, когато той се почувства по-добре. Сега това не може да стане, така че ще трябва да се разведеш с мен. Аз не мога да го направя.

— И ти можеш да говориш за анулиране и развод след снощи? — попита Травис горчиво. — Мислех, че е означавало нещо за теб.

— Аз ли дали мога да говоря? Аз ли? — извиси глас тя, загубила самообладание. — И ти смееш да ми го казваш? Да те вземат дяволите, Травис Грант, за твоето лицемерие. Едва беше станал от леглото с мен, и седна да си приказваш с лъскавата си дама как да се развеждаш. Пари ще ми даваш, така ли? Подлец такъв! По-скоро бих умряла, отколкото да докосна едно пени от твоите пари, гадна змия! — Впусна се в келтски клетви.

— Дий, ти затова ли си тръгна? — попита той и я разтърси.

— Да — малките ѝ юмруци безсилно удряха гърдите му. — Махни си ръцете от мен, проклет звяр. Няма да стоя тук да ме купуват като някоя евтина проститутка.

Травис я грабна, нарами я като футболна топка под мишница и без да обръща внимание на нейните размахващи се юмруци, внимателно я остави на леглото.

— Значи пак стигнахме до леглото, така ли? Аз няма още веднъж да легна на това легло с такъв като теб. Проклет да си, Травис Грант!

— Замълчи, малка глупачке. — Той улови устните ѝ, прекъсна потока на келтски, и ги държа, докато бясната борба затихна. — Мислиш ли, че ще те пусна да си отидеш след всичко, през което минах, за да те спечеля? — Изпревари отговора ѝ с още една целувка, която спря дъха ѝ. — Сега, малка хапливке, дръж си устата затворена и слушай. Марго дойде тук тази сутрин без покана. Тя повдигна въпроса за развод, не аз. Първо... Стой мирно — предупреди я Травис, когато Адилия се заизвива под него, — иначе ще стана лош. — Демонстрира го, като отново затвори устните си върху нейните, докато за момент тя спря да се бори. — Първо — започна той отново, — аз никога не съм имал намерение да се женя за нея. Всякакви планове в тази насока си

бяха лично нейни. За известно време ние с нея имахме доста приемливи отношения... Адилия, стой мирно! Ще се удариш. — Травис хвана двете ѝ китки и ги вдигна над главата ѝ. — Беше си наумила, че ще се ожения за нея и ще изоставя работата си тук, с някакви луди идеи да пътуваме по света и да живеем като тузари. Казах ѝ, че си е загубила ума и тя замина за Европа, като ми постави условие — или тя, или конете. — Засмя се към зачервеното лице на Адилия. — Конете спечелиха, долу ръцете. Щукнало ѝ в малката главичка, че съм се оженил за теб напук на нея и когато дойде тук тази сутрин да ми дрънка за разводи и обезщетения, аз я оставих да говори, за да видя на колко голяма глупачка ще се направи. — Хвана със свободната си ръка брадичката на Адилия и я задържа да не мърда. — И ако беше слушала целия разговор, щеше да ме чуеш как ѝ казвам, че нямам никакво намерение да се развеждам със съпруга, която обичам, нито сега, нито когато и да било през следващите хиляда години.

— Така ли каза? — Всякаква борба престана.

— Или нещо в този дух. Смисълът беше ясен.

— Аз... Е, ти можеше да кажеш и на съпругата си, че я обичаш. Това щеше да спести много неприятности.

— Как можех да ѝ кажа, че я обичам пет минути след като се е нахвърлила срещу мен, когато стои тук и ме гледа като обидено хлапе? — Отметна настрани къдриците ѝ, за да целуне млечнобялата кожа на шията. — Първата ми мисъл беше да те умилостивя, за да можеш да понасяш да ме гледаш, и да продължа оттам нататък. Наистина ли мислиш, че те взех в Ню Йорк и в Кентъки само заради Маджести? — Устните му обхождаха гладката кожа. — Не смеех да те изпусна от погледа си. Някой можеше да мине оттук и да те отмъкне. Реших бавно да те опитомявам. — Устните му се плъзнаха леко по лицето ѝ с малки целувчици. — Мислех, че имам някакъв напредък, но инфарктът на Пади промени всичко. Реших, че най-добрият начин да му помогна е да го убедя, че ти ще си добре, затова те накарах да се оженим по бързата процедура с обещанието за анулиране. Разбира се... — Свободната му ръка се впусна в ново пътешествие. — Никога не съм имал намерение да ти дам анулиране.

— Пусни ми ръцете — настоя тя и той се надигна и поклати глава.

— Не, дори ако трябва да те държа тук още двамайсет години.

— Дебелоглав идиот, не виждаше ли как умирах от любов по теб? Пусни ми ръцете, да те вземат дяволите, и ме целуни.

С освободените си ръце привлече главата му и зарови лице в силния му врат.

— Изглежда — прошепна Травис в уханните ѝ коси, — че сме загубили доста много време.

— Ти изглеждаше толкова далечен. През всичките тези седмици нито веднъж не ме докосна. Дори снощи така и не ми каза, че ме обичаш.

— Не смеех да те докосна. Толкова те исках, че това ме побъркваше. Ако снощи ти бях признал, че те обичам... А колко исках да го сторя... Ти щеше да помислиш, че ти го говоря само за да те задържа в леглото.

— Сега не бих го помислила, Травис. Нека те чуя как го казваш. От толкова време имам нужда да те чуя как го казваш.

Той се подчини. Повтаряше ѝ го отново и отново, докато устните му намериха нейните и ѝ го казаха без думи.

— Травис — прошепна Адилия накрая в ухото му, — чудя се дали не можеш да уредиш още една буря...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.